

ДЖОРДЖИЯ БОКОВЪНЪ

«световни автори»

СТЪПКА
ПО СТЪПКА

СИМВО

ДЖОРДЖИЯ БОКОВЪН СТЪПКА ПО СТЪПКА

Превод: Росен Рашков

chitanka.info

С любовта на Майк Керълайн се чувстваше защитена от жестокостта на света. И все пак не можеше да се отърси от натрапчивата мисъл, че всичко е прекалено хубаво, за да бъде истинско. Опита се да се наслади на щастието си, почти мигновено изпаднаше в паника.

Обичайте любовта!

Джорджия Боковън

ПЪРВА ГЛАВА

— С тяло като нейното тя няма нужда от мозък.

Гърленият мъжки смях отекна и в приемната на военновъздушната база „Едуардс“, където Керълайн Травърс разглеждаше снимките по стените в очакване на интервюто си с Майкъл Уебстър — говорителят на НАСА^[1] за програмата „Космическа совалка“. Беше изненадана от гласовете, идващи от съседната стая, която до преди малко беше празна, но после се досети, че сигурно имаше и друг вход.

— Не мога дори да си обясня как са я направили репортерка — обади се друг плътен мъжки глас. — Смятах, че тук телевизионните станции са по-придирчиви.

— Защо Лос Анжелис трябва да се различава от останалите градове? — намеси се трети глас с по-висок тембър.

Настъпи малка пауза.

— Говориш така, сякаш я познаваш.

— Да, тя беше така нареченото „синоптично момиче“ в една от телевизионните станции на Хюстън, още когато аз бях в програмата за астронавти. Беше толкова неподходяща и абсурдна, че когато новините бяха наистина лоши, ние превключвахме на нейния канал, за да има все пак на какво да се посмеем.

Керълайн усети как горещата вълна на обидата и унижението пълзи бавно от гърдите към врата ѝ, оставяйки най-накрая огненочервени петна по бузите ѝ. Обърна се рязко, за да види дали нейният оператор Ренди Кевънах е заспал на неудобните столове или е потънал в обичайния си шизофреничен свят. Мързеливата му усмивка ѝ подсказа, че е чул всичко и го е съхранил като файл, в подобния си на компютър мозък, за да го използва по-късно.

— Хей, знаете ли, спомням как веднъж, когато отиваше, за да направи прогнозата си, се спъна. Трябваше да информира какво ще бъде времето в Тексас, но показалката ѝ проби в картата такава дупка, че направо заличи целия щат.

Отново гръмна дружен мъжки смях.

Керълайн изживяваше тежко тази случка почти всеки месец. Без съмнение, това бе най-досадният инцидент в цялата ѝ кариера.

— Майк, сигурно не говорим за една и съща жена. Керълайн Травърс от КМТВ е завършила някъде по източния бряг. Студена е като оная работа на пингвин. Или поне на екрана физиономията ѝ изглежда така. Но ако я погледнем от шията надолу...

Последва сладострастна въздишка.

— Тази самка има такива гърди, че дланите ме засърбяват всеки път, когато я видя.

Керълайн не за първи път чуваше подобни думи от устата на мъж, но въпреки всичко, не успя лесно да ги преглътне. Несъзнателно скръсти ръце пред гърдите си, които самата тя смяташе, че са прекалено големи за деликатната ѝ фигура, фигура „стройна като бреза“, както обичаше да казва един от колегите ѝ. Беше направила добре, подстригвайки късо гъстата си кестенява коса. Сега имаше прическа тип „бизнес дама“ и къдриците ѝ едва докосваха голите ѝ рамене. Целта ѝ вече беше постигната. Предпочиташе да я наричат „онази работа на пингвин“, отколкото „най-сексапилна телевизионна репортерка“ — титла, присъдена ѝ от местен вестник в Сиатъл.

— О, стига сте дрънкали, знам, че е тя. Снощи я гледах по късните новини. Същински Хюстънски ураган, няма никакво съмнение.

„Хюстънски ураган! Господи, ще стана най-малко на четиридесет и косата ми ще побелее, преди Ренди да забрави това!“

— За Бога, Майк... Не знам какво друго да ти кажа, освен, че ти съчувствам. Ще бъдеш окафезен цяла сутрин. И то не с кого да е, а с жена, която трябва да е на календара на „Плейбой“, а не да си губи времето да интервюира идиот, който през цялото време ще си мисли за нещо, което няма да получи. Слушай, човече, имам резервация за ловен излет в Айдахо. Какво ще кажеш? Отказвам се в твоя полза, ако решиш да се сменим. Умирам си да прекарам няколко часа с тази надарена мръсница...

„Мръсница! Това вече е прекалено!“

— Ако всичко, което трябваше да правя, бе да я гледам, не бих имал нищо против. Но веднага щом отвори уста, напълно разваля

всичко. Глупостта ѝ сигурно достига максимума си, когато взема интервюта. Понякога изобщо не разбирам какво говори.

Вълната от неудобство, която досега заливаше Керълайн, се смени от гняв и тя сведе очи. Тези думи хвърляха петно върху работата ѝ, която значеше толкова много за нея. Да я преценяват като глупава след седем години в телевизията беше повече от обида. Колкото повече си мислеше за незаслужените обвинения и пълното отричане на нейните способности, толкова повече се ядосваше. Погледна към листа с предварителните въпроси, които си беше приготвила. Взехимикалката си и задраска някои от тях.

„Глупава, а?! Сега ще му покажа кой е глупав! Когато свърша, ще му се струва, че наистина го е вял ураган. От днес нататък ще накарам Майкъл Уебстър всеки път да поглежда дали небето не е облачно, когато чуе името ми!“

Керълайн чу приближаващи се стъпки и вдигна глава. Вратата се отвори и надникна мъж в униформа на летец, с пооредяла коса и очила с тънки, стоманени рамки. Той погледна първо към празния стол, където вероятно би трябвало да седи неговата секретарка. На челото му веднага се появи няколко бръчки и главата му се завъртя в другата посока — където бе седнала Керълайн. Върху лицето му се изписа цял спектър от емоции — от изненада и ужас до пълно объркване и неудобство. Опита се да се усмихне, но не успя. Само ъгълчетата на устните му леко се повдигнаха и после унило увиснаха.

— Предполагам, че едва ли сте дошла преди десет секунди? — измърмори той.

Керълайн срещна невъзмутимо умолителния му поглед.

— Не.

С крайчеца на окото си тя забеляза как Ренди Кевънах се намести по-удобно в тюркоазния си пластмасов стол, сякаш се готвеше да наблюдава дълго представление.

— Ами... аз...

Мъжът в светлосинята униформа няколко пъти се окашля, за да прочисти гърлото си. Най-последно обърканите му мисли се трансформираха във фраза:

— Моля, извинете ме, за момент...

Веждите му се надигнаха комично в пореден опит да се усмихне приятелски. Той хлътна обратно в другата стая и внимателно затвори

вратата зад себе си.

Секунди по-късно вратата отново се отвори. В приемната влезе друг мъж, който навярно бе Майкъл Уебстър. Той пресече със самочувствие разстоянието, което ги делеше, и протегна ръка на Керълайн.

— Е, мис Травърс — рече малко присмехулно, — готов съм за интервю. Чувствам се толкова неудобно, сякаш това ще ми бъде първото.

Преди да поеме десницата му, тя внимателно го огледа. Беше висок около метър и осемдесет и пет. Керълайн с леко неудоволствие установи, че ръстът е единственото обикновено нещо в този мъж, докато всичко останало не беше. Дори и с избелели дънки, спортно сако от туид и риза с неописуеми цветове той изглеждаше фантастично.

Керълайн тихо въздъхна. Не обичаше този тип мъже, които изглеждаха еднакво привлекателни при всички обстоятелства. Майк очевидно можеше да лежи цял ден на плажа и да се препича под жаркото слънце, а вечер да е свеж и жизнен, докато самата тя би се чувствала така, сякаш е пълзяла по пясъка.

Ръкостискането им беше официално, но енергично и известно време никой от двамата не се осмеляваше да отдръпне ръката си. Най-накрая Керълайн освободи своята и сведе очи пред широката му усмивка. Не бе трудно да се досети, че зъбите му са прекрасни и бели като сняг.

„Господи! — въздъхна вътрешно. — Току-що видях пред себе си усмивката, която разтуптява сърцата на милиони хора, когато НАСА изстреля поредната совалка. Кой би могъл да предположи какъв е всъщност Майкъл Уебстър? Жалко, че тази хубава усмивка принадлежи на такъв мръсник. Но това май важи за всеки трийсет и петгодишен мъж, който е ерген и изглежда, като че ли направен от динамит. Винаги има нещо, с което ще те изненада.“

— Уместно ли ще бъде, ако предложи искрените си извинения? — попита я с приятен, ласкав и уверен глас — също както на политик при предизборна обиколка.

— За какво?

— Може би за това, че имам прекалено голяма уста.

— Забравете случилото се.

Керълайн се наведе, за да погледне бележника си с предварителните въпроси.

— Вярвам, че това не е първият, нито последният път, когато говорите така.

Очакваше яд или поне раздразнение в очите му, но в тях имаше само лек интерес и все още насмешливи искрици.

— Това предполага, че искате да прескочим любезностите и направо да преминем към интервюто?

— Точно така. Колкото по-бързо започнем, толкова по-бързо ще свършим.

— За среща ли бързате?

Беше неин ред да се усмихне.

— Всъщност, очаква ме среща с учебника по Европейска икономика, към който изпитвам определено привличане.

Майкъл Уебстър също се засмя.

— Изглежда, че няма да попаднете толкова лесно под моето магическо влияние.

— А полярните мечки живеят ли в пустинята? — сръза го Керълайн.

„По дяволите! Бях по-остроумна в шести клас, отколкото сега!“

Майкъл дълго време я изучава, без да ѝ отговори нищо. Сините му очи се вираха втренчено в нейните тъмнокафяви ириса, сякаш я принуждава да сведе глава. Най-накрая изрече тихо:

— Имам няколко приятели учени, които смятат арктическите области за една голяма пустиня.

— И аз имам няколко приятели, които нямат никакво чувство за хумор.

— Колко интересно. Вече имаме нещо общо, а току-що се срещнахме.

— Нещо общо?! Може би глупостта ни?

Майкъл Уебстър се засмя отново и леко кимна, което можеше да значи, че или е съгласен с нея, или я признава за победител в малката им словесна схватка. После сякаш изобщо не бе съществувало, безгрижното и весело изражение изчезна от лицето му. Той се превърна в добре познатия ѝ от телевизията сериозен говорител на НАСА. Само мимолетно, почти недоловимо, в очите му проблясваха палави искрици.

— Е, мис Травърс, успяхте ли да подберете място за нашето интервю?

— Не, но смятам вие да ми предложите. Вече заснехме достатъчно външни кадри, така че някой по-подреден офис ще ни свърши работа.

Керълайн беше включила в действие „командирския“ си тон. Вече ѝ беше станало навик дори и предложенията си да изказва като заповеди и да очаква те да бъдат безпрекословно изпълнявани.

За секунда лицето му се озари от нова усмивка и Майк кимна към стаята, от която се бе появил.

— Сигурен съм, че капитан Браун с готовност ще ни предостави офиса си за подобна кауза.

Керълайн се обърна към Ренди, който все още се подсмиваше на съседния стол.

— Ще отидеш ли да провериш!

Това не беше въпрос.

— Разбира се, както кажеш, шефе.

Операторът се надигна, протегна дългите си ръце и тръгна. След малко се върна и започна да пренася снимачната си техника.

— Изглежда ми добре. Преместих някои излишни неща, наредих няколко саксии с цветя, изобщо направих го по-уютно. Това е най-важното, когато снимаш, за да накараш обекта да се отпусне и да изглежда естествено.

Ренди Кевънах се наведе, вдигна портативната камера и я преметна през рамото си.

— Между другото, капитан Браун каза, че много бързал за среща и нямал възможност да присъства на записа.

— Страхливец — измърмори Керълайн.

— Едва ли, мис Травърс. По-скоро тактическо отстъпление — коригира я Майк Уебстър. — Не е много благоразумно да се излагаш на излишни рискове.

— Струва ми се, че благоразумието закъсна с половин час.

— Или телевизионната репортерка подрани с половин час.

Ренди премина още един път покрай тях, носейки последната си чанта. Майкъл Уебстър покани с жест Керълайн да влезе. Тя се поколеба за момент, обмисляйки възможността да го остави да тръгне преди нея. Разстоянието, което трябваше да измине сега, поразително

й напомняше за това до прословутата синоптична карта. Най-накрая гордо вдигна брадичка и закри към съседния офис. Походката ѝ не беше като на балерина, но всичко мина без произшествия. Когато влязоха, Майкъл извади от вътрешния джоб на сакото си поизмачкана вратовръзка и набързо ѝ направи възел, като същевременно обсъждаше с Ренди техническите подробности около интервюто.

Керълайн внимателно следеше движенията му. „Обзалагам се, че ще я завърже добре още от първия път и няма изобщо да се погледне в огледалото.“

Всичко стана точно така, както си го мислеше. Майкъл Уебстър седна зад бюрото си, прикри избелелите си дънки и вече изглеждаше тъй, както бе свикнала да го вижда цяла Америка. С крайчеца на окото си той забеляза любопитния поглед на Керълайн.

— Съжалявам, във ваша чест щях да си облека костюм. Не се шегувам — сив костюм на райета. Изненадахте ме с това ваше ранно пристигане.

— Вече го казахте — промърмори тихо Керълайн.

Бързата усмивка на Уебстър ѝ подсказа, че е чул забележката ѝ. Тя сведе глава към бележките си.

— Какво ще кажете да прегледаме информацията, която имам за вас, докато Ренди свърши с осветлението.

— Разбира се.

— Добре, започвам. Ако има нещо неточно, прекъснете ме.

Майк кимна в знак на съгласие.

— Роден сте в Бенгър, щата Мейн. Баща ви е военен от флота, а майка ви е домакиня...

— Извинете ме, че веднага ще ви прекъсна. Всяка жена, омъжена за офицер, заслужава повече от това да бъде определяна само като обикновена „домакиня“.

Керълайн вдигна очи от бележника си. Още през първите си години като репортерка се бе отърсила от своята лековерност. За нея мъж, открито защитаващ жените, заслужаваше особено подозрение. Но странно защо, когато внимателно огледа лицето на Майкъл Уебстър, не успя да открие следи от фалшива показност.

— Съжалявам, ако прекъснах мислите ви — каза учтиво той, след като забеляза, че скептичният ѝ поглед леко помръкна.

Керълайн откри докъде беше стигнала и продължи:

— Учил сте в Анаполис, след това сте постъпил във Висшата школа за пилоти, която сте завършил с отличен успех. Започнал сте работа като летец-изпитател, включен сте в програмата за подготовка на астронавти. Напуснал сте я поради контузия на коляното след катапултиране от повреден самолет в Мексиканския залив...

Тя отново вдигна глава от бележника си. В очите на Майкъл Уебстър гореше неприкрит гняв.

— Вярно ли е всичко дотук?

Макар че знаеше предварително отговора, Керълайн търсеше причината за промяната в настроението на своя събеседник.

— Разбира се! — отсече Майк. — Винаги съм се учудвал как е възможно журналистите толкова бързо да издърдорват целия живот на един човек само за няколко секунди.

Огънят в очите му изчезна толкова бързо, както се бе и появил. За секунда в тях се прокраднаха умора и отегчение, но и те се стопиха мигновено.

— Забравихте да отбележите и „разходка“ по служба до Виетнам.

— Да, прав сте...

„Разбира се, че е прав, идиотка такава!“ Объркана, Керълайн отвори нова страница.

— Да преминем към личния ви живот... Бил сте сгоден за кратко, но не сте женен. Родителите ви са пенсионирани и живеят във Флорида. Омъжена по-голяма сестра в Небраска, по-млада неомъжена сестра във Вашингтон...

— Мис Травърс, не мога дори и да си представя защо е било необходимо да съберете толкова много лична информация за мен. Останах с впечатлението, че ще правите сериозен репортаж за космическата програма, а не поредния глупав очерк за Майкъл Уебстър.

В гласа му имаше неприкрита острота и Керълайн бавно затвори бележника си.

— Когато в общественото съзнание космическата програма се отъждестви с личността на един мъж, всичко, което е той, или което прави, е неразделна част от всеки репортаж. Нека играем открито, Уебстър. Вие сте станал търговският продукт, който НАСА предлага на обикновените хора. С вашето появяване на сцената преди пет години

публиката, която вече беше изморена от космически пътувания и растяща инфлация, отново гласува част от доларите, които плаща като данъци, да отиват в програма, която трудно можеше да бъде разбрана.

— Мисля, че прекалено надценявате...

— Не е нужно да ме заблуждавате. Не се опитвайте да ми пробутвате версията, че не знаете за вашия митичен магнетизъм. Вестниците и списания пишат постоянно за това. Нали все пак живеем в епоха, в която сексът продава всичко — от коли до паста за зъби. Защо не и космическа програма?

Звучният гърлен смях на Майкъл Уебстър изведнъж отекна в стаята.

— Моля, извинете поведението ми — каза той с тон, в който нямаше и следа от искрено разкаяние. — Ужасно досадно е, когато хората си падат по тялото и лицето ти, а не обръщат внимание на твоя интелект.

Очите му проблясваха предизвикателно, но Керълайн спокойно устоя на погледа му.

— Готов ли сте да започнем с интервюто?

— Веднага, щом пожелаете.

„С удоволствие, Уебстър. С истинско удоволствие.“

Тя се обърна към Ренди. Операторът кимна и включи осветлението.

Керълайн се окашля и започна:

— Мистър Уебстър, когато за първи път беше представена идеята за програмата „Космическа совалка“, един важните аргументи за нейното приемане бе, че тя ще изплати средствата, вложени в нея. За съжаление, това не стана. Очаквате ли изобщо някога да стане?

Майкъл Уебстър внимателно обмисли въпроса ѝ, сякаш го чуваше за първи път.

— Всъщност, все още е трудно да се отговори с точност. Според нашите предвиждания, това ще стане най-рано след пет или шест години.

Керълайн премина към следващия въпрос, макар че се съмняваше във верността на отговора му. Информацията, която беше получила предварително, показваше съвсем друго.

— А междувременно, докато чакаме да настъпи този период, обикновените американци плащат милионите долари за всяко

изстрелване. Публична тайна е, че често полезният товар на совалката е карго на чужди правителства или частни фирми. Ще потвърдите ли това?

Този път той не се поколеба.

— По принцип е така. Но по-точно се отнася за спътниците, които изстреляхме преди няколко години, тъй да се каже, за да „ударим барабаните“, да оповестим на целия свят за тази програма. Наложил се да направим отстъпка на чуждите правителства и фирми, които веднага ни дадоха поръчки и ни се довериха, без да чакат утвърждаването на „Космическа совалка“. Тези, които бяха първи, направиха истински сделки. Тогава извеждането на спътник струваше около, осем-девет милиона долара, а след пет години то ще възлиза приблизително на двадесет и два милиона.

— Но не трябва ли да продължите да предлагате ниски цени, за да останете конкурентни на Европейската организация за космически изследвания? Казано накратко, необходим ли е този срок от пет години, докато станете финансово независими? Или той е измислен само, за да се замажат очите на данъкоплатците?

Думите ѝ бяха посрещнати с лека усмивка.

— „Може би“ — на първия ви въпрос, „да“ — на втория и категорично „не“ — на третия.

Майкъл Уебстър бе достатъчно добре школуван в работата си и опитите ѝ да го накарат да се защитава оставаха безуспешни. Без никакви следи от безпокойство говорителят на НАСА търпеливо я очакваше да продължи. Дългата пауза щеше по-късно да бъде изрязана от записа.

— В такъв случай, ще поставя въпроса си по друг начин. Искрено ли вярвате, че обикновеният данъкоплатец при един национален референдум ще гласува в подкрепа на тази програма, знаейки за отрицателния финансов баланс на целия проект?

— Бих отговорил с „да“ на този въпрос. Но има и едно условие. Обикновеният данъкоплатец трябва да бъде информиран до каква степен всекидневието му е свързано със сателитите, движещи се сега в околоземна орбита.

— Позволете ми да използвам себе си като пример. С какво всекидневието ми е свързано със сателитите? Защо трябва да се вълнувам за продължаването на една губеща космическа програма?

— Добре, ще изброя само най-важните неща. На първо място, това са всички телефонни разговори и почти всички телевизионни програми. Чрез сателити се предава цялата информация на медицинските центрове в страната. Чрез сателитите се извършва морската и авиационната навигация. Да продължавам ли? Забравих да спомена, че синоптичните прогнози също се осъществяват чрез сателити — Майкъл се усмихна загадъчно. — Има и други не толкова очевидни ползи от космическата програма. Ще ви дам един пример и той най-добре ще обясни всичко. През хиляда деветстотин осемдесет и първа една мисия на „Колумбия“ беше прекратена поради изтичане на гориво и вместо предвидените сто двадесет и четири часа в орбита, астронавтите останаха само петдесет и четири. Преди „Колумбия“ да се завърне на земята, екипажът ѝ сканира петдесеткилометров участък от пустинята Сахара, търсейки стари подземни речни корита. И астронавтите откриха такива. Благодарение на тяхната работа, археолозите знаеха къде да правят разкопки и да търсят останки от древни селища. Геолозите ще използват същите материали, за да локализируют находища на нефт и ценни метали. Но лично аз смятам, че най-важното нещо, за което може да се използват снимките, направени от астронавтите, е да бъдат открити дълбоки подземни реки. Ако те бъдат каптирани, представете си как от пустинни тези райони ще се превърнат в цъфтяща градина.

Майкъл Уебстър се облегна назад и скръсти ръце на гърдите си.

— И всичко това от една мисия, която някои смятат за провалена — отново лицето му се озари от усмивка. — Колкото до вашата лична загриженост, мис Травърс, ще кажа, че телевизионната индустрия е особено зависима от програмата „Космическа совалка“. Без спътниците... кой знае, може би много хора щяха да загубят работата си.

Този път и Керълайн се усмихна.

— Сега, след като вече сте ме спечелил за вашата кауза, нека се погрижим и за обикновения данъкоплатец. Как ще реагирате, ако средствата от тази програма се пренасочат към социалните сфери?

— Мис Травърс, дори и целият бюджет на НАСА да бъде даден на Министерството на здравеопазването и социалните грижи, те ще бъдат достатъчни едва за няколко седмици. Съмнявам се, че някой трезво мислещ човек би се съгласил това да се случи.

Усмивката от устните на Керълайн се премести в очите ѝ. „Той е добър, дори много добър...“

— Добре, да приемем тогава, че вече сме убедили зрителите в това, че програмата ще започне да се самофинансира след известен период. Но какво ще стане след пет години? Тогава околоземната орбита ще е пренаселена със спътници.

Керълайн внимателно слушаше подробното му техническо обяснение, макар и да знаеше, че едва ли ще използва неразбираемите му за масовата публика отговори в петте репортажа, които подготвяше за програмата „Космическа совалка“. Задачата ѝ беше да направи „развлекателни новини“, както казваше нейният шеф, а не образователна програма за тесни специалисти. Майкъл Уебстър оставаше спокоен и невъзмутим, въпреки усилията ѝ да го извади от равновесие. Тя се обърна и направи знак на Ренди, че следващият ѝ въпрос ще е и последен.

Когато свършиха, операторът събра екипировката си и я понесе към микробуса. Керълайн затвори бележника си и се изправи. Майкъл Уебстър започна да сваля вратовръзката си, без да откъсва очи от нея. На устните му играеше загадъчна усмивка.

— Станала си много добра.

— Не ви разбрах... Бихте ли повторил, моля?

— Колко приятно звучи това. Доста отдавна никой не ме е молил за нещо.

Уважението, което Керълайн беше започнала да изпитва към него по време на интервюто, веднага изчезна.

— Не се учудвам — отвърна сухо. — Съвсем очевидно е, че е само напразно губене на време.

Майкъл Уебстър заобиколи бюрото и се приближи до прозореца.

— Хайде, не се сърди. Complimentът ми беше искрен и напълно заслужен. Станала си добра репортерка, а и интервюто, което направи преди малко, също го доказва.

— Изумена съм от вас. Направо не очаквах подобно нещо.

Той не обърна внимание на саркастичния ѝ тон.

— Какво ще кажеш да дадеш почивка на учебника по икономика за една вечер? Знам едно място, където сервират фантастична мексиканска храна.

— Не говориш сериозно?! — неволно премина на „ти“ и Керълайн.

— За кое, за мексиканската храна ли? Но нали си била доста време в Южна Калифорния, трябва вече да си...

— Не говоря за храната, а за предложението ти. Сериозно ли мислиш, че ще изляза с теб?

— Разбира се. Само тази седмица съм в града. Единственият ти шанс да излезеш с мен е точно сега.

Изминаха няколко секунди, докато тя успее да отговори на шокиращото му предложение.

— Какъв ужасен пропуск, трудно ще ми е да го преживея. Но какво да се прави, ангажирана съм всяка вечер. Не знам какво става. През цялата година нищо и изведнъж, когато дойде средата на ноември, отвсякъде ваят предложения за вечеря — Керълайн сви невинно рамене. — Какво мога да направя? Случва се всяка година.

Обърна се рязко и посегна към дръжката на бравата. Майкъл направи две бързи крачки, хвана ръката ѝ, поднесе я към устните си и нежно целуна кадифената кожа над пръстите ѝ. Бяха ѝ нужни невероятни усилия да не изтръгне със сила ръката си.

Погледът му беше изпълнен с игриви пламъчета. С дълбок, чувствен глас, много по-подходящ за спалня, отколкото за офис, Майк оповести:

— Хей, нямам търпение да се върна при момчетата, за да им разкажа, че съм срещнал „Хюстънския ураган“ и дори съм целунал ръката ѝ.

„Дяволите да го вземат! Няма да го оставя с убеждението, че е излязъл победител от всичко това. Последният изстрел ще бъде мой!“

— И аз не бих желала „твоите момчета“ да останат разочаровани, Уебстър. По-добре ще е, след като имаш желание да им разкажеш за мен, да им поднесеш и цяла история — гласът на Керълайн се превърна в тих шепот. — Разкажи им и за това...

Без да обмисля поведението си, водена единствено от желанието да му покаже, че не е победител, тя пусна бележника и чантата си на стола, пристъпи напред, нежно обви ръце около врата му и впи устни в неговите. Действията ѝ бяха бързи и уверени и завариха Майкъл напълно неподготвен.

Керълайн отдавна не беше целувала никого, само за да предизвика възбуда у него, но с радост откри, че въпреки липсата на редовна практика, не бе загубила предишните си умения. Реакцията му не закъсня. Отначало устните му бяха вцепенени и твърди от изненада, после бързо омекнаха, а накрая леко се разтвориха, за да пропуснат езика ѝ.

Ръцете му се спуснаха към талията ѝ, за да я притеглят поплътно. Керълайн „пасна“ на релефа на тялото му, сякаш и двамата бяха направени от затоплен восък. Целувката им стана по-дълбока. Майк започна да приема ролята на агресор и тя осъзна, че ако искаше да запази преимуществото си, трябва да се откъсне от прегръдката му. Сложи длани на рамената му и рязко се оттласна. В следващите секунди само премигваше от изненада. Дори и за момент не беше си помислила, че ще изпита нещо от тази целувка. И въпреки това откриваше някакво странно, неописуемо удоволствие, което усещаше като вътрешно гъделичкане. С мъка прикривайки реакцията си, тя се наведе, вдигна чантата си от стола и прекоси стаята. Когато стигна до вратата, се спря и се обърна назад. „Какво ми стана?! Никога не съм се държала така?“

Поколеба се за момент, но после смело срещна погледа му. Майкъл Уебстър бе застинал на мястото си с отпуснати ръце.

— Моля те, предай най-горещите ми поздравии на всички от Тексас.

Керълайн се завъртя на пети и излезе. Езикът ѝ неволно обходи устните ѝ, които все още бяха влажни от целувката му. С изненада установи, че неговият вкус все още беше там. „Хайде, Керълайн, признай си го... Да, той имаше приятен дъх и с него бе истинско удоволствие да се целуваш!“

Ренди Кевънах я очакваше нетърпеливо.

— Хей, какво стана? Защо се забави толкова?

Керълайн се опита да събере мислите си, за да даде отговор, задоволяващ любопитството му.

— Ами... аз... Трябваше да откажа покана за среща.

Операторът я изгледа втренчено.

— Среща, а? Е, „Хюстънски урагане“, ще ми разкажеш ли как ти предложи?

Тя завъртя очи и весело се засмя.

— Как ли пък не! Нима мислиш, че съм си загубила разсъдъка?

— Не знам дали си го загубила, но ще ти кажа, че може и да си го оставила някъде в апартамента си. Откъде ти хрумна тази глупава идея за мечките и пустинята?

Керълайн въздъхна отегчено.

— О, знам, че прозвуча глупаво, но само това ми дойде на ума. Не предполагам, че и ти няма да го харесаш.

— Нямам нищо против, но нали винаги претендираш, че си поумна и интелигентна.

Тя се опита да изглежда сериозна.

— Благодаря ти, Ренди. Вече ще внимавам да не бъда толкова самоуверена.

— Нямах проблеми, шефе. Каж ми само кога да те сложа на мястото ти.

Майкъл Уебстър разтвори леко металните щори и надзърна навън. Керълайн Травърс тъкмо се качваше в микробус, на който имаше изобразено стилизирано око с абривиатурата КМТV вместо зеница. Изчака няколко минути, докато микробусът се скри от погледа му, и излезе от офиса.

След като совалките започнаха да излитат все по-често, работата му ставаше все повече и по-напрегната. Пътуваше до военновъздушната база „Едуардс“ в покрайнините на Лос Анжелис, където екипажите бяха в постоянна готовност за кацане на космическия кораб, в случай на лошо време във Флорида. Ако времето се окажеше подходящо, веднага заминаваше за Флорида. Честите изстрелвания му създаваха и допълнителна работа в контролния център в Хюстън, където трябваше да е поне два дни в седмицата. Като връх на всичко идваха пътуванията до Лабораторията за изследвания на реактивни двигатели в Пасадена и до Вашингтон, където трябваше да присъства на някои от дебатите в Сената по въпросите на космическата програма. Напоследък от безбройните полети бе започнал да чувства отпадналост, която беше характерна само за професионалните пилоти на реактивни самолети. Ако успееше да си вземе почивен ден, просто го проспиваше, за да навакса загубеното през седмицата.

Понякога задълженията му граничеха с невъзможното. Беше отговорен за преразказването на „драмата и вълнението“ при всяко изстрелване, така че да бъде поддържан ентузиазмът на масовия зрител, макар че обикновено ставаше дума само за извеждане в орбита на някой товарен спътник. Трябваше да направи от всяко изстрелване истинско шоу — нещо, което бе от изключителна важност за имиджа на космическата програма.

Майкъл Уебстър бе чаровен и представителен млад мъж. Никога не лъжеше, а само в изключителни случаи поизкривяваше истината и това му беше спечелило уважението както на приятелите, така и на враговете на космическата агенция. Когато се появеше на екрана, за да обяви поредния триумф или неочаквания провал, той го правеше по начин, каращ зрителите да споделят с него радостта или сълзите на разочарованието.

Сега вървеше бързо по дългия тесен коридор, прехвърляйки в ума си задачите, които трябваше да свърши през този ден. Забеляза, че капитан Браун се бе облегал на една стена.

— Джон, ако не си много зает, искам да обсъдим списъка на гостите за февруарското изстрелване.

— Бързо свърши — учуди се капитанът и затвори папката с документи, които разглеждаше. — Мислех, че ще ти отнеме поне няколко часа.

— Младата госпожица бързаше за някъде.

Капитан Браун огледа внимателно лицето, а след това и тялото му.

— Е, не виждам следи от малтретиране. Това означава ли, че си се измъкнал без последствия след нашето непристойно поведение?

Майк усети неочаквано и необяснимо раздражение от саркастичния тон на своя приятел. Керълайн Травърс очевидно беше задействала в него отдавна замрял и неизползван защитен рефлекс. Усмихна се, когато си представи каква би била реакцията ѝ, ако случайно разбере за това. Не се усъмни и за секунда, че би го посъветвала да си навре чувствата в едно определено място.

Керълайн притежаваше красота, елегантност и чар, на които от дистанция би могъл да противостои. Но прегърнеше ли го, целунеше ли го такава жена, той се увличаше по нея като наркоман. Обаянието

на Керълайн Травърс бе съчетано със смелост и енергичност, а това беше и „смъртоносната“ комбинация за Майк.

„Дяволите да те вземат, ти си прекрасна жена, Керълайн Травърс! — каза си мислено, докато вървяха с капитан Браун обратно към офиса. — Няма така лесно да ми се измъкнеш. Внимавай, красива госпожице, съвсем скоро отново ще се видим!“

[1] Национално управление по въздухоплаване и изследване на космическото пространство. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Беше вече късен следобед, когато Керълайн и Ренди изминаха осемдесетте мили от военновъздушната база „Едуардс“ до телевизионното студио в Пасадена. Тъмнозелената копринена блуза на Керълайн беше прилепнала към тялото ѝ, краката и главата я боляха. Обикновено спокойна, сега се чувстваше като пантера с трън в лапата.

— Кой глупак твърдеше, че през ноември времето щяло да бъде студено! — измърмори ядосано и захвърли чантата на бюрото си.

Спомни си за прекрасните зимни палта, за вълнените костюми и ботушите, които беше носила миналата зима в Колорадо. Така и не ги бе разопаковала от куфарите си. Нямаше смисъл да го прави, защото сняг в Лос Анжелис едва ли щеше да завали.

След като провери телефонния си секретар за съобщения, тръгна към таблото със седмичните задължения на всеки репортер, за да види дали има записано нещо ново срещу името ѝ. Имаше — две седмици преди да отрази Парада на розите, трябваше да вземе интервю от група астронавти, които бяха на обиколка из щата, преди да се включат в подготовка за изстрелването на совалката през февруари. Керълайн се обърна към редактора Сид Минкнър с леко повдигнати вежди и изражението на лицето: „Каж ми, че това не е истина.“

— Не се сърди, вече си експерт и ти беше единственият логичен избор — рече ѝ с усмивка той.

— Получавам похвала за материал, който още е камерата.

— Виждаш ли какво голямо доверие ти имаме?

— Благодаря ти. Това почти ме накара да се почувствам по-добре.

— Не бързай да ми благодариш. Имам още една добра новина, която ще те развълнува. Роджър Харпър ще отразява заедно с теб парада.

Керълайн изохка. Роджър Харпър бе възможно най-лошият репортер, с когото някога беше работила. Но по неизвестни на никого причини, в края на годината, когато се правеха и традиционните

анкети за рейтинга на журналистите, той неизменно бе един от любимците на зрителите и това му гарантираше нов професионален договор, въпреки липсата му на талант.

— Предполагам си връщаш, задето казах на жената ти как я лъжеш, че спазваш диетата си?

— И това е добро за наказание — засмя се редакторът, — но не се зачита. Ед няма да може да дойде, защото най-после се е решил да се подложи на операция.

— Как е той? — попита загрижено Керълайн.

— Ще се оправи, вярвам, че всичко ще мине добре.

Керълайн потрепери още един път, представяйки си ден, прекаран с Роджър Харпър, и тръгна към бюрото си. Имаше и още нещо, което допълнително влошаваше настроението ѝ. Работата с Роджър Харпър ѝ изглеждаше даже приятна, след като ѝ предстоеше отново среща с Майкъл Уебстър.

— Керълайн!

Вдигна глава и видя, че Ренди ѝ маха с ръка от другия ъгъл на просторния офис.

— Бил ме помоли да ти предам, че трябва да поемеш половината от новините в шест и тридесет и в единадесет часа.

— Ренди, не му ли каза...

— Да, казах му, че от изгрев-слънце сме на път, но Сюзън не се чувствала добре, а друг, освен теб няма.

Керълайн погледна часовника си. Ако побързаше, можеше да стигне до апартамента си, да си вземе душ, да се преоблече и да се върне за новините в шест и тридесет.

— Чао, Ренди.

Взе чантата и хукна към колата си.

Малко по-късно, когато пъхна глава под горещата струя на душа и насапуниса косата си, мислите ѝ се върнаха към събитията, които се бяха случили през този ден. Внимателно възпроизвеждаше детайлите, сякаш те бяха на филмова лента, която можеше да връща, да забавя или забързва. Не се стърпя да не натисне бутона „пауза“ на интервюто с Майкъл Уебстър. Опита се да се концентрира върху въпросите, които му беше задала, и отговорите, които бе получила. Търсеше мястото им в репортажа за космическата програма, който утре заедно с Ренди трябваше да редактират. Нищо не се получаваше.

Мислите ѝ продължаваха да кръжат около мъжа, когото бе интервюирала. „Какво готино парче! — засмя се гласно и се пресегна да завърти крана. — Но щом отвори голямата си уста, физическата му красота веднага се обезличава. Още нещо, по което си приличаме — и двамата използваме шаблонни и изтъркани лафове.“

Двуместната спортна кола на Майк Уебстър пъргаво се включи в трафика на магистрала 210, която водеше към Пасадена. Майкъл бе планирал да даде няколко дни на Керълайн Травърс, за да се „възстанови“ от първата им среща и може би да започне да мисли с понежни чувства за него. Но преди няколко часа беше получил съобщение от Хюстън, че трябва да се прибере там не след седем, а след два дни. Тази не особено приятна новина го бе накарала да ускори малко нещата. Имаше намерение да опознае по-добре Керълайн Травърс, преди тя да го целуне за довиждане.

След като се разделиха, бе открил, че усеща в гърдите си странно затопляне всеки път, когато си спомнеше как приятно ухаещото ѝ гъвкаво тяло се бе притиснало до неговото, как пръстите ѝ се бяха заровили в косата му, как се бяха разтворили устните ѝ...

Майк дотолкова се увлече в спомени и фантазии, че едва не пропусна отклонението за Пасадена. След още петнадесет минути премина през метален портал с изображение на познатото му стилизирано око и паркира встрани от сградата на телевизията. Хвърли поглед на часовника си и с удоволствие установи, че ще може да гледа част от ранните вечерни новини с участието на Керълайн Травърс. Заклучи колата си и тръгна към студиото. Малката разлика в нивата на алеята се оказа достатъчна коляното му леко да се извие. Дъхът му секна от острата болка, която го прониза. Остана неподвижен, очаквайки търпеливо тя да отшуми. От всички последствия на самолетната катастрофа физическата слабост бе най-досадна. Случки като тази му напомняха, че никога няма да се възстанови и да заживее нормален живот. Тъпата болка в коляното беше нещо, с което през годините бе свикнал и игнорираше, но при острото пронизване в стомаха не помагаша и усилията на желязната му воля.

С неизбежността на отдръпваща се океанска вълна болката му постепенно заглъхна, но остави по челото и горната му устна дребни

капчици пот. Избърса ги с опакото на ръката си и си пое дълбоко дъх. Изведнъж забеляза няколко разцъфнали розови храста. Бяха толкова красиви, че реши да сподели тази красота с Керълайн. Внимавайки да не счупи стъблата им, избра най-ярките пъпки. Купи си вестник от един автомат пред централния вход на телевизионното студио и букетът бе грижливо увит в спортната страница на „Лос Анжелис Таймс“. После Майк решително влезе във високата сграда.

Седеше зад бюрото на Керълайн и наблюдаваше множеството монитори в новинарската зала. Тя влезе след края на емисията в шест и половина и отначало не го забеляза. Изглеждаше така добре, както и при срещата им във военновъздушната база преди обяд. Облечена бе в ръждивокафяво сако, бяла копринена блуза и избелели дънки.

— Ти... тук?! — изохка, когато се приближи до бюрото си.

Майкъл Уебстър не беше от хората, които искаше да види точно в този момент. Той вероятно я бе чул как се запъна при съобщението, че пикникът на местния полицейски участък е отложен поради хранително отравяне на организатора. Без съмнение, сега щеше да последва някоя подигравка за този гаф.

Майк отговори с усмивка на хладния ѝ поздрав, а зад гърба му една от тон техниките тихо въздъхна. Керълайн погледна към нея, а след това отново към Майк. В очите му вече се разгаряха пламъчета.

— Звъних ти, преди да дойда, но разбрах, че се подготвяш да участваш в новините — той сви елегантно рамене. — Помислих си, че няма да е честно, ако отида сам да вечерям, и реших да те взема.

Керълайн настръхна. От думите му, изречени на публично място, излизаше, че едва ли не тя го е поканила на вечеря. Подобни неща можеха да убегнат на обикновените хора, но не и на професионалните журналисти.

— Какво щастие за мен! — отвърна с подчертан сарказъм. — Но се страхувам, че си изминал цялото това разстояние напразно. Имам навика да не напускам работното си място, когато ще участвам във вечерните новини.

„Понякога и малката лъжа може да помогне“ — добави мислено.

Майк погледна часовника си.

— Имаме точно три часа и петдесет и две минути. Време, колкото искаш, ако склониш да тръгнем още сега.

Керълайн се подпря на бюрото, доближи лице до неговото и бавно процеди:

— Следи ми устните, Уебстър! Никога не излизам от студиото, когато участвам във вечерните новини.

— Осъзнаваш ли колко строга изглеждаш, като казваш „никога“? Хайде, животът не е забавен, ако правилата никога не се нарушават.

— Керълайн, знаеш ли, че той е прав — неочаквано се намеси продуцентът на вечерните новини, Бил Уилямс, който стоеше наблизко и слушаше с интерес разговора им. — Няма никаква причина да чакаш тук три часа, след като можеш да излезеш и да хапнеш нещо.

Керълайн му изпрати най-добрия си пронизващ поглед от рода: „Ще ми платиш по-късно за този номер“ — и отвори гардероба, за да вземе чантата си.

— Благодаря ти, Бил. Можеш да извикаш още някого и да обсъдим въпроса на кръгла маса.

— Чао, тогава — отвърна продуцентът и с триумфираща усмивка се отдалечи.

Бил си връщаше за това, че бе предложила той да направи репортажа за традиционното „пречистващо“ къпане в океана на няколко религиозни секти.

Майк се изправи с доволна физиономия. Вече се готвеха да тръгват, когато с елегантен жест на ръката му букетът рози се озова пред изумената Керълайн.

— Господи, откъде ги откъсна?! — прошепна тя и бързо сви вестника, за да не се виждат цветята.

Предполагаше какъв ще е отговорът на въпроса ѝ, но отчаяно се надяваше, че може и да греша.

— Ами откъде... Точно отпред видях...

— Не казвай нито дума повече! — прекъсна го Керълайн, хвана го за китката и го помъкна бързо към изхода.

Когато излязоха от сградата, тя го изгледа унищожително.

— Ако бъда забелязана да държа дори и една от тези рози, ще си осигуря службата, която ние наричаме „хвани линейката“. Ще ме изпращат да отразявам единствено катастрофи, убийства, пожари и природни бедствия. Уолтър Полсън е уволнявал хора и за по-дребни

провинения. Това са специално селектирани рози, които са спечелили много награди и някои от тях струват хиляди долари. Той по-скоро би предпочел да види студиото в руини, отколкото нещо лошо да се случи с розите му.

— Ако бъдем хванати, обещавам да поема цялата вина — отвърна Майк със същия затворнически тон.

Той се пресегна и отстрани една немирна къдрица, която падаше в очите ѝ.

— А когато бъдем разпитвани, ще кажа, че ти си ме убеждавала да не ги късам, но не си успяла да ме спреш.

— Сериозно говориш, нали?

Майк се засмя.

— Никога няма да разбереш, защото няма да се оставим да ни хванат.

Опитвайки се да скрие букета под сакото си, Керълайн почти хукна към паркинга.

— Ей, чакай малко — догони я той. — Не ставаш за крадец, Керълайн. Дай ги на мен, аз ще ги нося.

— С удоволствие.

Майк оправи вестника, така че да закрива цветята, и съвсем спокойно продължи да върви. Керълайн се отправи към нейната кола, но той докосна леко рамото ѝ.

— Не натам, ще вземем моята.

Разтревожена от инцидента с розите, тя бе забравила каква е причината да бъде заедно с Майкъл Уебстър.

— Първо трябва да отида до апартамента си, за да се преоблека...

— Ще те закарам.

Керълайн се поколеба за момент, но най-накрая въздъхна примирено:

— Добре.

Майк ѝ отвори вратата и с усмивка попита:

— Коя половина от дрехите си мислиш да смениш?

Тя сведе глава и огледа избелелите си дънки и яркооранжевите си спортни обувки.

— Бих предпочела да се отърва от сакото...

— Но?

Майк заобиколи от другата страна и седна зад волана.

— Но след като трябва да се върна за нощните новини, по-разумно ще е да оставя сакото и да сменя дънките си.

Той докосна коляното ѝ.

— Искам да започнем всичко отначало. Съгласна ли си? — и без да изчака отговора ѝ, продължи: — Здравей, аз съм Майк Уебстър. Гледам те по телевизията от много, много години. Още когато започна работа. Винаги съм си мечтал да се запозная с теб. Ти не само си много добра журналистка, но имаш и най-сладкото носле, което някога съм виждал. Аз съм от този тип мъже, които си падат по красивите носове, и мога да се смятам за истински експерт в тази област. Нали схващаш за какво говоря?

Керълайн се усмихна, въпреки усилията, които полагаше да не го прави. Ставаше все по-трудно да се преструва, че е сърдита и засегната. В присъствието на Майкъл Уебстър изпитваше същото мистериозно и необяснимо чувство, което бе изпитвала, заставайки на ръба на Големия каньон с неговите хипнотизиращи дълбини. Усещаше, че ако не внимава, съвсем скоро би могла да политне безпомощно към дъното. Това чувство я правеше нервна и напрегната. Неотдавна с мъка бе изпълзяла от една пропаст, зейнала в живота ѝ благодарение на друг мъж. Сега нямаше никакво намерение да повтаря грешката си.

— Приятно ми е да се запозная с вас, мистър Уебстър — отвърна му, решавайки, че си заслужава все пак да прекара една приятна вечер с него.

Не се страхуваше от усложнения, защото трябваше да се върне в студиото за новините в единадесет.

— Казвам се Керълайн Мери Травърс. Аз съм жена, която си пада по мустаците. Не знам защо, но когато видя мъж с окосмена горна устна, това ужасно ме привлича. Обожавам тези малки мъхести разбойници.

Майк бързо сложи пръст над устните си.

— Е, какво мислиш?

Керълайн се разсмя.

— Неподходящ цвят.

— Това е най-доброто, което мога да направя за момента.

— Не се тревожи толкова. Може би ще ти стане по-добре, ако ти кажа, че моят нос невинаги е бил толкова красив.

— Операция?!

— Алергии като дете. Поне за няколко месеца в годината, когато цъфтяха дърветата, започвах да кихам и заприличвах на един вид северни елени, които имат същия проблем.

Майк също се разсмя и стисна малко по-силно коляното ѝ.

— Харесваш ми, Керълайн Мери Травърс. Много ми харесваш.

Искреното звучене на думите му и топлата му усмивка и накараха да се откаже от язвителната забележка, с която се готвеше да го клъвне.

— Казват, че никога не можеш да имаш достатъчно приятели.

Майк дълго изучава лицето ѝ, преди да включи двигателя. Имаше странното усещане, че нещо се случва между тях. Сякаш Керълайн притежаваше невидимо силово поле, каквото имаха някои герои от научнофантастичните филми. Като че ли за минута това поле беше изключено и тя му бе позволила да надникне зад него.

— Сега накъде? — попита я, когато стигнаха до едно кръстовище.

Керълайн му обясни как да стигне до булевард „Ориндж гроув“. Сградата, в която се намираше апартаментът ѝ, беше разкошна. Такива бяха и всички останали къщи на уличката, която някои наричаха „милионерската“. Високи палми, грижливо поддържани тревни площи, огромни пищни портали, през които се виждаха паркираните лъскави и скъпи автомобили. Това беше едно от малобройните места в Америка, където късно вечер можеш спокойно да се поразходиш или да отидеш да поговориш с някого от съседите си.

— Прекрасно е! — възкликна Майк, когато спря колата.

— И най-важното тихо.

— Не вярвам някоя тайфа хулигани да не го е спохождала.

— Най-големите проблеми настъпват, когато Парадът на розите преминава по този булевард. Разбрах, че собствениците на жилища няколко дена преди него издигали временни огради, за да не бъдат опустошени градините им.

— Това „разбрах“ означава ли, че не си видяла с очите си това малко бедствие за квартала?

Керълайн поклати глава.

— Не, преди работех в Денвър, Колорадо.

Тя отключи вратата, пристъпи във фойето и натисна бутона за осветлението. Въпреки постоянните ѝ усилия да направи жилището си по-уютно, то изглеждаше някак временно, както и всички останали, в които бе живяла след развода си. Мебелите ѝ бяха малко и втора употреба, нямаше никакви излишни дреболии и ако се наложеше, можеше да напусне този град само с няколко куфара. Познатите ѝ често се шегуваха, че имала цигански характер. Винаги беше готова да се изсели от града или щата, в който живееше, за да се премести в телевизия с по-голяма зрителска аудитория и да направи още една крачка в професионалната си кариера.

— Сядай — посочи един стол на Майк. — След пет минути ще съм готова.

След като Керълайн излезе от дневната, Майк с интерес разгледа четирите напълно различни стола, но вместо да седне, влезе в кухнята, за да потърси нещо, в което да натопи розите. В крайния шкаф откри цяла колекция от разнообразни по форма и размери вази.

Прекрасният букет на масата в дневната беше първото нещо, което Керълайн видя, когато се върна. Усмивката ѝ изчезна, а очите ѝ се разшириха от ужас.

— О, не! Откъде откъсна другите цветя?! Не! Не ми казвай, по-добре ще е, ако не знам.

— Изглеждат прекрасно, нали?

— Разбира се, че ще изглеждат прекрасно. Само за няколко часа откъсна цветя от градините на двама от най-фанатичните градинари на Пасадена. Как другояче биха могли да изглеждат цветята им, освен фантастично?

— Това ми е нещо като вродена способност — гордо отвърна Майк. — Винаги успявам да избира най-доброто.

Погледът му бе доста многозначителен. Керълайн извърна очи.

— Предполагам, че вече си решил къде ще вечеряме.

— На едно място, където предлагат най-добрите начос^[1] със сирене и енчиладас^[2].

— Къде прочете това? На последната страница на пътната карта на Калифорния или си говорил с някого на бензиностанцията?

— Моля, не ми говорете с подобен сарказъм, госпожице — усмихна се Майк и се опита да си придаде засегнат вид. — Как бих

могъл да се съобразявам с мнението на някой друг, когато става дума за толкова важна вечер?

— Далеч ли е този мистериозен ресторант? — попита Керълайн и отвори гардероба, за да си вземе пуловера.

— Ако не тръгнем веднага, ще трябва да дъвчем много бързо.

Бяха вече на магистралата, когато Керълайн погледна електронния часовник на таблото, а после и изчезващите зад тях светлини на големия град. Остана учудена, че толкова време се бяха забавили в апартамента ѝ.

— Знаеш, че трябва да се прибера в студиото около десет и половина, нали?

— Разбира се, всичко е под контрол — отвърна бодро Майк и се пресегна да включи радиото.

След като няколко минути прослушва ефира, се спря на станция с мелодичен рок.

— Разкажи ми нещо за себе си, Керълайн Травърс.

— За съжаление, в моите двадесет и осем години живот няма нищо интересно и значимо за разказване.

— И все пак. Забрави ли, че ти имаш предимство и вече си научила всичко за мен от информационната мрежа, до която аз нямам достъп.

— Признавам, че за това наистина имам нечестно предимство. Добре... Какво искаш да знаеш?

— Представи си, че попълваш формуляр за назначение на работа.

— Мога ли да попитам за каква работа става дума?

— За каква ли... Ами например за астронавтка — засмя се Майк.

— Добре, колкото и абсурдно да ми звучи подобна перспектива.

Керълайн се загледа през страничното стъкло.

— Родена съм Кросроадс, щата Канзас. Баща ми беше шеф на местната банка, а майка ми работеше в търговски склад. Родителите ми са разведени. Нямам братя или сестри. Завърших Небраска юнивърсити в Линкълн със специалност „Журналистика“. Първата ми работа беше като „синоптично момиче“ в една телевизионна станция на Хюстън. След това работих в шест различни телевизионни станции в Средния запад, преди да дойда тук в Пасадена. През април ще стане една година, откакто съм в KMTV.

— Това е истинска одисея за човек, роден в малко градче на щата Канзас.

— Ако си спомняш, и Джони Карсън, един от най-добрите водещи, е роден в малко градче на Небраска.

— Какъв ще бъде връхът на криволичетия път в твоята кариера? Може би ще станеш репортерка в някоя от големите национални компании?

Мечтите и амбициите ѝ бяха нещо прекалено лично и Керълайн рядко ги споделяше с някого.

— Да, ако получа предложение от „големите“, сигурно ще се съглася. Но бих предпочела кореспондентско бюро в някоя европейска държава — например Франция или Италия.

— Познавам няколко такива кореспонденти извън Америка. Те никога не разполагат с времето си и личният им живот е пълна бъркотия.

— Никой не се заема с подобна работа, ако предварително не е запознат с условията. Ако някой от твоите приятели се оплаква, значи той е истински кон с капази.

Майк мълчаливо включи десния мигач и колата скоро излезе от магистралата. Керълайн се огледа тревожно. Познаваше местността около Пасадена, но не си спомняше да е забелязала мексикански ресторант в посоката, в която се движеха.

— Майкъл, сигурен ли си, че не си объркал пътя?

— Не съм, само минавам напъряко.

— Тук?! През хълмовете? Къде мислиш, че ще стигнем?

— Не се тревожи, намираш се в сигурни ръце.

Отминаха една малка бензиностанция и когато светлината ѝ изчезна и ги обгърна пълна тъмнина, Керълайн стана още по-неспокойна.

— Майк, трябва да ти напомня, че е изключително важно да се прибера в студиото преди единадесет!

— Това мисля, че е десетият път, за който ми го казваш.

— Трябва да ме разбереш, че е много сериозно. Не искам да се изправам срещу шефа си, за да давам обяснения.

— Не се тревожи, след малко ще пристигнем.

Пътят се стесни.

— Защо не ми разкажеш нещо за баща си? — опита се да я разсее Майкъл.

Винаги, когато си спомнеше за Харолд Травърс, Керълайн не можеше да се сдържи да не се усмихне.

— Той беше такъв баща, за какъвто всяко дете си мечтае. Отличен балансьор на майка ми — строг, когато тя беше мека, и мек, когато тя се опитваше да е строга. Двамата бяха като мои пазители, които ме следяха как пристъпвам по тънкото въже на детството. Подкрепяха ме, когато залитах, вдигаха ме и ме качваха отново, когато падах.

— Виждаш ли се често с родителите си?

— Не... Не толкова често, колкото бих искала. Ако прекарам някой празник с единия от тях, другият веднага ми се разсърдва. Така че, предпочитам да прекарвам празниците си сама.

— Да разбирам ли, че те са се развели наскоро?

— Не, когато бях на тринадесет.

— Сигурно ти е било...

Думите на Майк бяха прекъснати от експлозия откъм дясната предница. Постепенно колата намали скоростта си, заподскача и спря. Майк въздъхна тежко и погледна към Керълайн.

— Мисля, че спухахме гума.

Той слезе, а Керълайн свали прозореца си и надникна навън. Майк ѝ хвърли съчувствен поглед.

— Надявам се, че не умираш от глад. Мисля, че ще трябва да отложим вечерята за след твоите новини, а ако си изморена, и изобщо да я отменим. Ако обичаш, подай ми ключовете. Ще се опитам да сменя гумата, но едва ли ще стане за няколко секунди, като на автомобилните състезания.

Керълайн му подаде ключовете, затвори очи и се опита да се отпусне. Знаеше, че трябва да си поеме дълбоко дъх няколко пъти, за да се почувства по-добре.

Когато чу едно тихо: „По дяволите!“, сърцето ѝ заби по-бързо. Все пак успя да овладее чувството си на паника.

Майк се приближи отново, но този път на челото му имаше дълбока бръчка.

— Някой май е тръгнал на път, без да си вземе резервна гума...

„Не се паникьосвай, Керълайн! Все още има достатъчно време, за да се прибереш!“

— Не можем ли да залепим спуканата?

— Не, сцепена е на няколко парчета.

Керълайн погледна назад — там, където небето беше озарено от светлините на далечния град. С големи усилия си наложи самоконтрол, намести се по-удобно на седалката и затвори очи. Така изминаха няколко секунди.

Майк объркано наблюдаваше странната ѝ реакция.

— Керълайн, какво правиш?!

Тя вдигна клепки.

— Опитвам се да се убедя, че ако започна да скубя косата си, да пиция като банши^[3] и да тичам истерично наоколо, с нищо няма да ми помогне да се върна в Пасадена.

Майк я заслепи с широката си усмивка и Керълайн отново предпочете да затвори очи. Бъдещето се завъртя в съзнанието ѝ, сякаш Ренди го беше заснел и сега двамата го редактираха. Тази усмивка не обещаваше нищо добро за успешната ѝ кариера на телевизионен репортер.

— Керълайн...

Гласът му беше топъл като чаша чай след студен зимен ден, прекаран в планината.

— Обещах ти, че ще се върнеш навреме за новините, нали? Вдигни стъклото и заключи вратите. Не отваряй на никого. Ще се върна колкото се може по-бързо.

— Оставяш ме тук?! Съвсем сама?!

— Ако беше останала с маратонките си, щях да те взема, но с тези токчета само ще разраниш краката си. Нали да се върнеш в телевизията е от изключителна важност?

— Да. Защо?!

— Хрумна ми нещо, но ще видим дали ще стане.

Керълайн бавно затвори прозореца, заключи вратите и когато вдигна глава, силуетът на Майк вече беше изчезнал. След като поседя известно време в тъмнината, включи лампата на купето и погледна часовника си. Минаваше девет. Търсейки нещо, с което да поразсее мислите си, отвори жабката. В нея нямаше нищо друго, освен договора за наем на колата. А в дамската си чанта не успя да открие нищо по-

интересно от списъка за покупки. Изгаси лампата, за да не се изтощава акумулаторът и зачака. Опита се да си представи хората, които ставаха астронавти. Голяма част от живота им преминаваше в усилените тренировки за космически полет с времетраене само няколко дни. Сега, след като бе поопознала Майк, виждаше и другата страна на медала. Всичките тези години упорита работа при него бяха отишли напразно заради една нелепа катастрофа. Тя му бе причинила и душевни, и физически травми.

Нетърпението ѝ се засилваше и Керълайн отново включи лампата, за да погледне часовника си. Беше девет и четиридесет и пет. По гърба ѝ внезапно пролазиха тръпки и тя взе пуловера си от задната седалка. В далечината забеляза автомобилни фарове и проблясващи червени светлини. Те ставаха все по-ярки и се приближаваха.

Първо пристигна черно-бяла полицейска кола, а малко след това и автомобил на пътна помощ. Майк слезе от него, накуцвайки доста по-забележимо от преди.

— Керълайн, добре ли си?

— Да, а ти?

Той си пое дълбоко дъх.

— Събирай си багажа, ще се прибереш сама в града.

— Не разбирам...

— Офицерът Ернандес ще те закара.

Майк забеляза тревогата в очите ѝ и се разсмя.

— Не се тревожи, няма да ти слага белезници, само ще те закара до студиото. Обеща ми, че стигнеш там навреме, дори ако трябва да включи и сирените.

— Майк, ти се шегуваш!

— Забрави ли, че ти обещах? Хайде, размърдай се.

— А с теб какво ще стане?

— Ще остана тук, докато се оправя с колата.

— Но аз...

— Слушай, Керълайн, нямам нищо против да стоя тук и да си говоря с теб, но ти направи истинска история с това връщане до студиото. Мисля, че сега ще е най-добре, ако тръгнеш.

Керълайн взе чантата си и се отправи към полицейската патрулна кола.

— Керълайн Травърс, това е офицерът Хосе Ернандес — представи й Майк полицаия, когато седна в купето.

Тя пое протегнатата му ръка.

Майк се наведе и бързо я целуна, преди да затвори вратата.

— Ще ти се обадя.

Керълайн беше прекалено объркана, за да му отговори. Полицейската кола направи обратен завой и гумите й изпищяха при изфорсирането на двигателя. Ръката на Керълайн импулсивно се вдигна, за да помахна на Майк. Той се засмя и също й махна. Ужасно й се искаше да остане при него. Стана й чоглаво, когато силуетът му изчезна в тъмнината.

„Но това е много глупаво, Керълайн! — намеси се вътрешният й глас. — По-добре се овладей, за да не съжالياваш после!“

Керълайн се надяваше, че в този късен час ще успее да се вмъкне незабелязана в студиото. Надеждите й останаха напразни. Отвън на ливадата имаше поне двадесет души от екипа на нощното шоу — явно бяха решили тази вечер да го излъчват под открито небе.

Тя въздъхна тежко, благодари на полицаия Ернандес и излезе от колата. Добре поне, че го бе убедила да изключи светлините и сирената, когато приближиха сградата на телевизията. Осъзна, че е невъзможно да избегне въпросите на любопитните си колеги, и се приготви да ги посрещне.

Завърши четенето на новините с любопитната история на едно семейство от Лонг Бийч, което си строеше къща с кутии от кока-кола, пълни с цимент. Въпреки че работният й ден бе продължил повече от осемнадесет часа, не се чувстваше изморена. Нужно й беше време, за да се отърси от напрежението и възбудата, че преди малко са я гледали милиони хора. Умората и изтощението щяха да дойдат след това.

Вече сваляше миниатюрната слушалка от ухото си, когато в студиото влезе един оператор и й подаде правоъгълна картонена кутия. Керълайн я занесе до бюрото си, като още преди да я отвори се досещаше какво има вътре. Миризмата на гореща пица я омая. Стомахът й издаде одобрително и нетърпеливо ръмжене. Керълайн откъсна залепената за кутията бележка и бързо я скри в джоба си. Пицата беше разкошна. Отначало само втренчено я гледаше, без да реагира. „Как е успял да улучи любимата ми пица с гъби и

пиперони^[4]?“ Нямахте и съмнение, че й я бе изпратил Майк. Огледа се и махна на колегите си с ръка.

— Хайде, нападайте. Сама няма да мога да я изям.

Бил Уилямс си отчупи едно парче, сдъвка го замислено и издаде тиха доволна въздишка.

— Керълайн, не знам дали важи и за теб, но този твой приятел намери път към сърцето ми.

— Ще му дам адреса ти — отвърна тя и също захапа едно парче.

— Не, само това не, благодаря ти. Последното нещо, от което имам нужда сега, е някой с подобна външност да завърти главата на жена ми. От години се опитвам да я убедя, че аз съм най-чаровното същество от мъжки пол.

Керълайн се разсмя. Бил приближаваше петдесетте, половината му коса бе изпадавала, другата половина придобиваше сребрист цвят, имаше малко коремче и двойна брадичка, но жена му наистина продължаваше да смята, че той е най-привлекателният мъж, когото някога е срещала.

Когато от пицата беше останал само приятен спомен и всеки очакваше пристигането на нощния екип, приготвяйки се да си тръгва, Керълайн извади бележката от джоба си, настани се удобно на стола и започна да чете:

„Керълайн, исках да ти покажа, че съм мъж, който държи на думата си. Обещах ти да те нахраня и вярвам, че тази пица ще свърши работа. Мога само да съжалявам, че не ти я доставих лично. Всичките ми планове се объркаха и утре трябва да тръгна за Хюстън. Това означава, че засега няма да мога да те видя. Ще се върна следващия месец и ние можем да продължим оттам, докъдето стигнахме. Или... да започнем всичко отначало, за да нямаме лоши спомени. И в двата случая те моля да запазиш малко време за мен, когато се върна в Пасадена.

Майк

П.П. Имаме презаверена покана за вечеря с начос и енчиладас. Моите приятели, семейство Гонзалес, са страхотни хора. Хуанита и децата са разочаровани, че не

съм довел прочутата телевизионна звезда Джоан Ривърс^[5]
Не знам как са си въобразили, че ти и тя сте една и съща
жена. Както и да е, обещах им, че ще те доведе следващия
път. Така че, за да не ги разочароваме, подготви си няколко
шеги или поне руса перука.“

Керълайн дълго остана неподвижна, препрочитайки написаното.
Познаваше Майкъл Уебстър едва от няколко часа, а имаше чувството,
че ѝ е приятел от детинството. Всяка минута и всяка емоция, изпитана
през този безреден и луд ден, премина отново през съзнанието ѝ.
Пръстите ѝ бавно смачкаха бележката.

„Не, Майкъл Уебстър! Няма да ти запазя никакво време!
Животът ми е достатъчно объркан и без теб.“

Когато паркира колата си на булевард „Ориндж гроув“, умората я
връхлетя като лятна буря. С последни сили влезе в апартамента си.
Стори ѝ се много по-студен от обикновеното. „Може би има някаква
надежда и в Калифорния да настъпи зима.“ Реши да открие утре
откъде и как се включва отоплението и прозявайки се, пристъпи в
дневната.

Лъхна я силен аромат на рози и погледна огромния букет върху
масата. „Утре трябва да ги изхвърля, преди някой да ги е видял. Но не
и тази вечер. Сега съм прекалено изморена...“

Седмица по-късно, когато и последната розова пъпка беше
разцъфнала във вазата, Керълайн получи колет с клеймо от Хюстън.
Беше обемист и опакован в обикновена амбалажна хартия. Остана на
масата до вазата неотворен през целия, а и през следващия ден.
Керълайн не можеше да реши дали да го върне на Майк или първо да
провери съдържанието му.

Най-накрая любопитството ѝ надделя и започна да го отваря,
очаквайки да види кутия с бонбони или плюшена играчка с любовно
обяснение. Вътре имаше книга. Стара, дебела книга с орфана кожена
подвързия. Погледна първата страница и не можа да съдържи усмивката
си. Заглавието ѝ беше:

„Европейската икономика в периода 1935–1937“

Най-отдолу бе изписано посвещение:

„На Керълайн, за да не скучае и да запълва вечерите си, докато дойда аз.

Майк“

-
- [1] Тънки мексикански питки, опечени върху камък. — Б.пр. ↑
[2] Пикантна плънка от домати, кайма и люти пиперки. — Б.пр. ↑
[3] Женски дух от ирландската митология, който плачейки, известявал на някой член от семейството, че скоро ще умре. — Б.пр. ↑
[4] Вид пикантна изсушена наденица. — Б.пр. ↑
[5] Известна американска телевизионна водеща. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Керълайн се извъртя в леглото и погледна към електронния часовник на нощното си шкафче. Беше едва седем и половина сутринта след Коледната нощ. Въздъхна ядосано. „Кой може да е толкова рано? Един път не мога да поспя малко повече!“

Отново се позвъни. Керълайн изпита смъртна омраза към устройството, което я бе събудило, но реши, че е по-добре да се облече и да насочи чувствата си към нахалника, който стоеше пред вратата ѝ и упорито натискаше бутона. Залитайки, тя се изправи, разтърка очи и наметна халата си.

— Идвам! — изкрещя нервно.

— Радвам се — отвърна ѝ приятен баритон.

Пристегна колана на сатенения си халат, изшляпа с боси крака по теракота на коридора и рязко отвори вратата.

— Ти! Господи, какво правиш тук?!

Майкъл Уебстър я дари с широката си зашеметяваща усмивка. Само че тя не беше съвсем същата, както преди — „подсилваха“ я тънички едномесечни мустачки.

— Аз също ужасно се радвам да те видя, Керълайн. Сега ще ме поканиш ли да вляза?

— Не си ли спомняш, че преди седмица водихме дълъг телефонен разговор? Тогава ти обясних, че не можем повече да се срещаме, и ти ми каза, че си разбрал.

— Винаги съм страдал от лошата си памет, Керълайн. Трудно ми е дори да си спомня какво се е случило през последния половин час.

— Как тогава се озова тук?!

— Позволи ми да вляза и ще ти обясня.

— Какво ще стане ако каже „не“?

— Обожавам предизвикателствата.

Керълайн изпъшка ядосано и погледна над рамото му. В съседните къщи живееха стари хора, които по навик ставаха рано и вече любопитно надзъртаха иззад завесите си. За да получи този

апартамент, ѝ бяха нужни препоръки и тържествено обещание пред собственика, че е „сериозна млада жена“, отдадена на кариерата си, която няма да бъде посещавана от мъже и шумни компании. Майк с минимални усилия можеше да разруши добрия имидж, който вече си бе създала.

— Хайде, влизай. Но само за десет минути!

Той недоверчиво я огледа и не се помръдна.

— Много бързо се предаде.

Керълайн го хвана за лакътя и го придърпа навътре.

— Няма ли да влезеш най-после?!

Майк пристъпи в антрето. С ръката, която криеше досега зад гърба си, направи галантно движение и ѝ поднесе разкошна тропическа орхидея. Завладяна от красотата на цветето, Керълайн автоматично го прие и го приближи към носа си, за да вдъхне прекрасния му аромат. Майк се усмихваше подозрително широко. Тя се взря внимателно в орхидеята и установи каква е причината за настроението му. Цветето нямаше обичайната опаковка на цветарските магазини. Най-вероятно го беше откъснал от някой парник в околностите на Пасадена.

— Майк, откъде я взе?!

— Тайна.

— Тайна за теб, а за собственика — жива загуба, нали?

Майк сложи ръка на гърдите си.

— Защо моята дама пронизва сърцето ми с отровни стрели?

Керълайн изпъшка ядосано.

— Престани да се правиш на клоун! Защо си тук?

— В Пасадена ли?

— Не ставай глупав. Защо дойде в апартамента ми?

— Дойдох, за да те заведа в Дисниленд.

Той премина покрай нея и се насочи към дневната.

— Обзалагам се, че никога не си ходила в Дисниленд.

— Майк, обясних ти вече по телефона. Не виждам никакъв смисъл да продължаваме да се срещаме. Нали ми каза, че си разбрал?

— Това не е среща, Керълайн. Никой над двадесет и една годишна възраст не може да смята пътуването до Дисниленд за среща. Ние само ще прекараме един хубав ден заедно, нищо повече. Като двама добри приятели.

Керълайн остави орхидеята на масата, отиде до библиотеката и извади тълковния речник. Смяташе да го даде на Майк, за да прочете значението на думата „среща“, но срещайки погледа му, ръката ѝ бавно се отпусна.

— Защо ме гледаш така втренчено?

— Нали не обърквам плановете за един от малкото ти свободни дни? Ако си възнамерявала да пазаруваш, сега магазините са претъпкани с хора. Не ти се ще да се блъскаш, нали?

— Ще се разтревожиш ли, ако наистина съм имала други плановете? — изрече отчаяно Керълайн, осъзнавайки, че предварително е загубила битката. — Плановете ми бяха двадесет и четири часа да не правя нищо. Да не ставам от леглото, дори и да не се обличам. Щях да се отдам на разложение и бездействие — един чудесен начин да изпратиш старата година.

— Е, сигурно си ми ужасно благодарна тогава, че дойдох да те спася.

Майк се отпусна на дивана и изпъна крака.

— Хайде сега, размърдай се. Паркът отваря в десет. Докато хапнем някъде и стигнем до Анахайм, вече ще се е натрупала опашка.

Керълайн за кой ли път вече въздъхна и сложи речника на мястото му. Знаеше, че пак трябваше да се опита да обясни на този мъжкар, седнал на дивана ѝ, че повече не желае да го вижда. Дори не искаше да бъдат и обикновени приятели. „Майкъл Уебстър е мъж, който... Какво точно не харесваш в Майкъл Уебстър? Бъди честна към себе си, Керълайн! Не се ли страхуваш от факта, че той владее положението? Не е ли това истинската причина, за да не искаш да го виждаш?“

Ядосано сграбчи орхидеята от масата. „Не се страхувам от никого, дори и от Майкъл Уебстър!“

— Майк, ще ми отнеме около половин час, за да се приготвя. Ако искаш, направи си кафе. Ще намериш кафеник в някой от кухненските шкафове. Смляно кафе има в хладилника.

— Благодаря, но предпочитам да подремна тук на дивана. Разбира се, ако това не те притеснява. Полетът ми от Хюстън бе порано, отколкото съм свикнал да ставам.

— Моля. Защо ще имам нещо против, напълно непознат мъж да спи на дивана ми.

Очите на Майкъл Уебстър проблеснаха.

— Когато двама души са споделили целувка, от която ти се събуват чорапите, не може да се каже, че са напълно непознати.

Керълайн се обърна и тръгна към спалнята, за да прикрие доволната си усмивка. Приятно ѝ беше да разбере, че целувката ѝ е изпълнила предназначението си.

— Ако искаш, вземи си вълнено одеяло от скрина под прозореца — рече през рамо.

След по-малко от тридесет минути се върна в дневната, облечена в тъмнокафяв спортен панталон и светлобежова блуза. На раменете си небрежно бе преметнала светлокафяв вълнен пуловер, защото Анахайм беше близо до океана и времето там бе по-хладно.

Майкъл спеше толкова спокойно, сякаш се намирал в собствената си спалня. Керълайн се приближи с намерение да го събуди, но малко преди да го докосне се поколеба. Около минута внимателно го разглеждаше. Новите мустаци бяха променили изражението на лицето му, придавайки му тайнствен и мистериозен вид. Успя да открие и няколко дребни белега — един на слепоочието, друг паралелно на веждата му и трети, подобен на миниатюрна подкова, под брадичката му. Запита се дали са следи от буйно детство или от самолетната катастрофа, която бе сложила и край на кариерата му като астронавт.

— Има ли някакъв шанс да повторим на бис целувката? — попита той, отваряйки едното си око.

Керълайн стреснато отскочи назад.

— Какво?!

— Нали си спомняш? Прословутата целувка — ако искаш, да я повторим.

Керълайн успя най-после да събере мислите си и да се отърси от изненадата.

— Това са отдавна отминали неща, Майк.

Майкъл тъжно поклати глава.

— Предполагам, че следващото нещо, което ще ми кажеш, е, че няма и Дядо Коледа.

— Всички рано или късно порастваме и трябва да се откажем от илюзията, че той съществува.

Майк се протегна лениво и се изправи пред нея. Обгърна нежно раменете ѝ и я целуна. Целувката беше съвсем ефирна и естествено, споделена, както между двама стари приятели.

— Случайно знам твърде много неща за Дядо Коледа и вярвам, че действително съществува. Преди няколко часа се бях вживял в ролята на стареца, за радост на моя петгодишен племенник и на тригодишната ми племенница.

— Сериозно ли говориш?!

Мисълта, че енергичният говорител на НАСА, Майкъл Уебстър, може да се облече като Дядо Коледа, ѝ се струваше абсурдна.

Той кимна усмихнато.

— С червен костюм и бели мустаци?

— С всички атрибути.

— Обзалагам се, че не си слязъл през комина?

— Не успях, някой беше запалил камината.

— Трябвало е все пак да опиташ — засмя се Керълайн. — А малчуганите? Изненадаха ли се?

— И още как! Дори сестра ми Пег се хвана за момент. Изчаках във в колата, докато всички заспят. От цялата тази работа едва не замръзнах. Когато и последните светлини угаснаха, се вмъкнах с ключа, който ми бе дала сестра ми при едно предишно посещение. Извиках само няколко пъти, издрънках със звънеца и цялото семейство се изсипа на долния етаж.

— Майк! Но това е било рисковано. Можели са да извикат полицията или да те застрелят. Щеше да заемеш първите страници на вестниците. Представям си какво щяха да пишат: „Дядо Коледа застрелян, объркват го с крадец!“

— Не, изключено! Кой крадец ще влезе в някоя къща, ще започне да си дере гърлото и да дрънка с хлопки?

„Защо изпитвам това странно чувство на меланхолия, когато Майк ми разказва колко весело е посрещнал Коледа?“ — запита се Керълайн.

Той сгъна одеялото, прибра го грижливо в скрина и се обърна към нея. Веждите му бяха сключени и между тях имаше дълбока

бразда. По някаква странна причина това го правеше още по-привлекателен.

— Ти не си празнувала Коледа.

— Какво те кара да мислиш така?

— Забелязах го, още когато влязох в апартамента ти. Едва ли би свалила веднага коледната украса. По-вероятно е такава изобщо да не е имало.

Керълайн сведе глава и започна да оправя ръкавите на пуловера си.

— Това е твърде много работа и за един човек изобщо не си заслужава. А и аз по изключение оставам да карам празниците тук. Обикновено съм на работа, защото сме само няколко несемейни репортери. Хуманно е тези, които имат деца, да се приберат при тях. Ако пък не се налага да работя, заминавам при някого от родителите си.

Настъпи неловко мълчание, което увисна като пелена между тях. Тя го наруши първа.

— Обикновено на Коледа вземам интервюта от хора, които също трябва да работят. Понякога се получават интересни материали...

— Ако се доближават до качеството на сериите за космическата програма, съм сигурен, че са много добри.

„Откъде би могъл да знае какви са сериите за космическата програма, след като е участвал само в едно кратко интервю?“ — мина й през ума. Майкъл сякаш четеше мислите й.

— Имам приятел, който ми ги записа на касета. Не само сериите, но и всички новинарски емисии, в които си участвала през последния месец. Сигурен съм, че ако сега се прибера в Хюстън, ще ме очаква касетата и от последната седмица.

Керълайн дълго време не успя да открие думите, за да изрази противоречивите си емоции. Най-накрая концентрира всичко само в един въпрос:

— Защо, Майк?

Той обгърна талията й и я поведе към вратата.

— Има стотици причини, но една от тях е най-важна. По време на интервюто в офиса на капитан Браун бях ужасно несправедлив към теб. Знаех, че единственият начин да приемеш моите извинения, е ако те имат някаква основа. И сега, след като видях голяма част от

работата ти, съвсем откровенно мога да твърдя, че ти си най-добрата репортерка, с която някога съм работил. Единственото нещо, което може да ти попречи, е необикновената ти красота. Много хора, както и аз смятах в началото, предполагат, че успехите ти се дължат единствено на нея, а не на професионалните ти качества.

Керълайн не успя да прикрие горещата вълна на удоволствие, която заля лицето ѝ.

— Може би ще трябва да си сложа изкуствена брадавица на носа?

— Дори не си го и помисляй — Майк докосна с пръст върха на носа ѝ. — Ще е голям грях да се развали такова изящно творение на природата.

— Но може да помогне на кариерата ми.

— Ако толкова държиш бързо да напреднеш, предлагам ти да си пожълтиш зъбите. Ако и това не помогне...

Керълайн искрено се разсмя. Доста отдавна не се бе чувствала толкова добре.

След като закусиха в малък крайпътен ресторант с кафе и прясно изпечени кифлички, пристигнаха малко преди обяд в Дисниленд. Първата вълна от туристи вече беше превзела парка. Още щом стъпи на „Главната улица“, Керълайн се развълнува като дете. Спряха пред огромната коледна елха, украсена със светещи стъклени топки, някои големи колкото баскетболни топки, а други като орех. Дървото бе високо около петнадесет метра и под него пееха деца в коледни костюми от миналия век.

Майк нежно хвана ръката ѝ.

— Хайде, да вървим нататък. Страхувам се, че ще затворят парка, а ние все още сме на входа. Казвай къде искаш да отидем първо?

— Искаш да кажеш къде искам да отида, след като първо разгледам всички тези малки магазинчета?

— Не, никакви магазини. Не желая да те разочаровам, но не сме дошли в Дисниленд, за да пазаруваме.

Керълайн се нацупи.

— Добре. Ще сключим сделка. Какво ще кажеш да се върнем тук довечера? Светлините ще са запалени и ще има коледен парад.

Тя го погледна подозрително.

— А магазините ще бъдат ли отворени?

— Разбира се. Затварят ги, едва когато всички си тръгнат от парка.

— Съгласна съм. Но все пак не знам къде да отидем. Никога не съм била тук.

— Надявах се, че ще кажеш това — отвърна триумфиращо Майк.

— Предполагам, че нямаш слабо сърце и болки в гърба?

— Не. Защо питаш?

Той се засмя.

— Ела, ще видиш.

Беше необходимо само едно диво спускане с влакчето, наречено „Космическа планина“, за да разбере Керълайн защо трябва да има здраво сърце и гръб. След още две спускания и последните ѝ предубеждения към увеселителните паркове отпаднаха. Откри, че гори от желание да прекара деня с Майк в търсене на удоволствия, които досега бе смятала за „детински глупости“.

Разгледаха „Земята на бъдещето“, повозиха се на подводница, прекосиха „Земята на фантазиите“ и чакаха на дълга опашка с малчугани, за да се повозят на автомобилчета с форма на чаени чаши. После бяха в Африка на сафари, атакувани от огромни лъвове и побеснели горили. Посетиха и „Къщата с духовете“ и там Керълайн здраво стискаше ръката на Майк, когато около тях изникваха скелети, призрци и вещици.

Обядваха късно следобед в ресторант, построен в средата на изкуствено езеро, а лекият океански бриз и „светулките“, кацащи по масата, правеха обстановката фантастична. Когато отново се върнаха на „Главната улица“, Керълайн усети, че мускулите на краката ѝ започват да се предават. Откриха свободна пейка и седнаха да гледат коледния парад. Тя потрепери леко от студения порив на вятъра и Майк сложи ръката си на рамото ѝ. Жестът му бе толкова непринуден, сякаш го бе правил вече стотици пъти. Отначало Керълайн седеше напрегната и скована, чувствайки дланта му като товар на рамото си. Но съвсем скоро разбра, че той ѝ предлага само топлина, и се сгуши до него.

След парада започнаха „пазарната“ си обиколка. Майк купи от старомодно обзаведен сладкарски магазин канелена сусамка и предложи да си я разделят. Керълайн се поколеба дали да си отхапе.

— Винаги ли си била толкова изпълнително дете? — попита я усмихнато той.

— Да, винаги. Сигурно има стотици „не прави това“, които ме преследват от детството ми.

— Каж ми някои.

Майк се надяваше да открие защо непрекъснато му изпраща сигнали, като: „Не ме докосвай!“ или „Стой настрани!“

Керълайн въздъхна и леко се изчерви.

— Не ми се подиграваш, нали?

— Не, в никакъв случай — сериозно отвърна той.

— Добре. „Не давай своя и не вземай чужд гребен!“, „Не давай своето и не ползвай чуждо червило!“, „Не пий от една и съща бутилка или сламка с друг човек!“

Керълайн го погледна, за да види реакцията му. Успя да открие само игриви пламъчета в очите му.

— „Никога не яж от чужд бонбон!“

Взе сусамката от Майк и отхапа едно парче. Той се разсмя и хвана ръката ѝ.

— Това означава ли, че вече сме приятели?

— Мисля, че да яде от моя бонбон бих позволила единствено на брат си, разбира се, ако имах такъв.

Майк се взря в очите ѝ.

— Керълайн... трябва да знаеш, че не искам да играя ролята на твой брат.

Керълайн се замисли над думите му. „Наистина, каква роля искам той да играе? Нима ще ми е толкова неприятно да излизам с него? Не прекарахме ли заедно един прекрасен ден? С него правя неща, които сама никога не бих си позволила. С него е толкова лесно и приятно да се говори...“

— Ще ти дам последното парченце от сусамката, ако ми кажеш за какво си мислиш в момента? — вметна Майк.

Керълайн се облегна на старинен уличен фенер, обвит с гирлянди и червени панделки.

— Мислех си за теб...

— И?

— Чудех си дали наистина съм права, когато ти казах, че не трябва да излизаме заедно. Стигнах до заключението, че ти не си чак

толкова лош, колкото ми се стори в началото.

— Благодаря.

— Няма за какво. Аз трябва да ти благодаря, че ме доведе тук.

Излязоха от парка, държейки се ръце.

Минаваше единадесет часа, когато пристигнаха пред апартамента на Керълайн. Майк я изпрати до входната врата.

— Ако искаш, влез. Ще сваря кафе или чай.

— Бих желал, Керълайн, но по-добре да не го правя. Рано сутринта трябва да съм на пресконференция.

— Утре следобед и вечерта съм свободна. Искаш ли да излезем някъде?

Той се усмихна широко.

— Добре ли чувам?! Ти ме каниш на среща?

— Имам повече свободно време през тази седмица, защото ще работя много извънредни часове по време на Парада на розите. Ние можем да...

Майк притисна с пръст устните ѝ.

— Моля те, спри, Керълайн! Не ме карай да се чувствам още по-зле. Цялата ми седмица е ужасно заета. Най-рано бих могъл да те видя след парада. Съжалявам, но нищо не мога да направя.

Съвсем неочаквано за него тя се усмихна.

— Господи, за първи път някой ми отказва среща! Не бих казала, че е особено приятно преживяване.

— Гледай да не забравиш това до следващия път, когато ти се обадя.

— Няма да го забравя.

Керълайн пхна ключа в бравата и го превъртя.

— Предполагам, че трябва да ти пожелае лека нощ... — рече тихо и целуна Майк по устните.

— Лека нощ — отвърна той и изчака вратата да се затвори.

Керълайн се облегна на студената дъбова ламперия в антрето. Майкъл Уебстър ѝ харесваше. Харесваше ѝ много. Редките срещи с него щяха да донесат приятно разнообразие в живота ѝ. Той беше чудесна противоположност на другите мъже, с които понякога излизаше. През съзнанието ѝ премина целият ден — смехът и

удоволствието, топлината, която бе останала в гърдите ѝ. Чувство на необясним страх изведнъж я прониза като леден порив на вятъра. Беше благодарна на Майк, че ѝ отказа да се срещнат. Благодарна му беше и за това, че не живее някъде наблизко. Страхуваше се, че сама нямаше да може да се справи с изкушението да го вижда колкото се може по-често.

Звънецът над главата ѝ се обади. Погледна през шпионката и видя познатия силует на Майк. Отвори вратата.

— Забрави ли нещо?

В първия момент той не ѝ отговори. А после с нисък, дрезгав глас прошепна в ухото ѝ:

— Да... почти забравих.

Приблужи се към нея и ръцете му обхванаха талията ѝ.

Керълайн импулсивно се притисна до него. Устните им бавно се срещнаха. Майк я целуна жадно. Тя с готовност му отговори, осъзнавайки, че е очаквала това още от минутата, в която бе прекрачил прага ѝ тази сутрин. Вкусът на устните му, лекият боров аромат на автършейфа му, горещината на дъха, твърдостта и гъвкавостта на мускулестото му тяло — всичко беше такова, каквото си го спомняше от преди месец.

Този път Майк първи потърси топлата пещера на устата ѝ. После устните му започнаха нежно еротично пътуване по бузите, слепоочията и меката част на ушите ѝ.

Той колебливо прекъсна ласките си и я погледна в очите.

— Докато вървах към колата, си спомних, че ще те видя едва след седмица, и почувствах, че ще полудея. Реших да се върна, за да ти пожелаая поне лека нощ както трябва. Сега осъзнавам, че това е било много добра идея.

Керълайн се опита да се усмихне, въпреки треперенето на устните си.

— Това определено ще направи следващата ни среща още по-интересна.

Майк отново я целуна, но вече съвсем ефирно.

— Запази следобед след парада за мен...

Тя кимна.

— Заради мен ли си пусна мустаци?

— Това беше най-малкото, което успях да направя — засмя се Майк.

— Е, трябва да призная, че много ти отиват... и ми въздействат по особен начин. Но сега си мисля, че и идеята ти да си разделим онази канелена сусамка свърши добра работа.

Усмивката му се разшири.

— Когато чарът ми се оказва недостатъчен, трябва да опитвам и с нещо друго.

— Недей бърза да се отказваш от чара си. С малко излъскване и обновяване може да имаш добри резултати.

— Осъзнаваш ли колко опасна може да бъде комбинацията между „Хюстънския ураган“ и мистър Прекрасния?

— Надявам се, че ще успееш да се справиш.

Усмивката му изведнъж изчезна.

— Керълайн, не си мисли, че имам железен самоконтрол. Точно сега чувствам, че се движа по ръба на пропастта. Затова смятам да се обърна и да си тръгна, преди да е станало късно.

Майк излезе навън и внимателно затвори вратата след себе си.

Керълайн изчака, докато колата му потегли, и тръгна към банята. Краката ѝ бяха омекнали, сякаш бяха от желатин. Включи осветлението и първото нещо, което видя, бе бялата орхидея на нощното ѝ шкафче. Цветето имаше своята индивидуалност и би било веднага забелязано, дори и ако наоколо растяха други подобни. Самата тя се чувстваше като него в обществото. След развода си с Том бе си създала защитен щит, който да я предпазва от опасността, отново да изпита болката и разочарованието. През последните няколко години се беше срещала с много мъже, но никой не бе успял да проникне зад този щит и да достигне там, където се чувстваше най-уязвима. Ако някой се окажеше прекалено близо, веднага се включваше някакъв скрит вътрешен сигнал, който я предупреждаваше да направи няколко крачки назад. Майк не беше прав. Тя знаеше много добре какво цели в кариерата си. Ако работеше в чужбина, куфарът ѝ винаги щеше да бъде готов, нямаше да има свой град, нямаше да има свой дом и така още по-лесно щеше да си осигури защитата, която търсеше.

Взе орхидеята и я приближи до лицето си. Тревожният вътрешен сигнал вече няколко пъти се бе обаждал. Тази вечер той звучеше най-

силно. „Защо тогава възнамерявам отново да се срещна с Майкъл Уебстър?!“

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Майк седеше на бюрото си и преглеждаше застрахователните полици на совалката, която трябваше да излети през февруари. Късно следобед му предстоеше интервю с репортер на „Нюзуик“. Бяха му се обадили сутринта в Лос Анжелис, че трябва веднага да се върне в Хюстън. Смяташе, че вече е свикнал да закусва в един, а да обядва в друг часови пояс, но сега трудно бе понесъл пътуването. След като целия предишен ден бе прекарал с Керълайн в Дисниленд, по някаква необяснима причина разстоянието от Пасадена до Хюстън му се беше сторило много по-голямо.

На вратата тихо се почука и в стаята надникна Кори Питърс. Беше в работен костюм на астронавт. Кори най-сетне бе достигнал тази фаза от живота си, когато хората обръщаха внимание и на другите му физически качества, а не само на огнената коса и изобилието от лунички по лицето му.

С Майк бяха приятели повече от петнадесет години. Сближиха се във футболния тим на гимназията, където Майк играеше десен бек, а Кори — централен нападател. Животът по-късно отново ги събра като пилоти. Майк бе постъпил в авиацията, след като се бе дипломирал в университета в Анаполис, а Кори — след като бе преминал през няколко частни колежа. Майк му бе кумувал на сватбата и все още смяташе, че Ан и Кори са най-щастливата семейна двойка, която познава.

Ан и Кори бяха тези, които стояха денонощно до леглото му, когато се решаваше дали да бъде опериран или ампутиран премазаният му крак.

— Ако си зает, мога да дойда по-късно.

Майк избута документите, които преглеждаше, настрана. След като бе обявен екипажът за предстоящото излитане на совалката през февруари, двамата се виждаха рядко. Кори прекарваше все по-голяма част от времето си с другите петима астронавти и съвсем малка част със семейството си.

— По-добре влизай, Кори. Ако сега не го направиш, може да се видим сигурно едва към края на март.

Кори се приближи с обичайната си небрежна походка.

— Дойдох да те попитам дали не знаеш нещо за новите пукнатини, които са открили в ракетните носители на совалката. При нас в тренировъчния център се носят какви ли не слухове. Момчетата се безпокоят, а никой нищо не ни казва.

Майк му посочи стола.

— Сядай. Изглежда, че си открил човека, от когото можеш да изкопчиш малко информация — той се облегна назад и скръсти ръце зад главата си. — Истината е, че знам някои неща, защото миналата седмица бях във Флорида. Казано накратко, нашите конструктори, дизайнери и технолози не само не уважават, но и грубо потъпкват неписаното правило: „Не оплесквай готовата работа“. Сега вече те го прередактираха: „Продължавай да човъркаш, докато я оплескаш съвсем.“ Проблемът е подобен на този през 1983-та, когато се опитаха да подобрят стартовата тяга на двигателя. Някой от конструкторите сметнал, че от това корабът ще получи допълнителни вибрации и водородните горивни тръби ще изпитват по-голямо напрежение. Без да се направят допълнителни изпитания, били добавени нови спойки по корпуса. Но тези спойки не само не намалили напрежението, а довели до образуването на пукнатини по него. Разбрах, че ще се опитат да отстранят този проблем по същия начин, както и тогава. Ще направят заварките и спойките чрез специални роботи, гарантиращи голяма прецизност, равномерност и здравина.

— И аз дочух подобни слухове — каза облекчено Кори Питърс. — Знаеш ли, с тези празници напълно загубихме връзка с хората от Флорида и момчетата ми започнаха да нервничат.

— Не се безпокой, Кори. Те ще се справят. Сигурен съм, че ако бе дошъл с мен до Флорида, щеше да се убедиш сам как стоят нещата и сега щеше да се чувстваш много по-спокоен.

— Лесно ти е да го кажеш, Майк. Последната седмица едва успях да намеря малко свободно време, за да се прибера при Ан и децата. Ако бяха разбрали, че вместо да се върна за Коледа, съм тръгнал за Кейп Канаверал, за да разследвам някакъв слух, не знам какво щеше да ми случи.

— Как прекарахте Коледа?

— Чудесно, Майк. Децата пощуряха по твоите подаръци. Както винаги си успял да им вземеш точно това, което са искали. Дори и Ан остана учудена как успяваш да го правиш всяко година.

— Просто по сърце още продължавам да съм си малко момче. Представям си с какво би ми се харесало да играя и го купувам. Впрочем, децата вече ми се обадиха, за да ми благодарят.

— Учудвам се, че са те открили. Станал си труден за откриване като стар койот. Опитахме се вчера да те намерим, но без успех. Ан беше приготвила чудесна вечеря. Домашно изпечен ръжен хляб и крем супа от зеленчуци.

— Бях в Калифорния.

Кори изчака около минута, но Майк не продължи.

— Хайде, какво млъкна?! Това, че си бил в Калифорния, изобщо не оправдава глупавата ти усмивка. Какво си правил там? Не чух и съжалението ти, че си пропуснал хляба и супата на Ан.

Майк взе един молив и започна леко да почуква с него.

— Спомняш ли си „Хюстънския ураган“?

Кори се намръщи и сведе глава.

— Не беше ли това едно готино маце, което унищожи щата Тексас с показалката си?

— Точно така. Сблъсках се с нея в Калифорния...

— Нарочно или това беше една от обичайните катастрофи по магистралата? — ухили се Кори. — Аха! Сега разбирам. Миналата седмица не си се шегувал, че ще се срещнеш с нея.

Майк с изненада откри, че прекалено лесно се беше оставил да бъде разкрит.

— Не... — каза бавно, опитвайки се да реши каква част от чувствата си би могъл да сподели със своя приятел. — Не, не съм се шегувал.

Кори заинтригуван се размърда в стола си и се приведе напред.

— Ще имаме ли щастие да научим малко подробности?

Майк беше принуден накратко да му разкаже как бяха прекарвали предишния ден с Керълайн.

— Страхувам се да ти кажа това, стари приятелю — рече Кори, — но според мен или си паднал, или си скочил зад борда. Не знам дали ти е известно или не, но според твоите думи, ти си се хванал само с два пръста за планшира^[1].

Майк остави молива да се изтърколи от пръстите му.

— Кори, говориш ми неща, които аз отдавна и сам съм разбрал — той въздъхна. — Ако някой ми плащаше на час, за да мисля за нея, вече щях да съм милионер.

Кори тихо подсвирна.

— Почакай, докато Ан разбере това. Преди няколко дни си приказвахме, че е време най-после да си намериш жена. Вече почти се бяхме отказали да се надяваме, че това някога ще стане.

Той се изправи и тръгна към вратата.

— Ей, къде отпраши. Остани, имам интервю едва след няколко часа.

— Отивам да се обадя на Ан. Тази новина е прекалено добра, за да не я споделя веднага с нея.

— Чакай малко, Кори! Само не си мисли, че вече трябва да ми търсите сватбен подарък. Все още съм в процес на убеждаване на прекрасната Керълайн, че аз не съм само поредният нещастник, с когото излиза. А тя може да си мисли и по-лоши работи за мен, защото първия ден я нарекох „най-глупавата репортерка“.

— Няма съмнение, че ще се справиш чудесно. Керълайн веднага ще разбере, че ти не си за изпускане. Ако твоето красноречие не свърши работа, сигурен съм, не след дълго тя ще разбере, че си напълно безвреден.

— Нали осъзнаваш, че ти не си сред хората, които могат да ми дадат добри препоръки.

— Как можеш да кажеш подобно нещо, Майк! С толкова момичета те запознах, толкова срещи съм те уредил. Трябва да ти е ясно, че ще те ожения с цената на всичко — дори ако трябва и да излъжа.

Майк поклати глава и се засмя.

— Изчезвай бързо оттук и кажи на Ан, че още съм влюбен в нея.

— Ще го направя — извика Кори през рамо и излезе.

Майкъл отново се опита да се концентрира върху документите пред себе си. Трябваше да е способен да дава бързи и точни отговори на въпроси относно застраховката на клиентите, които изпращаха сателитите си чрез космическата совалка. В началото, когато в космоса се извеждаха само до два спътника, застрахователните суми бяха малки и не представляваха сериозен проблем. Но сега прекалено често

товарите на совалката струваха над няколко милиона долара и НАСА търсеше начин да поеме сама застраховането на полетите, а не да ги възлагат на частни застрахователи.

Въпреки, че полагаше големи усилия, Майк бързо губеше концентрация. Информацията пробягваше пред очите му, но отказваше да достигне до съзнанието му. Керълайн постоянно се връщаше в паметта му и без никакви проблеми изтриваше това, което той се опитваше да запомни.

Прекалено дълго беше очаквал да открие жената, която да го накара да се чувства по този начин. Прекалено дълго бе наблюдавал своите колеги — спокойни и уверени в семейните си гнезда. Толкова дълго беше живял с болката и самотата в себе си, че започваше да се страхува, да не би да се е родил без късмет и да е обречен постоянно да живее сам. Въпреки непрестанните опити на приятелите му да му уреждат срещи и да го убеждават, че жената на неговия живот рано или късно ще се появи, Майк вече бе започнал да губи надежда.

„Какво прави Керълайн по-различна от другите жени? Защо ме кара да се чувствам толкова еуфорично?“ Не бе никак наясно с чувствата си. „Увлечение, влюбване? Може би, но не и любов. Думата любов означава прекалено много. Тя е твърде специална, за да се употреби за нашите отношения. Любовта има нужда от богата почва и пространство, в което да се развива...“

Мислите, които сега бяха обсебили съзнанието му, бяха прекалено лични и твърде малко от неговите приятели и колеги познаваха интимния му свят. Детството му бе било номадско — постоянно пътуване от една военна база до друга. Винаги бе бил „новото дете“ в квартала, постоянно си бе създавал приятелства, които знаеше, че едва ли ще просъществуват и година. Всичко това го бе направило чувствително дете със силно развито чувство за самозащита и с умения да оцелява. Жаждата за стабилност, за собствен дом и стая, в която да закачи плакатите си, без родителите му след това да са принудени да плащат на собствениците за нанесени щети; за роднини; за баба и дядо, които да живеят по-близо от няколко хиляди мили, бе създавала в душата му дълбока рана. Животът му беше преминал самотно. Твърде рядко бе допускал някого до себе си, знаейки колко ще му тежи след това болката от раздялата. Въпреки че сега живееше сред много хора, повечето от които смяташе за свои приятели, тази

болка в сърцето му продължаваше да съществува. Домът, в който се прибираше вечер, винаги оставаше празен и студен. Нямахме никой, който да очаква завръщането му или да се вълнува как е преминал работният му ден.

Все още не смееше да повярва, че е открил жената, която ще го излекува от душевните му страдания. Както винаги досега, съзнанието му го предупреждаваше да действа бавно и предпазливо. Трябваше внимателно да изследва чувствата си, за да разбере дали те са истински или са само плод на неустоймото му желание да не бъде повече сам.

Майк погледна часовника си. Оставаха два часа до интервюто с репортера на „Нюзуик“. За момент му хрумна идеята да се обади на Керълайн, но се отказа. Усещаше, че преследва целта си прекалено настоятелно, а това не беше начинът да накара Керълайн да си мисли, че не може да живее без него.

На вратата се чу познато почукване и без да дочака отговора му, в рамката ѝ се показва рижата глава на Кори.

— Ан настоява да дойдеш у нас за вечеря.

Майк се засмя.

— Предай ѝ, че ѝ благодаря, но тази вечер летя обратно за Лос Анжелис. Ще остана там до края на седмицата, така че Ан ще трябва да почака до първите дни на новата година, преди да ме притисне до стената.

Кори се облегна на стената и упорито скръсти ръце.

— Майк, май не схващаш положението. Това не беше покана за вечеря, а заповед. Ан ми заяви недвусмислено да не се прибирам без теб вкъщи.

Майк събра разхвърляните документи пред себе си и ги мушна в бюрото си. Изглежда, че не беше ден, в който щеше да запомни особеностите по застраховането на космическите полети. Ако журналистът настояваше да получи отговор на някой специфичен въпрос, трябваше да го препрати към човека в НАСА, който се занимаваше специално със застраховането.

— Кори, гладен съм като вълк. Обядвал ли си?

— Първо ми отговори. Ще дойдеш ли довечера вкъщи?

— Имам по-добра идея. Нека се срещнем някъде с Ан и да вечеряме заедно. Полетът ми е от „Елингтън“ в осем и половина.

— Това може да свърши работа. Ще ѝ се обадя следобед.

— По-добре ѝ се обади по-рано. Ще трябва да остави Майнди при някого.

Кори поклати неодобрително рижата си глава, приближи се до бюрото му и притегли телефона.

— Имаш късмет, че не съм ревнив. Ако не бях убеден, че Ан не може да живее без мен, щях дълбоко да се замисля върху разбирателството и привличането, което имате помежду си.

Той се свърза със съпругата си, уточни подробностите за вечерта, а после двамата с Майк отидоха да обядват.

Напълниха таблите си с храна, потърсиха по-закътана маса и започнаха да обсъждат новоприетите астронавти, които щяха да се включат в програмата през следващата година. Най-интересна беше темата кой как ще се нагоди към продължителните тренировки. Как ще реагират различните мъже и жени, когато трябва да работят заедно по шестдесет и три часа на седмица. Космическата програма беше нещо, което никога не можеше да им омръзне да обсъждат. Мислите на Кори бяха съсредоточени единствено върху предстоящото февруарско излитане и дори Майк да му говореше за нещо друго, той бързо и нетърпеливо го прекъсваше. Продължителните часове на тренировки, непрекъснато преиграване на различни критични ситуации, които могат да възникнат в Космоса, преглеждането и на най-малките детайли от космическия кораб се бяха превърнали за него в сила, контролираща изцяло живота му. Майк слушаше с интерес обясненията му, смееше се на шегите, които астронавтите си разменяха след дългия престой в тесния тренажор, съчувстваше му, когато имаше причини за тревога.

По време на мъчителния период след самолетната катастрофа на Майк, когато той разбра, че никога повече няма да може да управлява самолет, двамата бяха постигнали още по-пълно разбирателство — нещо, без което приятелството им не можеше да просъществува. Майк бе помолил Кори да не го държи настрана от своята кариера на астронавт, да споделя всеки успех, радост или разочарование, да не прикрива тази част от живота си само от чувство на съжаление.

Времето, през което Майк се възстановяваше от самолетната катастрофа, бе изпълнено с вземане на отговорни и тежки решения. Най-трудно от всичко му беше да напусне военновъздушните сили. За първи път през живота си бе цивилен и първоначално се чувстваше

доста объркан. По-късно откри, че свободата започва да му харесва. Оставането му в НАСА — светът, в който беше живял — се оказа много правилно решение. Благодарение на славата си на откровен и интелигентен човек, той пасна идеално на вакантното място „говорител на НАСА“, освободено от вече пенсионирания Уилям Даусън. Получаваше много повече пари, отколкото в армията. Но и преди, и сега те не значеха почти нищо за него. Единствената разлика бе в това, че сега живееше в малко по-голям апартамент и си беше купил скъпа вносна кола, след като през един уикенд неговият дванадесетгодишен форд го бе оставил на пътя.

По време на своята работа беше срещнал богати и известни хора, излизал бе с много хубави жени, някои от които звезди на Холивуд. Пътуваше навсякъде, където се случваше нещо, участваше в приеми и забави, за които на другия ден пишеха всички вестници. Би могло да се каже, че бе постигнал нещата, за които може да мечтае човек. Но Майк бе готов да размени всичко, което имаше или щеше някога да има, срещу възможността да погледне синьо-зеленикавото кълбо на родната си планета от тъмнината и безкрайността на Космоса. Най-съкровената му мечта бе да излезе в околоземна орбита.

По време на обяда Майк и Кори бяха изненадани от появата на Франк Дженкинс — един от астронавтите в екипажа на Кори. Между веждите на иначе безизразното му лице имаше дълбока бръчка.

— Мога ли да ви обезпокоя за минута? — попита той и си придърпа един стол към масата.

Без да дочака отговора им, седна и се обърна към Кори:

— Забелязал ли си нещо странно в работата на външната роботизирана ръка?

Майк и Кори напрегнато го изгледаха, февруарското излитане и успешното приключване на неговата програма зависеше прекалено много именно от роботизираната ръка. Освен няколкото важни експеримента, астронавтите щяха да се опитат да приберат повреден спътник. Ръката беше уред, от който понякога зависеше и мисията на цял космически кораб.

— Защо, какво има? — попита разтревожено Кори.

— Прекарах цялата сутрин, опитвайки се да разбера, но нищо не се получи. Помислих си, че ако вече си дочул нещо, бихме могли да стигнем до някакви заключения.

— Говорил ли с другиго по този въпрос?

Механикът енергично поклати глава.

— Не, това по-скоро е едно странно предчувствие. Всичко, което се опитах да направя с ръката, стана така, както би трябвало да бъде. Не мога точно да обясня защо имам такова предчувствие. Питам ви, само защото си помислих, че може и друг да го е усетил...

Кори Питърс сви рамене.

— Никой не ми е споменавал за проблеми или предчувствие, Франк. Слушай, защо не намериш Тереза и не я попиташ дали не е усетила нещо нередно. Нали тя работи последния ден с ръката? Сигурен съм, че ще е в състояние да открие повредата, ако разбира се има такава. Вече се е готвила веднъж за работа с нея по време на първия си полет.

Франк тронаво се надигна от стола си и го върна на мястото му.

— Добре, отивам да говоря и с нея. Ако открия нещо повече, ще ви се обадя отново.

Когато Франк си тръгна, Кори стисна чашата си с две ръце и тежко въздъхна.

— По дяволите! Не биваше да убивам онзи паяк в спалнята си.

— Или да оставяш Майнди да отваря чадъра си в къщата — добави Майк и се засмя, знаейки колко е суеверен.

Кори изпи последната си глътка кафе и се изправи.

— Известно ти е къде да ме намериш.

Прибраха приборите и чиниите си от масата и тръгнаха в различни посоки — Майк към сградата на администрацията, а Кори към тренировъчния център.

Няколко часа по-късно, след като влязоха заедно в ресторант „Стекхаус“, разговорът им сякаш изобщо не беше прекъсвал.

— Не мога да си обясня какво става — рече Кори. — Франк е прав, има нещо странно в работата на ръката. Проклет да съм, ако знам обаче каква е причината.

Ан влезе малко след тях във фойето. Облечена беше в електриковосиня копринена рокля, която правеше дългата ѝ до рамото коса да изглежда още по-тъмна, а талията ѝ — невероятно тънка. Изглеждаше много по-млада за своите тридесет и шест години. Около

очите ѝ бяха започнали да се появяват малки бръчици, но те само подчертаваха блестящия ѝ поглед. Тя застана между Кори и Майк, надигна се на пръсти и последователно ги целуна.

— Момчета, още преди да сме седнали на масата, искам да се разберем нещо. Никакви разговори за совалки тази вечер! Има прекалено много други важни неща, които трябва да обсъдим. Окей?

Те си размениха погледи, но преди някой от тях да успее да ѝ отговори, сервитьорката се приближи и ги отведе до местата им в края на салона.

— Вече започнах да се чувствам като в капан — въздъхна Майк.

Ан мигновено се намеси.

— Кори, нека по-бързо поръчаме, за да има време Майк да ни разкаже всичко за Керълайн Травърс.

— Няма кой знае какво за разказване — засмя се Майк. — Симпатична млада жена...

Ан го изгледа подозрително.

— Майкъл Уебстър, веднага ще ми кажеш всичко, което искам да знам, или няма да напуснеш този ресторант, освен през трупа ми!

Той вдигна примирено ръце.

— Керълайн е с къса кестенява коса, разделена на две, леко накъдрена по краищата...

— Това вече е по-добре — кимна одобрително Ан.

— Висока е около метър и седемдесет и пет... — продължи Майк и докато пристигне вечерята им, вече беше разказал почти всичко, което му бе известно за Керълайн Травърс.

Ан го изгледа учудено.

— Добре ли чух, Майк? Ти си излизал с тази жена само един път и половина?

Той кимна.

— Майк, не мислиш ли тогава, че всичко между вас се случва много бързо?

Майкъл въздъхна тежко.

— Доста отдавна си го мисля. Но нямам никаква представа как да забавя нещата.

— Единственият начин според мен е да не бързаш да се връщаш в Лос Анжелис — предложи Кори.

Ан спря да се храни, остави вилицата си и сложи ръката си върху тази на Майк.

— Съжалявам, Майк... не исках да прозвуча толкова песимистично, само се опитвах... Надявам се този път нещата за теб най-после да потръгнат.

— Успокой се, Ан, ти не ми казваш нищо, което вече не съм си го помислил. След като чаках толкова дълго, и на мен ми е трудно да повярвам, че срещнах жена, която ме кара да се чувствам по този начин.

Ан помисли около минута, а след това продължи да реже пържолата си. Когато вдигна глава, очите ѝ леко проблясваха.

— Майк, забрави всичко, което ти наговорих. Сега си спомням, че се влюбих в Кори още първия път, когато го видях в часа по биология. Аз не съм човекът, който трябва да ти дава съвети какво да правиш.

— Може би ще ти стане по-леко, ако ти кажа, че няма да се връщам в Лос Анжелис. Не и тази вечер. Керълайн ще трябва да почака още малко. Обещах услуга на един приятел. Ще ми отнеме известно време. Най-рано ще мога да се върна в новогодишната нощ.

Ан се усмихна широко.

— Такаа... — провлече тя и сдъвка едно парче от сочната си пържола. — Ще ми кажете ли сега какво става със совалката?

[1] Профилирана греда, която минава по горния край на борда на морски кораб. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Ренди Кевънах бавно се приближи до бюрото на Керълайн. Оставаха два дни до парада и в студиото цареше истински хаос.

— Сид ми каза, че днес съм бил твой оператор — промърмори той отегчено.

Керълайн вдигна очи от документите, които преглеждаше.

— Тръгваме след минута, само да приключа с това. Защо не изпиеш чаша кафе, докато ме чакаш?

— Ти искаш ли?

Тя му отвърна с многозначителна усмивка.

— Знаех си — поклати Ренди глава и тръгна към автомата. — Винаги си ме използвала.

Керълайн отново се съсредоточи в историческите данни за Парада на розите. Спомняше си телевизионните репортажи още като дете. Когато бе станала по-голяма, беше започнала да обръща внимание на самото журналистическото отразяване на събитието. Винаги се беше учудвала на липсата на оригиналност във въпросите, повтаряни всяка следваща година. Решила бе, че ако някога ѝ се удадеше да го отразява, да прояви повече находчивост и да намери по-интересни събеседници и гледни точки. Днес трябваше да приключи с половинчасовата програма, която щеше да бъде излъчена вечерта преди парада. Части от нея щяха да бъдат включвани в самото директно предаване на следващия ден.

Тази седмица беше принудена да влага много усилия, за да държи настрана от съзнанието си натрапчивия образ на Майкъл Уебстър. Не можеше да повярва, че бе станала толкова похотлива. Отново я връхлетя споменът за тяхната целувка, за начина, по който бедрата ѝ се бяха допрели до неговите, за горещия му дъх, за боровия аромат на автършейфа му...

— Искам и аз да бъда на това място, за което си мечтаеш — стресна я гласът на Ренди, застанал пред нея с две димящи чаши кафе в ръцете си.

Усети, че се изчервява.

— Самата аз не съм била там доста отдавна — отвърна му, когато успя да се овладее.

— Винаги съм се учудвал как можеш да изричаш и най-големите лъжи с толкова невинен вид. Убеден съм, че още се срещаш с Майкъл Уебстър.

— Ако едно пътуване до Дисниленд се брои за среща, тогава признавам, че се срещам.

— Това значи ли, че не си мечтаеше за него?

— Разбира се, че не... Откъде ти хрумна?

Ренди се огледа наоколо, търсейки място за сядане или лягане, но не откри такова и се облегна на ръба на бюрото ѝ.

— Този приятел Уебстър не само изглежда добре, но има и някакъв вътрешен чар. Защо не ми дадеш няколко препоръки, за да се възползвам и аз. Нещо, което е по-забележително в него.

Керълайн внимателно се взря в лицето му, за да определи дали ѝ се подиграва или говори сериозно. Както винаги, не успя да разбере.

— Първо, трябва да си оставиш мустаци.

Операторът я огледа подозрително и отпи от кафето си.

— Мустаци, казваш? Добре, а нещо друго?

— Гледай на света и околните така, сякаш че си смахнат.

— За това няма проблеми. Вече почти съм го постигнал.

— Не се обвързвай с нищо.

— Супер, все едно че описваш мен.

— Усмивай се повече.

— Хм, трябва да поработя над това. Винаги съм предпочитал да се мръщя.

Керълайн започва да събира материалите пред себе си.

— Имаш ли определена причина, за да се опитваш да качиш акциите си?

— И още питаш?! Сигурно не си видяла Синди Хемълин, новата операторка, която Бил е наел. Висока около метър и осемдесет, блондинка, с кожа като сметанов крем, невероятно дълги крака, устни като розови цветчета и кръстче, което без проблеми можеш да обхванеш с две ръце. Само като я зърнах как мина покрай мен, и дланите ми се изпотиха.

— И какво? Вече си влюбен?

Ренди се засмя.

— Нищо не разбираш, Керълайн. Така съм лапнал по нея, че езикът ми виси до коленете.

— По начина, по който ми описа тази жена, изглежда ще имаш нужда не само от мустаци и курс по добра усмивка — Керълайн се изправи. — Знаеш ли, Ренди, приятел си ми и ще ти дам един съвет. Най-добрият начин Синди да е твоя, е да не обръщаш внимание на нейната външност. Когато я срещнеш, гледай я в очите и си мисли за нещо друго. Опитай се да я убедиш, че те интересува преди всичко душевността ѝ, а не шоколадовата ѝ глазура.

Той замислено потри челото си.

— Това е... хмм... много добра идея, Керълайн, но е прекалено трудно осъществима. Какво мислиш, ако отида при нея и ѝ кажа направо, че съм луд по тялото ѝ?

Керълайн също се усмихна.

— Това също помага понякога.

Тя сложи изрезките от стари вестници в голям плик и го прибра в чантата си.

— Хайде, на работа. Мога да прегледам тези материали и в микробуса.

Първото интервю, което Керълайн трябваше да направи, бе с един от организаторите на парада. Когато пристигнаха, разбраха, че той бил на заседание, и затова тръгнаха наоколо, търсейки нещо, от което може да излезе интересен репортаж. Просторната сграда, в която се помещаваше градската администрация, някога бе била дом на Уилям Врингли Джуниър — бащата на световноизвестната марка дъвки. Сега стените ѝ бяха покрити със снимки от предишните паради.

Керълайн поведе разговор с един мъж от охраната, но с крайчеца на окото си забеляза, че Ренди ѝ прави знаци да отиде при него. Тя се извини и пресече ливадата към задната част на къщата, където някаква девойка си играеше с кученцето си. Момичето беше изключително красиво — с блестяща абаносовочерна коса и синьо-зелени очи. Кученцето, скачащо в краката ѝ, представляваше топчица пухкава черно-бяла козина.

— Керълайн — представи я Ренди, — това е Тина Грегъри. Запознайте се.

Двете си стиснаха ръцете и се огледаха с любопитство.

— Тина е една от принцесите на парада. Тъкмо ми разказваше как е била избрана и какво ще прави по време на шествието.

Керълайн усети как момичето леко се отдръпна. Съвсем различно беше да си бърби с приятелски настроения оператор, а съвсем друго с телевизионен репортер. Тя бързо се опита да си припомни имената на момичетата от тазгодишния „кралски двор“.

— Тина Грегъри... ти не си ли от „Егмонт хай скул“?

Усмивката веднага се върна върху лицето на девойката.

— Да, завършвам тази година.

— Един наш колега от КМТВ има син, който учи в „Егмонт хай скул“. Мисля, че се казваше Дейвид... Дейвид Паркър.

Керълайн се засмя, забелязвайки начупената муцунка на Тина.

— Сигурно е точно копие на баща си, а аз не мога да кажа, че съм луда по стария Паркър.

— Аз не исках...

— Не се тревожи. Това си е наша тайна.

Тина Грегъри също се разсмя.

— О, това не е тайна. Всички знаят, че смятам Дейвид за глупак, а той мен за снобка.

— Изглежда, че има всички условия между вас да припламне любовта?

— Ох, недейте, защото ми се гади, само като си помисля.

— Какво ще кажеш, ако си поговорим — предложи внимателно Керълайн.

— Добре — отвърна Тина и нервно погледна към Ренди, който тъкмо приготвяше камерата си.

Керълайн се опита отклони вниманието ѝ.

— Чудесно кученце. Има ли си име?

— Казва се Роза.

Тина коленичи вдигна пудела и той веднага започна да ближе ръката ѝ.

— Моят приятел ми го подари. Каза ми, че така по-лесно ще запомня какво ми се е случило.

— Имаше ли много работа?

— И още как. Конкурсът беше през септември, но през последния месец всеки ден ни намираха някаква работа.

— Сигурно си изморена и всичко вече ти е омръзнало?

— Не съвсем. На конкурса се явиха деветстотин момичета, а избраха само десетина. Няма да е честно, ако започна да се оплаквам.

— Какво ти беше най-интересно в подготовката за парада? Имаше ли нещо неочаквано — нещо, което те изненада?

Тина остави кученцето да гризе пръста ѝ, за да отклони вниманието му от дантелата на блузата ѝ.

— Неочаквано? Мисля, че това беше, когато дойдоха професионалните моделиери, гримьори и фризьори. Те ни обясняваха как да се облечем, какви прически да изберем и как да изглеждаме най-добре.

— А с какво ти беше най-трудно да свикнеш?

Тина се замисли за момент, а после се усмихна.

— Най-трудно ми беше за месец да се откажа от изтърканите дънки и маратонките.

Поговориха още няколко минути и Керълайн направи знак на Ренди, че може да изключи камерата. Двата благодариха на Тина за интервюто и я оставиха да си играе с кученцето.

— Имаш ли някаква идея къде ще използваш това? — попита Ренди.

— Смятам да го вменя някъде, преди да премине платформата на кралицата. Искам да внеса нещо по-различно в този репортаж. Да покажа какви са чувствата на участниците, които също като теб и мен са обикновени хора.

— Кученцето ще направи това интервю много забавно.

— Какво пък. Нека има повече настроение.

— А сега?

— Сега влизаме отново вътре, за да видим дали мистър Джонсън е свободен, а после отзад в бараките, за да видим сглобяването на някои от платформите.

— Мислех, че никой, освен участниците няма право да ги виждат. Така елементът на изненада е по-голям.

— Разрешен е достъпът на журналисти, но репортажите няма да бъдат излъчвани днес, а преди самото начало на парада.

Влязоха отново в голямата бяла къща и мъжът на входа им каза, че Търмонд Джонсън вече ги очаквал. Веднага щом операторът подготви осветлението си в кабинета с дъбова ламперия, Керълайн започна интервюто.

— Мистър Джонсън, ако реша да участвам със собствена платформа в следващия Парад на розите, какво трябва да направя?

Симпатичният мъж, облечен в традиционния за парада бял костюм, ѝ отвърна с галантна усмивка:

— Първо трябва да се обърнете към администрацията на парада, за да получите всички необходими документи за участие. След като се запознаете с цялата документация и решите да подаде молба, ще получите и въпросник, чрез който трябва да обясните коя сте, с какво се занимавате и какви са мотивите ви за участие в парада. Тук трябва да добавя, че всяка година имаме около шестдесет нови участници, така че разглеждането на молбата ви може да отнеме малко повече време. Но нека пропуснем тези подробности и приемем, че молбата ви е приета. Ще бъдете помолена да заплатите такса за участие, която варира. В момента е петстотин долара за некомерсиален участник и хиляда и петстотин за този, който участва с рекламна и търговска цел. Процесът на кандидатстване трябва да започне приблизително една година преди самия парад.

След като бъдете одобрена, ще можете да контактувате с фирма, изработваща платформи за парада. От своя страна фирмата представя плановете си за одобрение пред организационния комитет. Ако всичко върви добре, самото конструиране на платформата ще започне в началото на пролетта.

— Каква сума приблизително ще ми е необходима?

— Между сто и десет и триста и петдесет хиляди.

— Но това са прекалено много пари за двучасово шествие?!

Търмонд Джонсън остана невъзмутим и сякаш очакваше подобен въпрос.

— Мис Травърс, тази година имаме гостуващи оркестри от цял свят. Някои от тях идват от страни като Австралия. Мога да ви уверя, че за да дойдат, те са похарчили много повече средства, отколкото струва участието само с една платформа. Да участваш в Парада на розите е нещо, което се запомня за цял живот. Парите нямат толкова

голямо значение, след като оставяш името си завинаги в историята на този град.

Керълайн се опита да се усмихне. Време беше да си спомни каква бе работата ѝ и защо беше дошла тук. Намираше се в сградата на организационния комитет на Парада на розите, а не на разследване на криминално престъпление.

— Вероятно смятате, че средствата, с които участниците се включват в парада, не са изразходвани напразно?

— Да, така е. Тези, които участват в парада с комерсиални цели, постигат невероятен ръст на продажбите си. За коледжките и основните училища, които всяка година конструират свои платформи и отглеждат цветята си в собствени оранжерии, съществува традиционна конкуренция кой ще направи най-оригинална и красива платформа. Техните усилия не могат да бъдат оценени в долари, защото гордостта няма определена цена. Парадът е също най-добрият начин да изпратиш послание към сто двадесет и пет милиона души от Венецуела до Азия.

— Благодаря ви, че споделихте тази информация със зрителите, мистър Джонсън.

— И аз ви благодаря, мис Травърс.

След дълго лутане Керълайн и Ренди откриха най-накрая старото заводско хале, където учениците конструираха своите платформи. Почукаха на две врати в различни краища на сградата, но явно не ги чуваха, защото вътре гърмеше музика. Отвориха им едва на третата врата, през която надникна младеж, облечен в черна тениска с откровен надпис: „Аз съм нахакан“.

— Здравсти. Какво мога да направя за вас, приятели?

Керълайн и Ренди му подадоха журналистическите си карти и те бяха грижливо прегледани. Младежът ги допусна в малък импровизиран офис.

— Изчакайте тук, сега ще изпратя някого, който да ви разведе наоколо.

След малко влезе нисичко русо момиче. Носеше дънки и същата черна тениска като на тийнейджъра, който им бе отворил.

— Здравейте. Аз съм Кати Уилсън. Разбрах, че сте искали да разгледате как работим?

— Кати, може би ще е по-добре, ако ти задам няколко въпроса предварително. При тази музика в халето едва ли ще можем добре да

се чуваме.

— Разбира се — усмихна се момичето и пъхна ръце в задните джобове на дънките си. — Питайте, готова съм.

Керълайн се обърна към Ренди Кевънах.

— Включвай камерата.

— Готово.

— Кати, ако обичаш, разкажи ни за подготовката на вашето училище за тазгодишния Парад на розите.

— Както сигурно вече знаете, това е първото участие на нашето училище в парада. Основната причина, за да решим да се включим в него, е конкуренцията с колежа... По-добре името му да остане в тайна — засмя се момичето. — Но както и да е. Всяка година този колеж участва и неизменно бива класиран на първо място. Моите съученици все въздишат и съжаляват, че отново не сме участвали. Миналата година решихме, че на това трябва да се сложи край. Вложихме цялата си енергия и свободно време в изработването на платформа. Организационният комитет ни позволи да заобиколим някои от обичайните процедури за кандидатстване, тъй като конкуренцията ни ще предизвика по-голям интерес към самия парад.

— Защо е тази дълбока секретност, при която работите? Мисля, че организационният комитет и дори някои от вестниците имат представа как ще изглежда вашата платформа.

Кати отново се разсмя.

— Да, тази работа наистина излезе малко от контрол. Момчетата се поувлякоха. За първи път ни е и всички са много ентузиазирани. Пазенето на тайна стана трудно, но все пак ние имаме и изненада. Никой, освен директора на организационния комитет не знае кой ще бъде на нашата платформа.

— Кога ще бъде обявено това?

— Утре сутринта.

— Добре, няма да настоявам да науча голямата ви тайна, но бих желала да ми разкажеш как посрещнахте разходите за участието си, кой е дизайнерът на платформата, кои работят сега върху довършването ѝ.

Кати се облегна на стената.

— Проектът за платформата дойде от организационния комитет, ние сами намерихме необходимите ни специалисти — художници,

артисти, инженери, студенти по електроника и дизайн. Получихме финансова подкрепа отново от организаторите. Когато парите свършиха, тръгнахме из квартала и събрахме дарения. Когато и те свършиха, дадохме от своите спестявания. Платформата излезе поскъпа с около петнадесет хиляди долара, но затова пък, когато участваме следващата година, ще имаме необходимите материали и задвижващия механизъм. Тогава всичко ще е много по-евтино.

— А на каква сума възлезе цялата работа, ако не е тайна?

— Не, разбира се. Цялата сума, която заплатихме, е сто тридесет и две хиляди долара. Тя щеше и да е по-голяма, но имаме много доброволци, които ни помагат. За да бъдеш включен в изработването на платформата, е необходимо да си редовен ученик и да имаш висок успех. Аз се справях добре през миналата пролет, но тази зима оценките ми ужасно са се понижили. Нямам почти никакво време за учене.

— Предполагам, че другият колеж, който ще участва, не е спазвал подобни строги правила за сигурност. Имате ли информация как ще изглежда тяхната платформа?

— На практика не сме виждали това, което са построили, но ако вземем за сравнение предишните им участия, тази година ние сме тези, които имаме по-голям шанс да спечелим наградата на парада.

— А какво ще правите, когато всичко свърши?

— След парада имаме голяма училищна забава, след това една седмица непробуден сън и после... предполагам, че ще започнем да се подготвяме за следващата година.

Керълайн се усмихна.

— Ще ни разрешиш ли да хвърлим един поглед на вашата платформа?

— Разбира се, последвайте ме.

Когато слухът, че е пристигнал телевизионен екип, се разпространи сред учениците, оглушителната музика веднага беше спряна. Керълайн огледа помещението, десетките усмихнати лица, хаоса от материали и инструменти и най-накрая самата платформа. Тя все още не беше завършена, тук-там трябваше да се поставят още цветя, но основната работа двадесет и четири часа преди парада беше приключена.

— Тази година темата на парада е „Изследователи“, затова ние решихме да изследваме бъдещето. Платформата ни ще изобразява кацането на първия човек на Марс — обясни гордо Кати.

Платформата представляваше марсиански пейзаж, покрит с кратери и ръждивочервени хризантеми, за да се наподобят червеникавият цвят на планетата. От отвора на най-големия кратер надничаха две извънземни същества в странно изглеждащи облекла. Пред тях имаше земен космически кораб, от чийто люк се показваше астронавт.

Кати насочи вниманието на Керълайн към шесткракото куче и необикновената птица, които бяха на заден план при отвора на един от по-малките кратери.

— На мен най-много ми харесват тези същества, които измислихме. В началото на парада ще се виждат само марсианското куче и птицата. Земният кораб ще се приземи на повърхността, от дюзите му ще излиза въглероден двуокис и по този начин ще изглежда, все едно че двигателите му работят и вдигат прах. Можеше да се постигне и по-голям ефект, ако корабът се спускаше от малко по-високо, но щяхме да надхвърлим разрешената от организаторите височина. Когато корабът кацне, люкът се отваря, от него излиза астронавтът, а в същия момент от кратера се показват и двамата марсианци. И извънземните, и астронавтът са ужасени един от друг, изпищяват и се скриват. В края на сцената корабът отлита от планетата.

Керълайн се засмя. Ако всичко минеше по план, децата сигурно щяха да отнесат в училището си голямата награда на Парада на розите.

Легнал по корем почти на върха на шестметровото скеле, Майк видя, че влиза Кати Уилсън, и продължи да реди червени карамфили върху горната част на платформата. Когато хвърли още един поглед надолу, дъхът му спря. Зад Кати стоеше Керълайн. „Господи, колко е красива!“ — възкликна мислено.

Взе един карамфил от кутията и го пусна. Цветето падна зад Керълайн. Опита отново и този път улучи рамото ѝ. Тя учудено се озърна наоколо, но след като не откри нищо подозрително, продължи да говори с Кати. Майк се прицели по-внимателно и следващият карамфил попадна в отворения ѝ бележник. Керълайн го взе и огледа

учениците около себе си. Забеляза, че някои от тях гледат нагоре към платформата, и проследи погледите им.

Изведнъж сърцето ѝ промени ритъма си.

Майк усети как от усмивката ѝ изтръпна цялото му тяло. Лицето ѝ излъчваше истинско щастие. Тя поднесе карамфила към устните си и игриво го прокара по носа си. Умората му, която се беше натрупала през този напрегнат ден, се стопи мигновено. С ловкостта на професионален акробат Майк се хвана за едно въже и се спусна до нея.

— Е, какво? Отново се срещаме.

Върху физиономията на Кати Уилсън се изписа тревога и погледът ѝ последователно се премести от Майк на Керълайн.

— Вие двамата се познавате?!

Майк и се усмихна.

— Не се тревожи, Кати. Аз и Керълайн Травърс сме стари приятели. Тя няма да издаде нашата тайна.

— Значи тук си се крил през цялата седмица?! — сви вежди Керълайн.

— Тук и в общата спалня, в която отиваме, малко преди да припаднем.

Майк изтри изцапаните си с лепило ръце в дънките и черната си тениска.

— Съжалявам, че изглеждам така. Никой не ме предупреди, че ще идваш.

„Дори целия да си покрит с кал, пак ще изглеждаш прекрасно!“ — помисли си тя.

— И аз не знаех. Някой позвъни в телевизията и каза, че можем да погледнем как работят учениците. Аз бях на ред да работя извън студиото и Сид веднага ме изпрати.

— Как мина седмицата ти?

„Как да му кажа, че ме преследва и нощем в сънищата ми?“ По бузите на Керълайн изби руменина, спомняйки си един по-пикантен сън от предишната нощ. Въздъхна и разтри слепоочията си.

— Бях по-заета от когато и да било. А ти?

Тя понечи да забодне карамфила в илика на сакото си. Майк пристъпи, за да ѝ помогне, и ръцете им леко се докоснаха.

— Работим на три смени, за да успеем да завършим навреме платформата.

— Как се озова...

— Аз го помолих — намеси се Кати.

— Бащата на Кати е мой близък приятел — обясни Майк.

— Той е инженер от НАСА — рече гордо момичето.

Керълайн внимателно огледа още един път платформата и погледът ѝ се спря на пластмасовите кофи, пълни с различни видове цветя.

— Не знаех, че човекът, който е изненадата на вашата платформа, същевременно е и неин конструктор.

Майк проследи погледа ѝ.

— Попитах децата дали имат нужда от помощ, а те ми отговориха, че ще са благодарни за всичко, което направя. През седмицата между Коледа и Нова година почти никой не се интересува от американската космическа програма, така че предпочетох да дойда тук, вместо да остана в офиса си.

Ренди се приближи с готова за снимане камера.

— Как я карате, мистър Уебстър?

— Не е зле, Ренди. Моля те, зарежи това „мистър Уебстър“, цяла Америка ме знае като „Майк“.

Операторът кимна усмихнато и се обърна към Керълайн.

— Шефе, да действаме, защото времето ни напредва.

Тя сви рамене.

— Съжалявам, Майк, дългът ме зове. Е, Ренди, къде искаш да застана?

— Какво ще кажеш за задната част на платформата. Ще използвам за фон кратера с тази странна птица.

След няколко встъпителни думи Керълайн се приближи към момичето.

— Кати, доколкото разбрах, всички цветя, които сте използвали при оформянето на платформата, са от вашия училищен двор.

— Почти всички — коригира я Кати. — Орхидеите са ни подарени от наши връстници от Хавай. За тях сме заплатили единственото транспортните такси.

— А какво друго ви се наложи да купите?

— Лук, например. Използвахме го за „перлената“ огърлица на марсианската жена. Трябваше да купим и други зеленчуци. За

изписването „САЩ“ върху кораба използвахме малки домати, а надписът е подчертан с грахови шушулки.

— Получихте ли някаква подкрепа от хората, които са професионалисти в изграждането на платформите. Някакви напътствия или препоръки?

Кати я погледна учудено.

— Никога не ни е хрумвало да търсим професионалисти и да харчим излишни пари за тяхната помощ. От предишните паради имаме достатъчно снимки и видеокасети. Трябваше ни само оригинална идея как точно да изглежда нашата платформа.

— Ориентирали ли сте се към определена награда?

— Има две възможности. Наградата на фондация „Изабел Колмън“ за най-ексцентрично произведение или наградата на организаторите за най-оригинална и интересна платформа.

— Можеш ли да ми кажеш нещо повече за човека, който ще е в центъра на вашата платформа?

Кати се усмихна хитровато.

— Той е чаровен, интелигентен — един от най-симпатичните мъже, които познавам. Много е отзивчив. Познават го почти всички американци. С една дума, е супер.

С крайчеца на окото си Керълайн забеляза как Майк нервно пристъпва от крак на крак. Знаеше какъв ще е отговорът на момичето, но за да изостри любопитството на зрителите попита:

— Можем ли да научим неговото име?

Устните на Кати отново се разтеглиха в усмивка.

— Това е всичко, което ще научите от мен сега. Повече — сутринта в деня на парада.

— Тогава може би ще ни кажеш кой е мъжът, който ще управлява вашата платформа?

— Да, това мога да ви кажа. Платформата ще управлява Ед Петерсън. Той е истински гений на механиката. С негова помощ разглобихме един пикап и после го сглобихме така, че да може да се събере под платформата. Ед направи и цялата хидравлика, която задвижва моделите и космическия кораб. Негова е и идеята да имитира кацането и излитането с помощта на бутилки въглероден двуокис.

Керълайн направи знак на Ренди, че привършват, след като благодари на Кати и каза няколко заключителни думи.

— Как мислиш, Ренди, колко време ще заеме това?

— Двадесет минути или малко повече. Ще отида да заснема как работят момчетата и ще направя няколко кадъра на платформата от различни ъгли.

— Снимай и шофьора, ако го откриеш.

— Окей, шефе.

Керълайн се обърна към Майк.

— Ще можем ли да открием по чаша кафе някъде?

Той я наблюдаваше с някакво особено напрежение.

— Нямах намерение да търсим само кафе... — отвърна шепнешком и хвана ръката ѝ.

После погледна към Кати.

— Ако Ренди Кевънах ни потърси, кажи му, че ще се върнем след малко. Нека ни почака тук.

Едва бяха излезли от сградата, когато Майк побърза да сложи ръце върху раменете на Керълайн.

— Сега ще направя нещо, за което жадувам, още щом пристъпи в халето.

И я целуна. Целуна я с огромна жажда. Устата му се впи в нейната с дива, вълшебна и невъздържана страст.

Керълайн забрави напълно за всичко, което я тревожеше преди малко — за това, че ще измачка костюма си, че ще размаже грима си; за това, че вътре я очакваше Ренди Кевънах. Забрави каква беше работата ѝ, защо изобщо се намираще тук. Жаравата на желанието я заля на вълни, накара краката ѝ да омекнат, а зърната на гърдите ѝ да се втвърдят до болка. Кръвта запулсира в ушите ѝ. Копнежът я връхлетя с унищожителната сила на лавина, затрупвайки всичките ѝ скрупули. Ако Майк беше поискал, тя щеше да се съгласи да се люби с него още там, без да се съобразява с нищо и с никого. Не си спомняше някога да бе изпитвала подобно влечение към друг мъж. Не си спомняше да бе желала да прави любов по този начин без никакви задръжки.

Когато Керълайн отвърна бурно на целувката му, Майк също се озова в центъра на истински ураган от емоции. Първичните инстинкти се разбунтуваха в него, подтиквайки го да я грабне на ръце и да избяга с нея в някое уединено място, където да довършат това, което така импулсивно бяха започнали. Тук рискуваха прекалено много някой да

ги види и да провалят професионалната си репутация. С огромно нежелание и пределни усилия прекъсна целувката и леко се отдръпна. Доста дълго време двамата втренчено се гледаха, търсейки в очите си обяснения за страстта, която ги бе обладала.

Най-накрая Керълайн се престаши да наруши неловкото мълчание и се усмихна нервно.

— Надявам се не мислиш, че така се целувам с всички мъже...

Това трябваше да е иронична забележка, но представата как Керълайн се притиска в прегръдките на друг мъж накара Майкъл да ревнува. „Ревност? Нима точно това е чувството, което изпитвам?“

Той се пресегна отново и погали рамото ѝ. Бавно и колебливо ръката му се придвижи нагоре, докосна бузата ѝ, а пръстите му плавно преминаха по устните ѝ.

— Не мисля, че някога си целувала друго по този начин. Дори и за миг не си го помислих.

— Майк, не ме смятай за жена, обрела се на безбрачие или пълна самота...

Керълайн бе имала в живота си доста мъже. Всички те бяха изисквали от нея повече от това, което бе готова да им даде.

— Майк, трябва да стигнем до някакво взаимно разбирателство, преди отношенията ни да продължат по-нататък. Не искам по никакъв начин да се обвързвам сериозно с теб. Харесвам живота си и искам той да продължи такъв, какъвто си е сега. Смятам, че е дошло време да дефинираме онова, което изпитваме един към друг. Трябва да ти е ясно, че ние се привличаме само физически... и това е всичко...

Майк внимателно я наблюдаваше, докато тя произнасяше малката си реч. Долната ѝ устна леко потреперваше. Това треперене бе доста многозначително.

„Какво по дяволите ѝ става?! Какво може да ѝ се е случило, за да иска да живее в изолация?“

Той я привлече към себе си и нежно докосна с устни челото ѝ.

— Добре, Керълайн — прошепна в ухото ѝ. — Ще играем играта според твоите правила.

„Но накрая все пак аз ще съм този, който ще спечели“ — добави мислено.

Керълайн се опита да се убеди, че чувството, което сега изпитваше, е облекчение.

— Благодаря ти за разбирането...

— Струва ми се, не казах, че те разбирам. Знам единствено, че искам да продължаваме да се срещаме.

— Може да ти прозвучи...

— Керълайн, няма нужда да ми обясняваш. Или поне не и сега. Нека оставим това за ден, в който няма какво по-добро да правим, освен да се напием като прасета и да споделим най-черните си тайни.

Майк усети как тялото ѝ се напрегна в ръцете му.

— Само искам да знаеш, че миналото ми няма нищо общо с това. Тревожа се единствено за бъдещето и рядко поглеждам назад. Трябва ми свобода, Майк. Не искам да се обвързвам с никого, защото всеки момент мога да си тръгна от този град. Надявам се, че ще ме разбереш.

Майк дълго се взира в големите ѝ кафяви очи.

— Чудя се колко ли пъти е трябвало да повториш това, за да се самоубедиш, че е истина.

Керълайн се отдръпна от него.

— Майк, когато искаш да настъпиш някого по болното му място, не е задължително да го правиш с подковани ботуши.

Тя се обърна и тръгна към халето.

— Керълайн — хвана ръката ѝ той, — съжалявам. Не знам изобщо какво говоря.

Бръкна в джоба си, извади монета от пет цента и ѝ я подхвърли.

— Ето, компенсация за моя неуспешен опит да излекувам душата ти.

Керълайн прибра монетата.

— Обещай ми, че никога няма да ме подлагаш на психоанализа. Това си е чиста загуба на време и усилия. Аз не крия нищо, нямам дълбоки, тъмни тайни. Това, което виждаш, е всичко, което съм.

— Прекалено много харесвам това, което виждам — усмихна се Майк и я прегърна.

ШЕСТА ГЛАВА

На следващия ден Керълайн започна работа, когато първите лъчи на слънцето едва се показваха иззад далечния хоризонт. Беше студено, но небето бе ясно и безоблачно, а синоптиците бяха предвидили дневната температура да достигне до двадесет и пет градуса. Хубавото време беше добре дошло за участниците в парада и за многобройната публика, но дори и да вилнееше гръмотевична буря, шествието щеше да се състои, за да не се нарушава традицията.

Павилионът на KMTV беше построен на булевард „Ориндж гроув“ така, че камерите да хващат всички платформи, точно когато правят големия завой преди пресечката с булевард „Колорадо“. Керълайн щеше да прекара деня си в компанията на Роджър Харпър върху дървения покрив на съоръжението. Бе прегледала предишните репортажи на свои колеги и бе разбрала, че може да се очаква всичко. Преди няколко години една от платформите не само се беше повредила, но бе и избухнала в пламъци точно пред официалната трибуна. Половинчасовата пауза и настъпилата паника сред публиката бе прикрита с професионална репортерска намеса и отлична предварителна подготовка. Когато времето за реклами свършеше, Керълайн щеше да използва някои от материалите, които двамата с Ренди бяха заснели предварително.

В шест сутринта първите зрители вече бяха на улиците. По всички дървета и по стълбовете на уличните лампи висяха пъстроцветни знамена и гирлянди. По-късно публиката щеше да се прехвърли на стадион „Роуз бол“, за да наблюдава футболните мачове между най-добрите колежански отбори. Публиката стана по-многобройна, когато към нея се включиха и ранобудните местни жители. По цялото трасе бяха разположени пейки и импровизирани подвижни трибуни, но шествието можеше да се наблюдава и от прозорците, и покривите на сградите от двете страни на булеварда. Парадът щеше да започне точно в осем и двадесет, а дотогава сигурно щяха да се съберат около милион зрители.

Керълайн седна на един стъваем стол и започна да преглежда бележките, които си беше подготвила за всеки оркестър, танцова група и платформа. Когато стигна до петдесетия участник, разбра, че в главата ѝ не влиза нищо от прочетеното. През последните няколко нощи бе прекарала безсънни часове, опитвайки се да реши трябва ли да продължи да се среща с Майкъл Уебстър. Винаги стигаше до заключението, че трябва да продължат да се срещат, но само по нейна преценка за време и място. Веднага след това някакъв вътрешен глас ѝ натякваше, че е избрала най-лесния път и постъпва като истинска страхливка. Призори тя обикновено признаваше, че този глас е наистина прав. Може би действително се страхуваше от Майкъл Уебстър. През деня среднощните ѝ страхове изчезваха, но въпреки това все още се колебаеше как да постъпи.

Чу стъпки по стълбата и вдигна глава — беше Роджър Харпър.

— Взех резултата от оценките на журито. Ако се интересуваш, можеш да ги погледнеш.

Роджър Харпър беше на петдесет, но изглеждаше на не повече от четиридесет. Боядисваше си косата, лягаше под ножа на пластичните хирурзи за периодичните „повдигания“ или „запълвания“, а и всеки ден посещаваше курсове по гимнастика, предназначени за значително по-млади от него. Роджър вярваше, че публиката напълно заслужава неговия репортерски талант, и тъй като имаше огромна популярност особено сред хората от третата възраст, си бе внушил, че е най-добрият журналист в Калифорния.

— Предполагам, че си взел едно копие и за мен.

Той поклати глава и се ухили.

— О, не, скъпа. Колко пъти е нужно да ти казвам, че много неща в живота трябва да се споделят. Не бива всичко да запазваш единствено за себе си, особено ако Бог те е надарил с нещо изключително.

Погледът му похотливо премина по цялото ѝ тяло и най-накрая се спря на гърдите ѝ.

— Добре, но някои хора трябва да се въздържат от намеци или да ги запазват за себе си, особено когато не се отличават с голямо количество сиво вещество.

Керълайн мрачно издърпа листа от ръцете му. Набързо прегледа списъка с номинациите за петнадесетте награди, търсейки колежа

„Джордж Вашингтон“ в Пасадена. „Ето го!“ Екипът на Кати и Майк бе спечелил наградата за най-оригинална платформа и имаше чудесен повод да празнува след края на парада.

Керълайн получи сигнал, че всеки момент ще я включат, а само след секунди и самото предаване започна. Въведението премина много добре — малко история на парада, няколко анекдота за хората, които го организираха, и после камерите започнаха да следят началото на шествието. Беше ред на Роджър да включи микрофона си.

— Дами и господа, момичета и момчета, започва прякото предаване на KMТV от булевард „Ориндж гроув“. Ето към нас първи приближават известните скаути. Всеки от тях държи в ръце националния флаг на Америка. Научих нещо много интересно, драги зрители. Тези знамена момчетата са изработили специално за Парада на розите.

Шествието напредваше по булеварда и Керълайн все по-често поглеждаше надолу. Когато най-сетне забеляза очертанията на космически кораб и марсиански пейзаж, сърцето лудо заподскача в гърдите ѝ. Очите ѝ леко се замъглиха от напрегнатото виждане.

Платформата на участник номер петдесет и девет застана пред официалната трибуна. Кучето заклати главата си, извънземната птица размахва четирите си крила, космическият кораб се приземи сред облаци прах. Астронавтът изникна от отворения люк едновременно с двамата марсианци от големия кратер. Секунда по-късно те запищяха и заподскачаха. Марсианците се скриха отново, а корабът се издигна нагоре. Публиката избухна в смях и заръкопляска одобрително.

Керълайн не обръщаше внимание на детайлите на представлението. Очите ѝ бяха приковани само в една фигура на платформата. Сякаш доловил погледа ѝ, Майк вдигна глава към нея. Въпреки разстоянието, което ги разделяше, искрата, която прескочи между тях, беше толкова силна, че заличи всичко наоколо. Платформата тръгна напред и Майк ѝ помахаше. Усмивката на лицето му бе мълчаливо послание с нежността на милувка.

Час по-късно, след като покрай трибуната премина и последната платформа, започна нов парад. Групи от хора, носещи ръчно изписани плакати и знамена, дефилираха по улицата, защитавайки най-различни каузи — от опазването на природата до правата на хомосексуалистите.

Почти никой не им обърна внимание, а зрителите постепенно се оттеглиха, оставяйки след себе си невероятно количество отпадъци.

Керълайн гледаше с удивление как за минути булевардът опустя. Почувства се ужасно изморена, но имаше нужда да прави нещо, за да отклони натрапчивите си мисли.

Забеляза, че операторът прибира камерата си, и се приближи към него.

— Ренди, каня те на обяд.

Той се ухили и поклати глава.

— Няма да повярваш, шефе, но ще ти откажа. Днес имам супер среща.

— Случайно да е с момиче на име Синди?

Керълайн вече го бе видяла да се навърта около новата им колежка.

— И още как! Всяка сутрин тренираме заедно. Тя има специален маршрут за бягане, дълъг е осем километра.

— Какво?! Ти и осем километра?!

— Синди пробягва това разстояние всеки ден, независимо от времето. Казва, че това е единственият начин да поддържа формата си. В противен случай нямала да има нужната енергия, за да върши работата си.

— Не знаех, че се увличаш по бягането?

— Не съм се увлякъл.

— Тогава...

— Чакай малко — прекъсна я Ренди. — Аз съм млад, в отлично здраве, да не говорим, че съм невероятно симпатичен. Ще се справя. Няма нищо трудно.

— Да не се шегуваш? Това е сериозно тичане.

— Щом Синди го прави, няма да остана по-назад.

— И сега къде ще я водиш?

— В един от най-добрите вегетариански ресторанти. Синди не яде месо.

Керълайн едва се сдържа да не избухне в смях.

— Ще очаквам с интерес детайлите от срещата.

Ренди й намигна.

— След редактиране и цензуриране.

— Няма проблеми. И без това се съмнявам, че бедното ми сърце ще издържи на по-горещите сцени.

Тя му махна и тръгна към колата си.

— Чао, Ренди. И късмет.

Въпреки че си бяха обещали с Майк да прекарат заедно следобед, не бяха си уговорили място за среща. След като той не дойде при павилиона на телевизията, навярно трябваше да я потърси в апартамента ѝ. „Ако не го направи, значи просто сме се разминали...“ Тази перспектива не се оказа толкова лесна за преглъщане.

Първото нещо, което направи Керълайн, след като се прибра, бе да отвори хладилника. Не си спомняше точно от колко време не се е хранила нормално. За свое съжаление, откри само няколко сбръчкани моркова, кофичка кисело мляко с изминала годност и пакет пиле полуфабрикат. Беше принудена да се задоволи с пилето. Докато го чакаше да се изпече, на три пъти сменя дрехите си. Изглеждаше или много официално или много делнично облечена. Най-накрая се спря на свободен панталон, блуза с дълги ръкави и жилетка. Тъкмо бе застанала пред огледалото, когато се позвъни. Изтича да отвори.

На прага стоеше Майк зад огромен букет цветя.

— Какво ще кажеш? Взех ги от лимузината на кмета. Не са ли прекрасни?

Въпреки усилията, които полагаше да остане сериозна, Керълайн се разсмя.

— Прекрасни са — тя отстъпи, за да му направи път. — Как успя да ги...

Майк мина покрай нея и я дари с бърза целувка.

— Чар, Керълайн. Всичко е въпрос на чар.

Той остави букета на масата в дневната.

— И без това нямаше какво да ги правят.

— Това го разбрах, но защо толкова много... Ако някой почине през близките дни, ще имам достатъчно цветя, за да покрия ковчега му.

— О, Керълайн! Как може в главата ти да има подобни мрачни мисли?! Тези карамфили, рози и орхидеи са напълно достатъчни да украсят... — Майк се намръщи. — Нещо ми мирише на изгоряло!

— Господи! Пилето е още във фурната!

Керълайн хукна към кухнята и Майк я последва. Наблюдаваше с интерес как тя взе една хавлиена кърпа, сгъна я набързо и сграбчи

тавата. Отнесе я до мивката, изруга тихо и пъхна опарените пръсти в устата си. Тъй като това не помогна, отвори крана на студената вода и ги подложи под силната струя.

— Керълайн, защо си започнала да готвиш? Нали знаеш, че ще обядваме навън.

— Откъде мога да знам? Разбрахме се, че само ще се видим този следобед, нищо друго.

Майк забеляза, че брадичката ѝ леко се повдигна — сигурен знак, че е преминала в атака.

— Не си споменавал нищо за обяд!

Керълайн осъзна, че трябва да посмекчи тона си.

— Ако искаш, можем да си разделим това?

Майк ѝ отвърна с широка усмивка.

— Потресен съм. Искаш да споделиш с мен скромния си обяд от прегоряло пиле. Сигурно много си падаш по моя милост, Керълайн?

Той прекоси кухнята, спря водата, поднесе пръстите ѝ към устните си и нежно ги целуна. Керълайн бе толкова изненадана, че ѝ трябваша няколко секунди, за да реагира. Отдръпна рязко ръката си, отново взе хавлиената кърпа и съсредоточено започва да попива капчиците вода, стичащи се по дланта ѝ.

— По-добре съм... — измърмори смутено.

Майк се пресегна и отново хвана ръката ѝ. Когато я притегли, бедрата ѝ се озоваха между леко разтворените му крака.

— Керълайн, винаги ли трябва да започваме от първото квадратче?

Тя се напрегна, стараяйки се бедрата ѝ да не се допират до неговите.

— Не разбирам какво искаш да кажеш...

Майк поклати глава и се усмихна.

— Подозирам, че ме разбираш много добре. Докога мислиш да ме държиш на разстояние? Нима ме смяташ за някой нещастник, когото твоя приятелка ти е натресла, за да имаш с кого да излизаш?!

Керълайн се отдръпна рязко и отстъпи няколко крачки назад.

— А ти какво очакваш?! Нима си мислиш, че след като сме се целунали няколко пъти, щом звънеш на вратата ми, трябва да се метна на врата ти?!

— Няма да е лошо. Но не това имах предвид. Говорех за бариерата, която бързаш да поставиш помежду ни и да изпробваш издръжливостта на нервите ми. Не можем ли поне да започнем оттам, докъдето бяхме стигнали миналата седмица? Ако паметта ти не е увредена, ще си припомниш, че когато се връщахме от Дисниленд, ти ми позволяваше да държа ръката ти, без да изпадаш в паника и да ме гледаш така, сякаш съм маниакален убиец.

Майк мушна ръце в джобовете си.

— Нима не разбираш, Керълайн! Ти си журналистка, а това е професия, изискваща голям интелект. Не виждам какъв е смисълът да се държиш като ученичка на първа среща. Нима сериозно се опасяваш, че бих могъл да ти направя нещо лошо?

— Поне стигнахме донякъде — въздъхна Керълайн. — Майк, никога не мога да съм сигурна какво точно ще направиш в следващия момент.

Той я гледаше толкова втрещено, че Керълайн не можеше да отклони погледа си.

— Не вярваш на това, което току-що каза. Знаеш много добре, че не е истина.

— Добре, вярвам, че никога няма да направиш нещо, което аз не искам. Това достатъчно ли ти е?

— Керълайн, ела при мен — каза тихо Майк.

Тя се поколеба.

— Моля те, ела.

Керълайн неуверено пристъпи напред, внимавайки краката им да не се докосват. Майк разтвори ръце за прегръдка.

— Целуни ме, Керълайн...

Отново последваха мигове на колебание.

— Целуни ме, Керълайн. Нищо особено, само обикновена приятелска целувка.

Тя леко докосна устните му със своите и усети, че само от нея зависеше дали целувката им щеше да стане по-дълбока. „Искам ли наистина да се целуваме, както преди, или само желая този ден да свърши колкото се може по-бързо и да се отърся от напрежението?“

Отдръпна се бавно.

Майк се усмихна.

— Готова ли си да излезем и да хапнем нещо? Още малко и ще припадна от глад.

— Това ми изглежда като отклоняване на поканата ми да обядваме с печено пиле? Колко неучтиво!

— Не е така. Ако седнем да ядем нещастното пиле, едва ли ще ти оставя и няколко хапки.

— Не се тревожи, Майк Уебстър. Винаги получавам това, което искам — Керълайн го целуна по върха на носа. — Изчакай ме тук, само ще си взема чантата.

Когато стигнаха до вратата, тя хвърли поглед към масата.

— Майк, цветята! Трябва да ги натопим. Докато се върнем, съвсем ще увехнат.

— Сега ще донеса вазите — рече той и се почука с пръст по челото. — Можех да направя това, докато те чаках.

Въоръжен с ножици, Майк се върна от кухнята и двамата започнаха да оформят букети от ружи, хризантеми, рози и карамфили.

Керълайн поднесе един карамфил към носа си.

— Майка ми отглеждаше от тези цветя. Не толкова големи, но по-малките миришат по-силно.

Тя се загледа през прозореца.

— Спомням си, че леля ми имаше парфюм „Син карамфил“. Баща ми твърдеше, че от него получавал пристъп на зъбобол.

— Предполагам, че да достигнат до тази своя перфектност, цветята несъмнено са загубили нещо — рече замислено Майк и прокара по бузата си една пищна хризантема. — Чувал съм, че същото може да се случи и с хората...

Керълайн игнорира този паралел и побърза да смени темата.

— Майка ти имаше ли си градина?

— Няколко пъти се опитваше да си направи, но никога не остана достатъчно дълго на едно място, за да види резултата от труда си. Баща ми получаваше заповед за преместване в поредната войскава част и винаги някой друг вместо нея се радваше на техния цъфтеж.

— Сигурно си имал много трудно детство. Често си оставал без корени, губил си приятелите си, свиквал си с живота на различни квартали.

Майк я гледеше напрегнато.

— Сигурно и сама знаеш какво е това. За пет години си работила в шест различни телевизионни станции.

— С мен е по-различно. Нямам нищо, за което да се тревожа. Нямам деца, домашни животни или нещо друго, което е създавало проблеми на майка ти.

— Майка ми обикновено казваше, че понасяме по-добре нещастията, защото сме голямо семейство и всички се обичаме.

Керълайн се съсредоточи върху подреждането на розите. Не ѝ се искаше да му признае, че е прав.

Работейки усърдно, сякаш им престоеше да участват в състезание по икебана, двамата успяха за малко повече от половин час да аранжират седем вази с цветя. Керълайн предложи да заделят малко и за нейното погребение, защото вече умираше от глад. Майк отново отиде до кухнята и се върна, носейки тавата с прегорялото пиле. Спаси я от гладна смърт, късайки ѝ парченца месо, които бяха сравнително годни за ядене. Докато тръгнат към ресторанта, вече бяха успели да възвърнат доброто си настроение.

След късен обяд или по-точно ранна вечеря, се отправиха към ученическото парти, което вече беше в разгара си. Още щом Майк отвори вече неохраняваната врата на халето, отвсякъде се разнесоха радостни викове. Обгради ги тълпа от щастливи тийнейджъри, набутаха в ръцете им по бутилка бира и ги заставиха да пият „до дъно“.

Танцова музика, смях и викове се смесваха в какофония, чиито децибели се доближава до тези на излитащ реактивен самолет. Последваха прегръдки, целувки и тостове, много тостове. Всеки път, когато Керълайн решеше, че е време да спре да пие, чашата ѝ биваше допълвана догоре. Главата ѝ леко се замая.

Наблюдаваше Майк и отношението му към младежите. Той се държеше непринудено с всички. Очевидно момчета го считаха за свой близък и много специален приятел.

Докато обсъждаше с Кати Уилсън и още няколко момчета как да внесат повече хумор в изработването на платформата за следващата година, Майк забеляза, че Керълайн се прозява. Приведе се и я целуна по челото.

— Спи ли ти се?

— Не, добре съм... — излъга тя.

— Харесва ли ти?

— Чудесно е — усмихна му се малко пресилено. — Благодаря ти, че ме покани да дойда с теб.

— Удоволствието е мое.

Устните му погалиха косата ѝ, преди Майк да се обърне към Кати.

— Има ли някакъв начин да укротиш страстите, за да мога да кажа нещо на прощаване?

— Няма проблем — отвърна момичето.

Пъхна два пръста в устата си и изсвири остро. Веднага всички млъкнаха. Когато и музиката спря, Майк се качи на една маса и направи знак на младежите да се приближат.

— Бих искал да знаете, че не съм прекарвал по-интересно от времето, когато като дете скочих в Хорватския каньон с няколко балона хелий, привързани за кръста ми. Беше истинска чест за мен, че ме избрахте да работя с вас и ми позволихте да застана на една от наградните платформи.

Той изчака, докато бурните ръкопляскания затихнат.

— Благодаря ви за прекрасните мигове, за добрите приятели, които си създадох, и за този удивителен спомен, който ми оставихте.

Майк помахаше с ръка и слезе от масата, внимавайки да стъпи на левия си крак.

Още се чуваха бурни овации, докато с Керълайн си проправяха път през претъпкания паркинг. Колата, която Майк беше наел този път, бе по-стар модел и предната ѝ седалка беше голяма колкото пейка. След като влязоха в купето, той с изненада установи, че Керълайн се настанява плътно до него. Беше изненадан, но не и разочарован. Тя се пресегна и докосна ръката му.

— Майк, има нещо, което трябва да ти кажа...

Изминаха няколко секунди и тишината увисна между тях.

— Е, и? — подкани я Майк.

— Опитвам се да обмисля как най-правилно да изразя това, което искам — отвърна бавно тя.

После склони глава на рамото му и въздъхна тежко.

— Не съм много сигурна, защото никога не съм го изпитвала. Май че съм пияна...

В очите на Майк се появиха познатите игриви пламъчета.

— Трябва да ми опишеш симптомите, за да сме сигурни.

— Краката ми... усещам ги по много странен начин, омекнали са. Езикът ми се е удебелил, трудно говоря... Затворя ли очи, всичко пред мен започва да се върти толкова бързо... Струва ми се, че съм попаднала в огромен водовъртеж...

Усмивката на Майк се разшири.

— Е, скъпа Керълайн, при тези симптоми е трудно да се отрече, че имаш леко алкохолно опиянение, въпреки удивителния ти самоконтрол.

— А ти?

— Нищо ми няма.

— Добре — усмихна се и Керълайн. — Страхувах се, че ако и ти си в подобно състояние, ще трябва да си извикам такси или да вървя пеш до вкъщи.

Тя се сгуши още по-удобно на рамото му. Когато излязоха на магистралата, Майк се обърна към нея.

— Керълайн, кажи ми, ако всичко започне да ти се върти прекалено бързо.

Отговор не последва.

— Керълайн?

Отново не му отговори, защото вече спеше дълбоко.

Яркото утринно слънце проникна през завесите и освети очите на Керълайн. Тя изстена и се обърна на другата страна. Главоболието ѝ се засили. „Може би, ако лежа неподвижно... Или трябва да стана и да се мушна под душа...“ Опита се да оближе устните си. Езикът ѝ все още бе набъбнал и почти не можеше да го движи. „Може би трябва да отворя очи...“ Светлината отново предизвика пронизваща болка в мозъка ѝ. „По дяволите, не мога да остана цял ден в леглото!“ Нямаше никакво съмнение на какво се дължи състоянието ѝ. Почти всяка сутрин в студиото чуваше подобни оплаквания от колегите си. Не знаеше само дали е възможно да е получила алкохолно отравяне. Помъчи се да си спомни колко бири бе изпила снощи и изохка, защото се почувства така, сякаш разцепваха главата ѝ. Внимателно се надигна от леглото и със залитане тръгна към банята. „Аспирин. Трябва да открия аспирин!“ Подпирайки се на стената, се отправи към кухнята.

Докато прекосяваше дневната, ѝ се стори, че нещо не е наред. На дивана имаше някакво тяло, завито с вълнено одеяло. Любопитството ѝ надделя над болката. Приблужи се и отметна завивката. Беше Майк Уебстър! Изглежда бе останал в апартамента ѝ през цялата нощ.

Той отвори очи. Гледаше я и с интерес, и със загриженост.

— Как си, скъпа?

Керълайн се намръщи.

— Снощи не сме катастрофирали, нали?

— Защо? Толкова ли зле се чувстваш?

— Ужасно...

— Чувал съм поне за стотина лекарства, но никое от тях не е с особена ефективност. Най-добре ще е да започнем с аспирин. Имаш ли някъде?

— Бях тръгнала към кухнята, за да...

Тя потърка челото си.

— Майк, какво правиш тук?

— Останах, защото на всички пияници им прилошава. Страхувах, че може да ти стане по-зле, а да няма кой да ти помогне.

Керълайн се опита да се концентрира.

— Не си спомням да ми е прилошавало... всъщност... сега разбирам, че не си спомням нищо от снощи...

— Това е, защото беше пияна и веднага заспа в колата.

Тя въздъхна тежко. Погледна омачканите си дрехи, прокара пръсти през разрошената си коса и на устните ѝ се появи лека усмивка.

— Е, след като вече си ме видял рано сутринта, какво ще кажеш?

Майк се надигна на лакти, пресегна се и докосна бузата ѝ.

— Ако това е най-лошият вид, който можеш да ми предложиш, направо съм удивен.

Той обви одеялото около кръста си и се изправи.

— Нека направим нещо, за да се почувстваш отново жива.

След като ѝ даде няколко аспирина и чаша билков чай, Майк се облече и се върна в кухнята. Провери хладилника и кухненските шкафове и тихо подсвирна.

— Керълайн, някога храниш ли се тук?

Тя му хвърли разсеян поглед и отпи от горещата течност.

— Твърде рядко. Предпочитам да се храня навън. Супермаркетите ме плашат. Продават най-различни продукти, за които

нямам никаква представа как се смесват.

— Не е чудно, че си толкова слаба.

Керълайн направи обидена физиономия.

— Слаба, но много красива — коригира се Майк.

— Искаш да кажеш, въпреки това...

— Точно така.

Той я целуна по челото.

— Сега ще те изоставя за малко. Връщам се най-късно след час.

Като свършиш с чая, вземи си един студен душ. Може да пооправи главоболието ти.

— Майк...

— Да?

— Благодаря ти за...

— Няма за какво.

Майкъл тръгна към вратата.

— Майк...

— Да?

— Вземи моите ключове. Мисля, че не искам в този момент да чувам звъненето на звънеца.

СЕДМА ГЛАВА

След като Майк излезе от апартамента на Керълайн, отиде в хотела си, изкъпа се, избърсна се, преоблече се и тръгна към супермаркета. Час по-късно отключи вратата на жилището ѝ и Керълайн го посрещна в коридора по сатенен халат и с пухкава жълта хавлиена кърпа, обвита около мократа ѝ коса.

— Добре дошла отново в света на живите.

— Ох, чувствам се като нова. Не знам дали изобщо някога ще сложа и капка алкохол в устата си.

Тя взе едната от чантите, с които Майк се беше натоварил, и се отправи към кухнята.

Докато вадеше продуктите и ги слагаше на масата, той я огледа внимателно.

— Керълайн, ти наистина си изключително красива. Много хора постигат това с грим и ефектни дрехи, но ти нямаш нужда нито от едното, нито от другото.

Керълайн подозрително се намръщи.

— Надявам се, че не намекваш за...

— О, Керълайн! Ти отново ме прониза с една от твоите отровни стрели. Престани да си мислиш, че имам користни мотиви за всичко, което кажа. Веднъж поне приеми комплиментите ми като нещо съвсем естествено. Забрави за скрито значение на думите. Поради естеството на твоята работа трябва постоянно да си слагаш силен грим. Струваше ми се, че на него се дължи този мистериозен блясък в очите ти. Сега откривам, че той е истински, и си правя извод, че сенките и ружът само закриват някои неща, вместо да ги подчертават. Знаеш ли, че много пъти очите ти казват съвсем противоположни неща на тези, които изричаш? Те са една част от теб, която все още не си се научила как да контролираш.

Тя скръсти ръце на гърдите си.

— Свърши ли най-после? Започна да ми става досадно.

— Не, не съм свършил. След като вече съм започнал тази тема, трябва да кажа няколко думи и за тялото ти. Не съм срещал друга жена, която да изглежда толкова добре и да полага такива усилия, за да прикрие тялото си. Не съм разглеждал гардероба ти, но от това, което досега съм видял, съдя, че или напоследък си отслабнала с десетина килограма, или съзнателно си купуваш дрехи, които са ти големи. Защо го правиш, ако мога да попитам?

Керълайн чувстваше, че е изведнъж е доведена до точката на кипене. Майк се намесваше в неща, които изобщо не бяха негова работа.

— По някаква неясна и за мен причина, въпреки че всичко това изобщо не те касае, ще ти отговоря. Имаш ли представа какво е да навлезеш в пубертета и всички момчета, а и мъжете да гледат гърдите, вместо лицето ти, когато разговарят с теб? Това, което за мен е естествена част от тялото ми, както например краката или ръцете ми, често предизвиква някои хора с по-ниски интелектуални заложби да правят доста груби и неприятни подмятания. Ако исках да стана мис „мокра фланелка“ или да участвам в женски двубои по кеч, нямаше да имам проблеми. Но да си с големи гърди, може да се окаже изключителен проблем, когато се захванеш с някоя сериозна работа. Как можеш да вземеш нормално интервю от някой мъж, когато той не гледа в обектива на камерата, а се опитва да надникне в деколтето ти?

След тази тирада Керълайн се почувства така, сякаш малко от парата ѝ беше освободена. Усещаше, че може да диша по-свободно от когато и да било.

Майк ѝ отвърна с тайнствена усмивка.

— Не смяташ ли, че ако някой ти каже: „Сексът днес продава всичко, а защо не и космическа програма“ — няма да останеш с подобно чувство.

Керълайн отново се намръщи и сведе глава.

— Да, май наистина издърнках нещо подобно. Тук ме хвана, Майкъл Уебстър. Просто няма какво да кажа в своя защита. Отправих обидни думи към теб и сега съжалявам.

— Няма нужда да ми се извиняваш. Ти само си връщаше за несправедливите обиди, които бяхме отправили към теб малко по-рано същата сутрин.

„Майк е прав. Бях несправедлива към него. Превърнах го в мишена на яда, който се таи от години в душата ми. Въпреки репликите му в офиса на капитан Браун, той е един от малкото мъже, които първо гледат лицето, а не гърдите ми.“

Майк запретна ръкави.

— Кажи ми къде да слагам тези неща?

„Харесвам те, Майкъл Уебстър!“

Керълайн го дари с лъчезарна усмивка, с която се надяваше да изрази мислите си. После отново се опита да се концентрира върху реалността.

— Нима всичко това е за закуска?

— Малко се поувлякох — призна си той.

— Малко?!

Керълайн започна да разглежда какво има на масата и погледът ѝ се спря на пъстроцветна кутия.

— Господи, купил си „Шоколадови мечета“?!

Майк сви невинно рамене.

— Защо не? Те са особено калорични. Проверих всички сладкиши и се оказа, че мечетата имат най-високо съдържание на захар. Почти сто процента. Естествено, добавени са минерали и витамини, които несъмнено ще те спасят от гладна смърт.

— Майк, има и по-добри начини, по които, ако искам, мога да напълнея.

— Бързо ми кажи три.

Керълайн се почеса замислено по ухото, издишвайки струйка въздух срещу досаден кичур, който упорито влизаше в очите ѝ. При движението ѝ халатът изкусително подчерта едрите ѝ гърди.

— На първо място... шоколадова торта... Пържените картофи са второто нещо...

— Керълайн... — прекъсна я Майк.

— Не искаш ли да чуеш и третото?!

— Искам веднага да се облечеш — каза той със сериозен тон.

Беше толкова изненадана от смяната на темата, че само стоеше и го гледаше втренчено.

— Защо?!

Веднага щом зададе този въпрос, вече знаеше какъв ще е отговорът. Беше изписан в очите му. Сведе глава и установи, че

коланът на халата ѝ се бе разхлабил и полите му бяха предизвикателно отворени. С нервни движения закри коленете си и се пристегна.

Майк продължаваше да я наблюдава напрегнато. После бавно се приближи, сложи ръце на раменете ѝ и нежно погали шията ѝ.

— Керълайн, моля те, върви се облечи или...

— Или какво? — затаи дъх тя.

— Или... Или ще те прегърна, за да почувствам топлината на красивото ти тяло... — докосна бузата ѝ Майк. — А след това ще те целуна... дълго и чувствено... без никакви задръжки.

Ръката му се плъзна по гърба ѝ.

— Ще докосна кожата на бедрата ти... плоския ти корем. Ще погалия гърдите ти, защото те са прекрасна част от тялото ти. Ще науча каква е тяхната форма... ще усетя какъв е ханшът ти. Първо ще го направя с пръсти, а после и с устните си...

Керълайн вдигна ръце и обгърна врата му. Не можеше да крие повече желанието и напрежението, които се бяха натрупали в нея. Съдбата бе отредила това да се случи още в мига на първата им среща.

Майк сведе глава, за да посрещне устните ѝ. От гърлото ѝ се изтръгна тихо стенание, когато усети сладостта, която той ѝ предлагаше. Прегръдката ѝ се затегна. Приповдигна се на пръсти, за да отвърне на целувката му, да притисне тялото и бедрата си към неговите — нещо, което напоследък упорито се бе опитвала да избягва.

Ръцете на Майк не закъсняха да изразят нетърпеливото му желание. Докато Керълайн изследваше свенливо и нежно пещерата на устата му, той внимателно я вдигна и я сложи да седне на масата. Дланите му погалиха бедрата ѝ и се спряха на коленете ѝ. Те пак изминаха същия път, после се преместиха от вътрешната им страна и леко ги разтвориха.

Пръстите му откриха възела на колана и го разхлабиха. Халатът се разтвори. Точно както ѝ бе обещал, Майк се зае с ласките си. Обгърна талията ѝ и дланите му погалиха корема ѝ, поглъщайки топлината му. После те отново се насочиха към бедрата ѝ.

Когато Майк прокара с език влажна линия по шията ѝ, Керълайн затаи дъх. Впи пръсти в гъстата му коса, колебаейки се дали да го прегърне по-силно или да го отблъсне.

Той зарови лице между бедрата ѝ и езикът му мъчително бавно занаяпредва все по-нагоре. Сякаш утробата ѝ се изпълни с пламтяща

лава.

— Майк! Не бива да правиш това...!

Майк вдигна глава. Керълайн се извърна, избягвайки погледа му.

— Керълайн... няма да направя нищо, което самата ти не желаеш. Не ме отблъсквай само заради свенливостта или скрупулите си. Забрави ги.

Тя се опита да каже нещо, но пръстите му нежно се допряха до устните ѝ.

— Ако начинът, по който искам се любим, те дразни, обмисли добре какви биха могли да са причините.

Майк внимателно следеше реакцията ѝ. Очите ѝ издаваха бурята, бушуваща в душата ѝ.

— Те нямат значение, Керълайн — рече ѝ ласкаво. — Каквото и да си мислиш, каквато и причина да имаш, за да се колебаеш дали да се любим, тя няма да е основателна.

Керълайн се чувстваше ужасно. Не можеше да намери точните думи, с които да му обясни какво изживява. Не знаеше дали изобщо трябваше да му ги казва.

Все още беше девствена, когато се омъжи за Том Фергюсън. В тяхното тригодишно „семеино щастие“ бе имало само обикновен, „делови“ секс. Том не изпитваше особено желание за любовни игри преди или след акта — най-често такива липсваха. Тяхното любене траеше няколко минути в стандартната „мисионерска“ поза. Всичко бе сведено единствено до неговия оргазъм. Обикновено всичко завършваше с едно шляпване по задника или с похвала от рода: „Беше супер, сладурче“.

Сексуалните ѝ изживявания и с другите мъже, с които бе имала връзка след развода си, също не бяха били кой знае какво. Може би причина за това бяха шаблоните в леглото, които ѝ бе наложил Том.

— Не мога, Майк... Това е нещо, което... Не мисля, че съм способна... — въздъхна тъжно.

Тъй като не бе в състояние повече да издържи на погледа му, сведе глава.

— Не може ли... Не може ли просто... да го направим?

Майк повдигна брадичката ѝ.

— По дяволите, Керълайн! Не може просто... да го направим!

Тя се опита да се усмихне.

— Това също е нещо ново. Никой досега не ми е казал толкова откровено „не“.

Преди да успее да размисли, думите сякаш сами излязоха от устата на Майк.

— О, така ли?! Странно. И колко пъти си получавала „да“?

Той нервно побърза да добави:

— Извини ме, Керълайн, нямам право да ти задавам този въпрос. Уморено разтри слепоочията си.

— Изглежда, че старите навици трудно умират, колкото и неприятни да са те.

Керълайн отговори с едва доловим шепот:

— Спала съм с няколко други мъже, след като се разведох. Престанах да правя секс, когато разбрах, че с това не помагам нито на себе си, нито на партньорите си. Когато се любех с някой мъж, не се чувствах по-независима или зряла жена, каквато исках да бъда... Осъзнавах само, че съм използвана. Но най-лошото от всичко бе, че тези преживявания не ми донесоха никакво удоволствие, да не говорим, че „свободното“ ми поведение нанесе вреди и на чувството ми за морал.

Тя завърза по-здраво халата си.

— А с теб — сви рамене, — с теб... всичко изглежда по-различно.

Майк хвана ръцете ѝ.

— Защо всъщност е по-различно, Керълайн?

Никога не бе предполагал, че под гранитната външна защита на Керълайн Травърс се крие сърцевина и душевност, уязвими като парченца лед през пролетта. Инстинктите му го насърчаваха да я вземе в обятията си, да я предпази от нови беди и страдания, независимо от какво естество са те. Но усещаше, че Керълайн няма да посрещне добре подобна интимност. Ако разбере, че е успял да надникне през нейните защитни бариери, сигурно щеше да се отдръпне от него, да отстъпва, борейки се с нокти и зъби като ранено диво животно.

Керълайн освободи ръцете си и отново въздъхна.

— Мисля, че ще е по-добре, ако се преоблека.

Майк бързо сложи длани на талията ѝ и не ѝ позволи да слезе от масата.

— Ами ако те помоля да не го правиш?

— Майк... Не мисля...

— Керълайн, не бива да мислиш за нищо. Искам само да чувстваш — той целуна трапчинката под шията ѝ. — Казах ти вече, че няма да направя нищо, което самата ти не желаеш да правя.

Устните му се придвижиха по нагоре, целувайки брадичката ѝ, приближавайки се до нейните.

— Сигурна ли си, че не искаш да го правиш?

— Майк... — дъхът ѝ секна. — Искам да го направя... Само трябва да ми кажеш какво...

Керълайн слезе от масата и ръка за ръка двамата тръгнаха към спалнята ѝ. Тя застана до леглото и бързо започна да се съблича.

Майк хвана китките ѝ.

— Не себе си. Искам да съблечеш първо мен.

Керълайн вдигна глава, за да види дали говори сериозно, и откри отговора в очите му. Никога досега не беше събличала мъж, но идеята ѝ се стори привлекателна. „Откъде да започна? Може би от ризата? Дали да разкопчея копчетата?“

След първоначалното съпротивление, ризата поддаде и се изхлузи от избелелите му дънки. Ръцете ѝ се плъзнаха по голия му гръб и я свалиха от раменете му. Керълайн внимателно я сгъна и я сложи на нощното шкафче. Опита се с усмивка да прикрие нервността и треперенето на устните си.

— Едно по-малко...

— Правиш го толкова бавно, сякаш играем „гол покер“ — пошегува се Майк.

Тя не забеляза усилието му да я накара да се почувства по-добре. Съзнанието ѝ бе заето с това, което пиеха очите ѝ — голото тяло на Майк. То бе издължено и мускулесто като на гимнастик. Гърдите му бяха покрити с косъмчета, които образуваха нещо като тъмен триъгълник, чийто връх се губеше някъде надолу в дънките му. Керълайн проследи този триъгълник и усети, че се изчервява.

— Одобрява ли госпожицата, това, което вижда? — попита с усмивка Майк.

— Да... — не се поколеба Керълайн. — Госпожицата е очарована от това, което вижда.

Тя внимателно разкопча колана на дънките му, изтегли го и го пусна на пода. Пръстите ѝ потърсиха ципа и за момент се отдръпнаха,

когато не откриха такъв. Майк носеше от този тип дънки, които имаха метални копчета тик-так. Най-добрите начини да се справи, бе да пъхне дланта си между тях или да клекне и да ги разкопчее едно по едно. Керълайн се поколеба. И двата начина ѝ се виждаха далеч по-агресивни, отколкото ѝ се искаше. Най-накрая си наложи за момент да забрави какво се крие зад копчетата и смело се пресегна. Майк шумно въздъхна и тя ужасено отдръпна ръката си. Вдигна нагоре очи и на устните ѝ се появи лека усмивка. Той съвсем не беше безразличен към нейното докосване, както се опитваше да изглежда.

Тази констатация ѝ достави огромно удоволствие. Отново се зае с металните копчетата и този път действията ѝ вече бяха далеч по-смели. Макар пръстите ѝ да действаха тромаво, копчетата се отваряха едно след друго. Когато неволно докосна твърдата подутина на пениса му, спря и погледна лицето на Майк, за да види каква ще бъде реакцията му. Той се усмихваше и я гледаше със замъглени от удоволствие очи. Керълайн не свали погледа си и нарочно упражни по-голям натиск с дланта си. Майк затаи дъх.

Тя ставаше все по-смела и по-смела. За първи път изпитваше радостта да доставя на някого сексуално удоволствие — не защото трябва или е длъжна, а защото самата тя го желаше. Търсейки свобода за действията си, започна да сваля дънките му.

Майк се засмя и хвана ръката ѝ.

— Първо обувките.

Керълайн се подчини и съвсем скоро, след като и последната част от облеклото му беше свалена, той стоеше пред нея напълно гол.

— А сега какво искаш да направя? — попита я тихо.

— Искам да легнеш на леглото.

Керълайн трескаво се освободи от халата си и се изтегна до него. Поддавайки се на неустоймото си любопитство, тя се приповдигна на лакът и очите ѝ лакомо заобхождаха тялото му. Косъмчетата по гърдите му бяха накъдрени и образуваха малки тъмни кръгчета около зърната. Керълайн прокара бавно нокти по тях.

Майк сложи ръце зад тила си и започна да я наблюдава. Познаваше много добре тялото си, знаеше отлично какви са неговите възможности, слабите и силните му места. Не се притесняваше от любопитния поглед на Керълайн. Проблемът му беше, че вече

изгаряше от нетърпение да проникне с определена част от него в нейното.

С поруменели бузи и с леко разтреперани от вълнение ръце Керълайн постепенно стана доста по-решителна и пролази от гърдите надолу към корема, а после и към бедрата му. Изведнъж се спря колебливо, съзирайки големия белег, който започваше от средата на външната страна на бедрото и достигаше малко под коляното. Внимателно проследи белега с пръста си.

— Боли ли те?

— В какъв смисъл? Физически или емоционално?

— Извинявай... — прехапа устни тя. — Нямам никакво право да те питам.

— Имаше период, в който бях депресиран, но вече може да се каже, че съм привикнал. Що се отнася до физическата болка — понякога я усещам, когато стъпя накриво, или когато се проточи играта ни на бейзбол.

Майк се почувства виновен, че ѝ дава стандартния си отговор на този въпрос. Но сега не беше време да споделя какво е означавало за него да се прости с мечтата си и да напусне отряда на астронавтите.

Керълайн не се издаде с нищо, че е доловила повече болка в думите му, отколкото той бе искал да покаже. Импулсивно се наведе и започна да целува загрубялата кожа там, където преди малко бе преминал и пръстът ѝ. Устните ѝ стигнаха до горния край на белега, но не се спряха, а продължиха, докато усетиха горещата твърда плът на мъжествеността му. Керълайн чу как Майк застена, а после промълви тихичко името ѝ, вдъхвайки ѝ нова увереност и възторг.

Той се пресегна, подхвана я под мишниците ѝ и я притегли да легне до него. Изминаха няколко дълги секунди, преди погледите им да се срещнат. В очите ѝ все още имаше частици от предишния страх и притеснение и Майк я целуна с бърза, окуражаваща целувка.

— Сега е мой ред, Керълайн...

Усети как тялото ѝ се напрягна и на устните му се появи лека усмивка.

— Обещавам, че няма да боли повече от преглед при зъболекаря. Тя се опита да отвърне на усмивката му.

— Лошо сравнение, Майкъл. Зъболекарят в родното ми градче беше истински садист.

— Керълайн, когато ме гледаш, целуваш или докосваш, притесняваш ли се?

— Не...

— Неприятно ли ти е?

— Не — изчерви се Керълайн. — Всъщност... всичко ми харесва.

— Защо?

— Не разбирам какво...

— Отговори ми. Защо ти харесва да ме докосваш?

Тя се замисли и внимателно огледа лицето му, за да потърси там отговора. Уви, то си оставаше напълно безизразно.

— Защото разбирам, че това ти доставя удоволствие...

— О... малко е да се каже, че ми доставя удоволствие, красавице!

Майк я обърна по гръб и се надигна на лакът, за да я наблюдава.

— Кажи ми какво усещаш, когато достигнеш до оргазъм?

Искаше само да я отклони от мислите ѝ, да я накара да се отпусне. Не знаеше, че думите му ще ѝ донесат болка и страдание.

— Майк, не мисля, че това е нещо, за което...

Той я хвана за брадичката и се взря изпитателно в очите ѝ.

— Керълайн, искаш да кажеш, че ти никога...

— Доколкото знам, доста жени никога не са изживявали оргазъм — отвърна студено Керълайн и леко се отдръпна. — Това обаче не означава, че с тях нещо не е наред.

— Спри, Керълайн!

Майк усети как мускулите ѝ се отпуснаха като след върховно напрежение.

— Изглежда, че сега системата ми са автоматична защита отказва да се изключи...

Той я притисна в прегръдката си. Не знаеше кога точно се беше случило това. Дали още при първата им среща в офиса на капитан Браун, когато Керълайн се бе надигнала на пръсти и го бе целуна страстно. Дали при посещението им на Дисниленд, когато бе открил колко е уязвима. Не можеше да си даде отговор на тези въпроси, но знаеше със сигурност, че е лудо и безнадеждно влюбен в Керълайн Травърс. Сърцето му се сви, осъзнавайки колко болка, макар и неволно, ѝ бе причинил.

— Керълайн, това няма да стане. Ще отложим за някой друг път... Сега моментът не е подходящ.

Опита се да стане, но тя го спря.

— Не, не можеш да се откажеш. Ще го направиш заради мен. Нима трябва да се отказваме?

Майк се намръщи и я погледна учудено.

— Ако ти искаш, ще се откажем.

— А ти?

— Какво аз?!

— Искаш да кажеш, че можеш просто така да станеш и да си тръгнеш?! Ти няма да можеш...

— Какво няма да мога? Да понеса любовните си страдания или това, че известно време ще вървя малко по-особено?

— Малко или много?

— Не знам какви приказки са ти били разказвани за мъжкото либидо, но все още има мъже, които могат да го преживеят, ако жената промени решението си в последната минута. Господи, Керълайн, не трябва да свързваш мъжката сексуална възбуда с пристъпите на безумие.

Майк се надигна и седна на ръба на леглото. Керълайн се пресегна и докосна гърба му.

— Майк... честна дума, не искам да си тръгваш...

Той бавно се обърна към нея и погали лицето ѝ.

— Керълайн, не се тревожи. Нищо не се е случило.

— Майк! За мен се е *случило*! Ти събуди нещо в мен, за което си мислех, че отдавна е умряло. Имам някакво усещане, с което не знам какво да правя. Нещо в стомаха и... някъде другаде — преглътна смутено Керълайн.

На устните му се появи бледа усмивка.

— Имаш ли някаква представа какво направи със самодоволното ми мъжко либидо?

Тя отвърна на усмивката му.

— Ела по-близо, за да видя...

Майк се върна бързо при нея, грабна я в обятията си и облада устата ѝ в дълбока, чувствена целувка — прелюдия към тяхното любене.

Керълайн се притисна към него, търсейки спасение от разгарящото се желание — малко позабравено, но все пак познато. „Колко пъти съм имала нужда от това? Колко пъти не съм успявала да заспя? Колко пъти съм се молила да ми се случи отново?“

Майк целуваше всеки милиметър от лицето ѝ, галейки с устни очите, носа, брадичката ѝ. Ръцете му нежно търсеха гърба ѝ и, следвайки извивката му, достигнаха до бедрата ѝ. Дланите му леко ги разтвориха и кракът му се плъзна между тях. Пръстите му докоснаха корема ѝ и се насочиха към малкото триъгълниче от тъмни косъмчета. Керълайн хвана китката му и го спря.

— Разреши ми да те докосвам, скъпа... — прошепна той в ухото ѝ.

Керълайн престана да се съпротивлява, но мускулите на тялото ѝ все още бяха напрегнати. Майк усети това и я погали още по-деликатно. Пръстите му почти недоловимо я докосваха и сякаш изчакваха реакцията ѝ. Не след дълго тя отново хвана ръката му, но този път, за да я окуражи, да ѝ покаже пътя и мястото, където изпитваше най-голямо удоволствие. Ханшът ѝ започна бавно да се движи. От устните ѝ се изтръгна въздишка, а после и тих стон. Керълайн извика името на Майк и го притегли към себе си. Въпреки всичко обаче, все още не можеше да се отпусне. Вече достигаше границата. Лесно беше достигала до тази черта, но не и по-нататък. Някъде в нея се водеше вътрешна борба да спре точно тук, да се почувства по-сигурна на вече отгъпканите пътеки, да не продължава напред, където я очакваше неизвестността.

Изведнъж усещането ѝ се промени толкова стремително, сякаш беше понесена от белите разпенени води на буен планински поток. А после... после я връхлетя вълна, а след нея — още една и още една. Вълните на заслепяваща наслада я замаяха, беше изненадана, обърквана, но и невероятно облекчена. Майк ѝ мълвеше нещо, но думите му сякаш идваха изпод земята.

Минути по-късно съвсем неочаквано Керълайн усети, че сълзите напират в очите ѝ. Прехапа устни и стисна клепки, опитвайки се да прикрие слабостта си. Майк я притисна към рамото си, но сълзите победиха и тя бе разтърсена от тихи ридания.

— Гадно копеле! Мразя го, мразя го! Все ми повтаряше, че нещо не е наред с мен. Твърдеше, че съм била фригидна и затова нищо не

съм чувствала...

Майк попи с устни малките солени ручейчета, стичащи се по бузите ѝ. Не намираше думи, с които да ѝ помогне да се почувства по-добре — нямаше думи, които могат да оправдаят подлостта, и той не ѝ предложи никакви. Керълайн се обърна рязко, за да посрещне устните му. Това, което започна като едва доловима целувка, изведнъж разгоря отново страстта и жаждата им един към друг.

— Майк, искам да те почувствам! Искам да изживея всичко, което досега съм пропускала!

Майк прекъсна думите ѝ с целувка. Обърна се по гръб и я привлече върху себе си. Разтвори бедрата ѝ и Керълайн го възседна. Тя се приповдигна леко, обхвана трепетно пулсиращия му от нетърпение пенис и го насочи към влажната си утроба. Когато проникна в нея, Майк усети, че мускулите ѝ са напрегнати. Пресегна се и затвори очите ѝ. Керълайн се отпусна. Беше завладяна от неговия ритъм и горещо желаше да му се отблагодари със същото, което той ѝ бе дал преди минути.

Майк търпеливо успокои тласъците си, изчаквайки възбудата ѝ да нарасне и едновременно да достигнат до оргазъм. И го достигнаха — беше изумителен.

Телата им дълго останаха вплетени едно в друго и когато дишането им най-накрая се успокои, Майк целуна Керълайн по челото и тихо попита:

— Ще ми кажеш ли кой е мъжът, когото нарече „копеле“?

— Някой, за когото имах глупостта да се омъжа. Казва се Том Фергюсън.

— Колко време бяхте женени?

— Малко повече от три години.

— Какво се случи?

Керълайн се освободи от прегръдката му и се надигна.

— Не мисля, че точно сега искам да говоря за Том. Отдавна се опитвам да го изтрия от съзнанието си и да водя нормален живот.

Майк прокара пръсти през косата ѝ.

— Защо?

— Том вече няма никакво значение. Предпочитам да забравя, че съм имала неблагоприятното да се омъжа за него.

— За да искаш да забравиш няколко години от живота си, между вас трябва да се е...

— Майк! — прекъсна го предупредително Керълайн. — Все още не съм ти върнала петте цента, които ми даде. Не искам отново да ме анализираш, да се ровиш в душата ми, да преценяваш под лупа действията ми.

— Доста неща между нас се промениха оттогава.

Тя се намръщи и се извърна.

— Не, Майк. Нищо между нас не се е променило.

— Ще можеш ли да ми обясниш мислите си, Керълайн?

— Само защото сме правили веднъж любов, не означава автоматично, че сме обвързани по някакъв начин. Аз ще продължавам да излизам с други мъже и, надявам се, ти също ще се виждаш с други жени...

„По дяволите, защо ми е по-трудно да му кажа това?! Правила съм го с толкова мъже.“

— Не съм ти давала никакъв повод да смяташ, че между нас ще има нещо повече. Трябва досега да ти е станало ясно, че на първо място поставям кариерата си.

Керълайн докосна ръката му.

— Смятам, че така ще е по-добре и за двама ни. Не е необходимо да се забъркваме в някаква по-сериозна връзка. Нали така е по-добре... Нали? Ще видиш.

Погледът, с който я прониза Майк, само за миг отвея топлинката, която бе останала в душата ѝ, след като се бяха любили.

— Не съм сигурен, че сама вярваш на думите си, Керълайн — поклати тъжно глава той. — Нима затова излизахме заедно? Нима мислиш, че идвам от Хюстън, единствено защото ме привличаш физически!? Не мога да се срещам с теб, само за да правим любов, Керълайн. Просто не съм такъв човек. Имам по-голямо самоуважение, отколкото допускаш. Независимо дали ти харесва или не, аз дълбоко съм убеден, че след този следобед между нас съществува постоянна връзка. Не мога да знам колко силна е тя или колко ще продължи, но съм сигурен, че съществува!

Майк стана от леглото и започна да се облича.

— Утре сутринта трябва да съм в Хюстън. Смятам, че ще е по-добре и за двама ни, ако си тръгна още сега. Помисли върху това, което

ти казах, и ми се обади, ако промениш мнението си. Ако не го промениш... по-добре недей.

Керълайн трескаво придърпа чаршафа към брадичката си. Не искаше той да си тръгва, но думите, с които би могла да го спре, не идваха в съзнанието ѝ.

— Майк... моля те! Не мога...

Болката, която Майк видя в очите ѝ, смрази душата му. Изведнъж осъзна, че ако я притиснеше още малко, всичко щеше да свърши дотук. От това и двамата щяха само да загубят. Нужно ѝ беше време — време за размисъл. Неговата гордост и чувствата му поне засега трябваше да останат на заден план, за да не свърши всичко, преди още да е започнало.

Погали бузата ѝ, наведе се и я целуна.

— Ще ти се обадя по-късно — най-вероятно през следващата седмица. Тогава ще си поговорим.

Керълайн хвана ръката му и я поднесе към устните си.

— Никой не си е пускал мустаци заради мен... Благодаря ти, Майк.

Очевидно тя не му вярваше, че отново ще се срещнат, и се сбогуваше с него.

— След няколко дни ще им е необходима подстрижка, за да им се придаде форма. Може би ти ще я направиш? Никога не съм успявал да се гледам в огледалото и да използвам ножицата.

— Ще ми гласуваш такова доверие?

Керълайн сякаш не смееше да пусне ръката му.

— Съмнявам се, че има нещо, което не можеш да направиш.

— Не бъди толкова сигурен...

„Защо не мога да го накарам да остане? Защо се държа като мазохистка и го пускам да си замине?“

— Не си ли спомняш какво има в кухнята ми? Не умея да готвя дори и една супа.

Майк освободи ръката си. Не искаше да удължава това мъчение. И той имаше нужда от време, за да помисли.

— Не забравяй да подредиш покупките...

— Няма...

„Моля те, остани!“

Той стигна до вратата и се обърна.

— Довиждане, Керълайн.

Изведнъж, подсъзнателно и неустойимо, на Керълайн ѝ прииска да му извика да не си тръгва. Вдигна бавно ръка и му помахна.

— Довиждане... — успя да промълви само.

Когато чу входната врата да се затваря, уморено сви колене и подпря брадичката си върху тях. Ако някога започнеше да пишеше историята на своя живот, вече знаеше как да я озаглави: „Довиждане, Керълайн“.

ОСМА ГЛАВА

Керълайн съвсем скоро се убеди, че няма да може да остане в пустия си апартамент, в който многобройните вази с цветя ѝ напомняха за Майк. След като дълго време крачи напред-назад из дневната, реши да отиде в телевизионното студио, въпреки че имаше почивен ден. Преди няколко дни беше отправила молба към архива да ѝ предоставят информацията за жени, малтретирани от своите съпрузи. Младежът, който завеждаше журналистическия архив или „моргата“, както го наричаха, вече бе затрупал бюрото ѝ с папки. На Керълайн ѝ предстоеше да направи репортаж за няколко общезития, разположени в различни квартали на Лос Анжелис, които осигуряваха временен подслон и убежище на пострадалите от насилие жени и деца. Моментът беше напълно подходящ за подобен репортаж, защото щеше да я накара да забрави за своите проблеми или поне да ги смята за помаловажни.

След няколко часа приключи с четенето и разтърка уморено очи. Тъй като я измъчваше главоболие, потърси в чантичката си аспирин. Вода имаше в новинарската стая.

Когато отвори вратата, видя, че Ренди се бе излегнал на едно канапе. Изглеждаше така, сякаш се бе опитал да постави рекорд по продължителност на телевизионно предаване. Лицето му беше пребледняло, а ръцете му безпомощно висяха надолу. Керълайн глътна таблетките и седна на един стол до него.

Операторът реагира на присъствието ѝ, отваряйки едното си око.

— Как я караш, шефе?

— Добре, а ти?

— Носи се слух, че ако преживея това, ще се радвам на дълголетие.

— Ще можеш ли да ми обясниш или предпочиташ да те оставя сам?

— Малко известен факт е, че бягането е опасен и дори смъртоносен спорт. Производителите на анцузи и маратонки твърдят

друго, но ти не трябва да се заблуждаваш.

Керълайн се засмя.

— Аха, сега разбирам. Не всичко е станало така, както си го предвиждал.

— Напротив, Керълайн, напротив. Синди най-после срещна своя достоен конкурент.

Ренди Кевънах направи неуспешен опит да кръстоса краката си. След няколко въздишки и гримаси от болка все пак успя и продължи:

— Трябва да си горда с мен. Не само пробягах осемте километра, но го направих и с усмивка на лицето. Синди малко се учуди, когато ѝ казах, че няма да мога да вечерям с нея, защото извеждам болната си баба на разходка, независимо от времето — дъждовно ли е или слънчево.

— А сега какво ще правиш? Ами ако Синди неочаквано пожелае да се запознае със сладката старица?

— Лос Анжелис е голям град, Керълайн. Сигурен съм, че има служба „Баби под наем“.

— Това е добре, но как ще ѝ обясниш тогава днешното си състояние?

— Ти още ли не си чула за тежката злополука, която претърпях? Снощи излязох да навъртя няколко километра с велосипеда, но на един завой се подхлъзнах и...

— Достатъчно, Ренди — поклати глава Керълайн. — Такава мрежа от лъжи си изплел, че сам можеш да попаднеш в нея.

— Засега се справям.

— Но ако все пак стане?

— Не знам — почеса се зад ухото операторът. — Навярно ще падна в краката ѝ и ще кажа, че съм бил заплепен от нейните невероятни... от нейната невероятна интелигентност. Синди трябва да ми прости. Трябва да го направи. Чувствам, че съм хлътнал до уши по нея.

— Това брои ли се за влюбване?

— Да, това е истинското. Всички други са вече забравени.

— Как можеш да си сигурен?

Усмивката изчезна от лицето на Ренди Кевънах.

— Не знам, Керълайн — въздъхна тежко. — Не съм много сигурен. Само се чувствам малко по-особено от друг път.

Керълайн сви рамене и стана. Очевидно Ренди не беше човек, който поставя кариерата си на първо място като нея. Пожела му лека нощ и си тръгна.

С всеки изминал ден аргументите ѝ да запази живота си точно такъв, какъвто бе бил, преди да срещне Майк, ставаха все повече и повече. Кариерата ѝ беше единственото нещо, което значеше нещо за нея. Нямахме смисъл да пропилява постигнатото досега. Ако работеше упорито, скоро несъмнено щеше да получи по-престижна работа в някоя от големите телевизионни станции.

Завинаги в съзнанието ѝ се бе запечатало суровото предупреждение на майка ѝ: „Керълайн, всички мъже са съвсем еднакви, независимо как изглеждат и какво казват. Те са слаби същества, на които не можеш да доверяваш нещо толкова ценно като сърцето си“. През тийнейджърските ѝ години тези думи ѝ бяха повтаряни всяка вечер, но тя не се бе вслушала в тях и лудо се бе влюбила в Том Фергюсън.

Тогава бе съжалявала майка си. Бе се опитала да разбере какво ли е преживяла тя, след като е разбрала, че съпругът ѝ е влюбен в друга жена. Каква ли болка е трябвало да понесе, след като е видяла мъжа, с когото е живяла двадесет години, да върви по улиците на малкия им град, държейки за ръка друга жена. Никога не бе успяла да я разбере напълно. Не и докато не ѝ се бе случило на самата нея.

Животът по-късно ѝ бе показал, че браковете все по-често се разпадат, а прекалено рядко се запазват. Бракът на родителите ѝ, а после и собственият ѝ бяха добри примери. Учудваше я фактът, че много жени заставаха пред олтара за втори, трети и дори четвърти път. Струваше ѝ се, че не е способна да го направи, че не е изградена от такъв здрав материал, който да издържи още един брак. Едва бе преживяла първия. Все още страдаше и се възстановяваше от неговите последици. Вече мислеше единствено за себе си, защото ставаше дума за оцеляване. Ако Майкъл Уебстър не можеше да я разбере, това означаваше, че тяхната среща всъщност е била и последна.

Импулсивно вдигна слушалката и набра номера на Джон Уейкфийлд — репортер от „Лос Анжелис таймс“, който отдавна настояваше да излязат заедно.

— Здравсти, Джон, обажда ти се Керълайн Травърс от КМТВ. Спомняш ли си за мен?

— О, здрасти, Керълайн! Прекалено трудно е да те забрави човек.

— Слушай, искам да отида на опера в петък. Какво ще кажеш да ми направиш компания?

— Господи, няма да повярваш, но имам два билета и днес щях да ти се обадя!

Керълайн си спомни защо беше започнала да избягва Джон Уейкфийлд. Той се смяташе за „перфектния“ мъж. Това, което казваше, жестовете, облекло му — всичко лъхаше на съвършенство. Нещо, което я изнервяше, когато се опитваше да се отпусне и да се почувства свободно.

— Да го приемам ли за „да“?

— Разбира се! — отвърна ентузиазирано той. — Ще дойда да те взема в шест и първо ще вечеряме някъде.

— Добре, ще те чакам.

Керълайн затвори телефона. „Защо всичко ми се струва толкова фалшиво?“ — беше единствената мисъл, която се въртеше в съзнанието ѝ.

Майк се обади три дни по-късно. Разговорът им се проточи, стана накъсан и монотонен. Керълайн търсеше сгода да му каже, че ѝ предстои среща с друг мъж, но някак си думите не излизаха от устата ѝ. Обсъждаха нейната работа, а след това и неговата. Майк ѝ съобщи, че поради приближаващата дата на следващото излитане не знаел със сигурност кога отново ще дойде в Лос Анжелис. Керълайн го успокои, че всички букети са все още свежи, сякаш току-що откъснати. Когато най-накрая се сбогуваха, тя дълго стоя с долепена до ухото слушалка, слушайки сигнала „свободно“. Изпитваше невероятна тъга, сякаш бе загубила нещо, което много ѝ липсваше. Първоначално се укоряваше, че не му е казала за предстоящата си среща, но по-късно размисли и реши, че може би е постъпила правилно.

Керълайн ставаше все по-нервна. Колкото пъти си помислеше за предстоящата ѝ среща в петък, толкова пъти в съзнанието ѝ изпъкваша недостатъците на Джон Уейкфийлд. Всичко това продължи до вечерта,

когато на вратата ѝ позвъни изключително красив и представително облечен млад мъж.

Джон се опитваше, Керълайн също направи онова, което ѝ бе по силите, но съвсем скоро стана ясно, че тази вечер ще е пълно фиаско. Керълайн отклони категорично предложението му да отидат в някой бар след спектакъла. Единственото, което им оставаше, бе да гледат телевизия, надявайки се някой от техните колеги да направи гаф и да повиши настроението им. Беше фатална грешка, защото още когато слязоха от колата, Керълайн забеляза, че някой стои пред вратата ѝ. Нямаше нужда да е медиум, за да се досети кой бе той.

Джон Уейкфийлд не обръщаше внимание на преbledнялото ѝ лице и продължаваше да ѝ говори нещо.

— Джон, мисля, че не се чувствам добре. Предпочитам да ме оставиш...

Той я погледна загрижено.

— Зле ли ти е?

— Не, нищо сериозно... Ще се оправя.

— Тогава ще те изпратя до входа.

— Не, няма нужда да го правиш.

— Но защо...

Джон не довърши изречението си, защото Майк се беше приближил на няколко метра от тях. Репортерът объркано гледаше ту към него, ту към Керълайн, очаквайки някой да продума.

— Може би е време да си кажем „довиждане“ — рече тихо Керълайн с нотки на молба в гласа си.

— Най-после започвам да разбирам — измърмори Джон и поклати разочаровано глава.

— Моля те, Джон...

— Добре, Керълайн! Тръгвам си, но е по-добре да забравиш, че съществувам. Изхвърли и телефонния ми номер. Използвала си ме, само за да накараш Майкъл Уебстър да ревнува, а това е... това е подло, Керълайн!

— Съжалявам, не...

— Сбогом, Керълайн! — отсече той, обърна се рязко и тръгна към колата си.

Керълайн се отправи към Майк, вирнала брадичка. Често, за да се самозащити, трябваше да минава в нападение.

— Майк, казах ти, че ще продължа да се срещам с други мъже. Ако се беше обадил предварително, това нямаше да се случи.

Не се осмели да го погледне в очите, правейки се на заета да търси ключовете в чантата си.

„Защо мълчи?! Няма ли най-после да каже нещо?“

С разума си Майкъл беше приел, че Керълайн ще продължи да излиза с други мъже, но не и емоционално. Сега откриваше, че е влюбен в жена, която отчаяно се опитваше да забрави значението на думата „любов“. Ако тя наистина значеше нещо за него, ако искаше от връзката им да излезе нещо, трябваше да ѝ даде време — време и спокойствие.

Погали бузата ѝ.

— Мисля, че най-добре ще е да си вървя. За това си права — трябваше да ти се обадя, но мислех да те изненадам приятно.

Той сви рамене и също тръгна към колата си. Керълайн чувстваше, че този път не може да го остави да си замине.

— Майк! Моля те, остани.

Майк се обърна бавно и я погледна изпитателно.

— Мисля, че искаш прекалено много, Керълайн. Нужно ми е малко време, за да си помисля.

— Моля те, Майк!

Тя се приближи до него.

— Трябва да ми повярваш. Ако знаех, че ще дойдеш, нямаше да изляза с Джон...

— Нека не правим излишна трагедия от станалото. Занапред винаги ще ти се обаждам. Сега си тръгвам — все едно че нищо не се е случило.

— Моля те, не го прави!

Майк пхна ръце в джобовете на дънките си и на устните му се появи лека усмивка. Едва сега Керълайн забеляза, че под мишницата си държи найлонова торбичка, в която имаше нещо, приличащо на възглавница.

— Всъщност, аз изобщо нямах намерение да оставам. Когато се обадох в телевизията, разбрах, че си свободна през уикенда, и реших да те поканя да дойдеш с мен в Хюстън — той отново сви рамене. — Предполагах, че няма да имаш нищо против. Сега разбирам, че не съм имал никакво основание да кроя планове за твоето свободно време.

— Няма нищо, което да не мога да променя — каза бързо Керълайн. — Предложението ти още ли е в сила?

Тя гледаше като хипнотизирана тъмнокафявия предмет, който се беше озовал в ръцете му, формата му, макар и странна, ѝ се струваше много позната.

Изминаха няколко минути, през които Майк обмисляше предложението ѝ за примирие. Внимателно беше планирал всеки час от този уикенд и никак не му се искаше усилията му да отидат напразно.

— Разбира се, предложението е в сила.

— Тогава влизай вътре, докато си събера багажа.

Керълайн надникна в торбичката. В нея имаше плюшено мече.

Отправи въпросителен поглед към Майк.

— Това е подарък за една приятелка, която е загубила своето — обясни ѝ той.

— Къде? Тук в Пасадена ли?

— Не, в Хюстън.

Майк изви крака на мечето, опъна ухото му и го ощипа по носа.

— Имам само двадесет и четири часа, за да направя това чисто ново мече да изглежда така, сякаш че е било няколко години в детски ръце.

— Едва ли ще успееш. По тези мечета се образуват специални следи в резултат на поне три хиляди прегръдки от малки детски ръчички. Знам това, защото като дете имах съвсем същото мече.

— Аз съм от тези, които трудно се отказват.

Керълайн му отвърна с широка усмивка.

— Мисля, че това пък вече го знам доста добре.

Той взе ключовете от ръката ѝ и отвори вратата.

— Хайде, ако не се поразмърдаме, ще си пропуснем полета.

Майк остана в дневната, докато Керълайн се преобличаше. Все още мисълта, че тя щеше да бъде сама с друг мъж в тази стая, не му даваше покой. Чувството, което изпитваше, беше ново, непознато и твърде неприятно.

За да се разсее, се приближи до библиотеката и взе първата книга, която му попадна. Заглавието ѝ беше: „Изгубеният рай“ и имаше кожена подвързия. Когато разгърна първите страници, от томчето изпаднаха няколко фотографии. Вдигна ги и колебливо се зае

да ги разглежда. На първата имаше жена в старомодна булчинска рокля от коприна, сатен и дантели. „Керълайн!“ — мина му през ума. До нея стоеше висок тъмнокож мъж с приятни черти. Бе поставил собственически ръката си на рамото ѝ.

Майк погледна втората снимка. На нея отново беше Керълайн — този път заобиколена от свои роднини. На лицето ѝ грейше щастлива, жизнерадостна усмивка. На останалите снимки също бяха запечатани мигове от сватбеното ѝ тържество. Керълайн изглеждаше по-млада, по детински невинна, нетърпелива да вкуси от щастието. От очите ѝ грейше светлина, каквато Майк никога не бе виждал, откакто се познаваха.

Зад него се чува тихи стъпки.

— Къде ги намери?! — попита хладно Керълайн.

Майк се обърна и ѝ подаде книгата.

— Случайно я отворих и те изпаднаха отвътре.

— Да... изобщо съм забравила, че са там. На времето съм ги прибрала, защо си пасвах със заглавието ѝ.

Керълайн остави томчето на мястото му и взе снимките. Разгледа ги набързо и небрежно ги захвърли на масата.

Майк внимателно я наблюдаваше. Пръстите ѝ издайнически потреперваха.

Тя се опита да се усмихне.

— Готови ли сме?

— Да, но няма ли да кажеш нещо?

Усмивката ѝ замръзна.

— Какво искаш да знаеш? Казах ти вече, че бях омъжена. Бракът ни се разпадна. Това се случва с милиони семейства, няма нищо необичайно...

Керълайн взе дамската си чантата и нетърпеливо я преметна през рамо. Майк не каза нищо и лицето му остана безизразно. Тя вирна брадичка и реши, че е по-добре да мине в атака.

— Не съм забелязала да ме засипваш с информация за твоите предишни любовни афери! По дяволите, Майк! Кажи нещо! Защо ме зяпаш така?!

— Керълайн, съвсем очевидно е, че твоят бивш съпруг те е направил такава, каквато си сега. Студена, нервна, търсеца повод да се

скара. Би трябвало вече да си преодоляла неприятните последици от него.

Керълайн сведе очи.

— Каква съм сега, си е само моя работа, Майкъл Уебстър. Нямах никакво право да си пъхаш носа и да ме анализираш. Колко пъти трябва да ти повторя това?!

— Имам всички права да си пъхам носа!

— Откога?!

— От деня, в който се влюбих в теб! — каза тихо Майк.

Това, което го измъчваше от няколко седмици, вече бе изречено на глас. По изражението на лицето ѝ разбра, че е направил фатална грешка. Беше действал прибързано и необмислено. Тя пребледня, а очите ѝ вече гледаха мрачно и студено.

— Не говориш сериозно, нали?!

„Не може да е истина! Не искам никой да ме обича! Нашите отношения трябваше да бъдат свободни — без излишни объркани и неконтролируеми емоции. Досега всичко беше толкова хубаво и се надявах да продължава така. Досега!“

Керълайн се чувстваше измамена и предадена.

— Защо мислиш, че не съм сериозен?

— Как е възможно да си влюбен в някого, когото изобщо не познаваш? Може би има още хиляди неща, които не знаеш за мен — дори не предполагаш, че съществуват. Осъзнаваш ли, че любовта става нещо съвсем безсъдържателно, ако разсъждаваш толкова елементарно.

— Ще ми разрешиш ли да те обичам, след като те опозная по-добре?

„Не! — искаше ѝ се да изпищи. — Няма да ти разреша, не искам да го правиш! Не мога да му кажа... Как ще ме разбере? Вече го засегнах достатъчно. Имам нужда от време, за да обмисля това.“

Керълайн постепенно овладя яда си.

— Не знам... може би, след като ме опознаеш и си сигурен, че чувствата ти не са променени, ще трябва да ти повярвам...

Майк хвана брадичката ѝ и я погледна в очите.

— Това означава ли, че ще ми разрешиш да те опозная, или ще продължиш да спускаш бариери всеки път, когато се приближа малко по-близо до теб?

Тя сви рамене.

— Не знам защо очакваш да се ползваш от някакви привилегии?

— Аз не ги очаквам, скъпа. Настоявам да ги получа.

Керълайн се опита да се отдръпне.

— Никой, абсолютно никой няма право над мен. Разбра ли ме?!
Сама ще решавам дали да споделя част от себе си с теб или не!

— Тогава вземи това решение още сега, Керълайн — каза спокойно Майк. — Отговори ми дали все още искаш да се срещаме? Но те предупреждавам — няма да се откажа лесно, каквото и да ми отговориш в този момент.

„Искам ли да продължава всичко това? Ще мога ли да изляза ненаранена от тази история?“

Вече се готвеше да му отвърне „не“, но неочаквана болка задави гърлото ѝ.

— Искам да продължим да се срещаме, но трябва да знаеш, че не те обичам...

Майк се усмихна доволно.

— Не се тревожи, някой ден ще ме обикнеш.

— Не, няма — изрече ледено Керълайн.

— Повярвай ми. Аз съм човек, който заслужава да бъде обичан.

Тя вдигна очи. Надяваше се това да е шега, но в изражението му нямаше и следа от хумор, а само тъга.

— Не трябва да очакваш, че някога ще отговоря на чувствата ти, Майк. Ако се надяваш, можеш само да си причиниш болка.

Майк дълго я наблюдава и накрая, не устоявайки на страданието, изписано на лицето ѝ, я притегли към себе си и я прегърна.

— Какво ще кажеш, засега да си останем само добри приятели?

Керълайн обви ръцете си около кръста му и склони глава на гърдите му. Отчаяно ѝ се искаше светът да е по-различен, а хората по-добри — да не дават обещания, а после да ги нарушават.

— Ще ми е приятно да бъда твоя приятелка, мистър, Уебстър.

Майк я целуна по бузата.

— Хайде, ще закъснеем за самолета. Никой няма да ни чака, макар аз да съм говорител на НАСА, а ти — известна телевизионна репортерка.

Когато самолетът им кацна на международното летище в Хюстън, вече минаваше полунощ. По време на полета бяха обсъждали ежедневните си проблеми, опитвайки се да забравят разговора, който бяха водили в апартамента на Керълайн.

Тя остана в терминала, а Майк отиде до паркинга да вземе колата си. Когато видя тъмносиньото порше кабрио, Керълайн тихо подсвирна.

— Много хубаво автомобилче, мистър Уебстър!

Той се засмя.

— Нали знаеш старата поговорка — по какво се различават мъжете от момчетата...

— Да, по цената на играчките си — отвърна с усмивка Керълайн.

Тя очакваше, че ще отидат в апартамента му, но за нейна изненада, Майк спря пред хотел „Хайът Режънси“.

— Какво ще правим тук? — попита го разтревожено.

— Резервирал съм ти стая. Не исках да си мислиш, че мотивите ми да те доведе тук са „непристойни“.

Едва сега Керълайн осъзна, че през цялото време е искала да сподели леглото му. Опита се да прикрие разочарованието си, слезе бързо от колата и взе пътната си чанта. Докато Майк потвърди резервацията на рецепцията, тя разгледа фоайето и се спря пред висящата абстрактна скулптура с надпис: „Градината на съзнанието“.

Майк се приближи зад нея.

— Хайде, да се качим в стаята ти.

Керълайн мълчаливо се подчини.

Стаята беше чудесна, имаше прекрасен изглед към центъра на Хюстън, но все пак не можеше да се сравни с удобството и уютата, които Керълайн очакваше да открие в апартамента на Майк. Не искаше да остане тук, но не знаеше и как да му го каже. Той ѝ подаде ключа.

— Благодаря, Майк...

— Няма защо. Ще дойда да те взема утре сутринта. Какво ще кажеш за десет и половина?

— Чудесно. И да ми се спи, ще си наваксам в Пасадена.

— Ще ти се обадя, преди да тръгна. Окей? „Защо просто не останеш!?“

— Както искаш...

— Ами... лека нощ.

— Лека нощ.

Майк се отправя към вратата.

— Майк...

— Да?

— Приятелите се целуват понякога, нали?

Той бавно се върна. Тъмносините му очи грееха от удоволствие.

— Понякога дори и по два пъти, ако времето е подходящо.

Майк я прегърна.

— Ако прогнозата е за слънчево време?

— Тогава целувките могат да бъдат три, а дори и четири.

Устата му завладя нейната. Керълайн обви ръце около врата му, надигна се на пръсти и с готовност отвърна на целувката му. Устните ѝ се разтвориха, насърчавайки изследователската дейност на езика му.

Той нежно свали ръцете ѝ.

— Керълайн, сега ще е по-добре, ако си тръгна. Не искам да увеличавам напрежението, което и без това съществува между нас.

— Майк... аз съм голямо момиче. Знам кога да кажа „не“ и щях да го направя, ако исках.

— Същото важи и за мен, Керълайн. И аз решавам кога да кажа „не“. Последните дни не бяха от най-хубавите.

Керълайн отстъпи няколко крачки назад и внимателно огледа лицето му.

— Ти не си се отказал от намеренията си, нали? Всичко, което каза за „приятелството“ ни, е само лъжа.

Майк поклати глава.

— Знаех си, че трябваше да си тръгна преди пет минути. Всичко това нямаше да се случи.

Керълайн сви рамене.

— Както искаш, Майкъл Уебстър. Навъртай се наоколо и съвсем скоро ще се убедиш, че да се влюбиш в мен, е било най-голямата ти грешка.

— Дори и всичко между нас да свърши по този начин, никога не бих съжалявал, че съм те обичал, Керълайн. Да обичаш някого не е грешка. От всеки човек, когото обичаш, научаваш нещо и ставаш по-добър.

„Никога не е грешка ли? Говориш така, защото не си го преживял, защото сам не си се сблъскал с болката. И аз разсъждавах по

този начин, преди да се омъжа за Том.“

Керълайн отиде до вратата и я отвори широко.

— Лека нощ, Майкъл Уебстър.

— Лека нощ, Керълайн.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Майк пристигна на следващата сутрин малко след десет часа. Позвъни от фоайето и пет минути по-късно Керълайн слезе по стълбите.

— О, както винаги, изглеждаш прекрасно — посрещна я с усмивка той.

— Благодаря, мистър Уебстър, но това е ежедневно облекло — панталон и пуловер, които купих на есенната разпродажба в Ню Йорк.

— Струва ми се, че не говорех за дрехите ти.

— Възхитен си, че толкова бързо се облякох, нали? Някои други неща мога да върша и по-бързо. Искаш ли да ти покажа?

— Не, благодаря!

— Страхливец.

Майк галантно ѝ подаде много красиво бяло цвете.

Керълайн вдъхна аромата му.

— Това ли е начинът, по който манипулираш всички жени? Затрупваш ги с цветя, а не ги питаш дали не примират от глад?

Очите на Майк се изпълниха с надежда.

— Дали ще подействува и на теб?

— Дори не се и надявай. Аз съм направена от по-здрав материал.

— Тогава ще трябва да използвам и други средства.

— Например?

— Какво ще кажеш за бумеранг, който не се връща, когато го хвърлиш.

— Какво е това?

Майк я хвана за ръката и я поведе към изхода.

— Сама трябва да отгатнеш.

Тя се притисна о рамото му.

— Окей, предавам се.

— Пръчка — засмя се Майк.

— Ах, ти! Научил си го от племенниците си, нали? Вуйчо Майк, вуйчо Майк. Вече така ще те наричам.

— Някой май твърдеше, че бил направен от по-здрав материал, а се оказва, че е само по-голямо дете.

Отидоха в малък мексикански ресторант, където всички познаваха Майк. Не им предложиха меню, а веднага започнаха да сервират храната. Първо — горещ течен шоколад, приготвен по традиционния мексикански начин с мляко, лешници и подправки. След това им поднесоха чиния с яйца, изпържени с резенчета домати и чоризо^[1]. Керълайн твърде предпазливо се отнесе към това ястие, но младият сервитьор на няколко пъти с поглед я подкани да се престаши. Тя внимателно взе едно късче с вилицата си и го сдъвка нерешително. Вкусът беше изключителен. Тъкмо когато избута настрани празната си чиния и обяви, че повече не може да сложи и хапка в устата си, на масата се появи плато със сопайпиляс^[2]. Майк я подкани да го опита, но тя поклати глава.

— Не мога. Ако изям още нещо, ще се пръсна.

Майк взе една от дебелиите сопайпиляс, наряза я на малки парчета в чинията си и ѝ подаде едно в устата. Само за да не го обиди, Керълайн се съгласи да го изяде, но веднага след като го сдъвка, издаде одобрителен звук и се пресегна сама да си вземе още едно.

Като излязоха от ресторанта, тя едва ходеше, държеше се за стомаха и твърдеше, че един от смъртните грехове бил да преяждаш. Майк ѝ обеща, че съвсем скоро ще я накара да напълнее поне с пет килограма. Керълайн изведнъж престана да се смее и издърпа ръката си.

— Господи! Забравих си цветето на масата.

Преди Майк да успее да каже нещо, тя се втурна назад. След секунди излезе с триумфираща усмивка.

— Не забелязваш ли нещо, Майк? Този път дори не съм те попитала чия градина си оцетил.

Той взе малкото бяло цвете от дланта ѝ, отстрани къдриците ѝ и внимателно го мушна зад ухото ѝ. Керълайн се обърна към витрината на ресторанта, за да се огледа. Отражението, което видя там, сякаш не беше на Керълайн Травърс. Външната защитна обвивка, която си бе конструирала, някак си се беше пропукала. Срещу нея стоеше невинното момиче, за което си мислеше, че отдавна не съществува. Откритието я вцепени. Сигурно щеше дълго да остане така, ако Майк не я беше хванал за лакътя.

— Някакви планове за днес? — попита го, когато седнаха в колата.

— Да, приятелите ми Ан и Кори Питърс ни канят на вечеря. За следобед имам билети за родео — той включи двигателя. — Някога била ли си на родео?

— Шегуваш ли се?! Забрави ли, че съм родена в Канзас?

— Е, радвам се да чуя това. Страхувах се, че ще трябва да прекарам деня в обяснения какво е яздене на бикове и обяздване на полудиви бронко^[3].

— Какво е това бронко?

— Така си и знаех. По-добре ще е да отидем в зоологическата градина.

— Наистина ли ще видим бронко на родеото?

— Да, държат ги близо до обора с опърничавите репортери.

— В него има ли място за компания?

Устните на Майк се разтегнаха в усмивка, а мустаците му леко се повдигнаха нагоре.

— Може би, зависи какво мислиш да правиш там.

— Танци?

— Само ако е нещо по-бавно.

— Вечеря?

— Стига да не се състои от седем ястия.

— Бездействие и мотаене само за удоволствие?

Майк се разсмя гласно.

— В това може да се включи правенето на твърде много неща. Думата „удоволствие“ има разнообразни значения.

Керълайн се опита да си придаде ужасен вид.

— Как можеш да допуснеш, че искам да кажа нещо двусмислено? Нима ти приличам на такава жена. Какво ще кажеш за десерт?

— Ммм... Защо ти не се заемеш с основното ястие, а да предоставиш на мен да се погрижа за десерта?

Тя усети, че я залива гореща вълна.

— Не съм голяма привърженичка на пържолите, защо не преминем направо на десерта? — прошепна чувствено.

Майк изведнъж стана сериозен.

— Страхувам се, че ако го направим твърде бързо, ще се отегчим. Хубавите неща трябва да се приемат на малки порции и да остават в паметта ни.

— Майк, никога не съм срещала мъж като теб.

Той взе ръката ѝ и нежно я целуна.

— Предполагам, че това беше комплимент. Благодаря ти.

Зад тях се чу автомобилен клаксон.

— Трябва да тръгваме, задръстваме движението.

Керълайн сложи ръцете си в скута му.

— За какво говорехме? А, да. Бронко... това не бяха ли някакви коне?

Трябваше да си тръгнат по-рано от родеото, за да стигнат навреме до Френдсууд — малко градче недалеч от Хюстън. Домът на семейство Питърс представляваше ниска тухлена постройка, разположена в обрасла с гъста растителност местност. Към оригиналната конструкция бяха долепени няколко нови постройки, които загрозяваха къщата.

Майк забеляза учуденото изражение на Керълайн и побърза да ѝ обясни.

— Кори и Ан купиха къщата, защото има няколко конюшни, а не заради външния ѝ вид. Най-голямата им дъщеря е много запалена по конете, състезателка е по прескачане на препятствия и трябва да има къде да тренира. Отзад им се наложи да построят баскетболно игрище, защото синът им се готви влезе в отбора на „Ю Си Ел Ей“.

— Ти не спомена ли, че имат три деца?

Майк се усмихна.

— Да, не трябва да забравяме тригодишната Майнди. Единственото нещо, от което тя се интересува засега, са плюшените мечета.

— О, значи тя е приятелката, за която си купил мечето!

Майк тъкмо паркира колата в една широка алея, когато от къщата изхвъркна малко момиченце с гарвановочерна коса и светлокафяви очи. Беше облечено в розови панталонки и бяла блузка.

— Закъсня! — каза му то укорително.

В следващата секунда момиченцето забеляза Керълайн и се спря нерешително. То се обърна и след като видя, че никой от семейството му не го е последвал, отиде при Майк, прегърна крака му и се скри зад него.

Майк се наведе и го взе на ръце.

— Майнди, няма нищо страшно. Искам да те запозная с една моя много добра приятелка. Казва се Керълайн Травърс. Керълайн, запознайте се — това е моята кръщелница Мелинда Питърс.

Детето бързо преодоля смущението и срамежливостта си и протегна ръчичка.

— Приятно ми е, Мелинда Питърс — каза с официален и сериозен тон.

— Радвам се да се запозная с теб, Майнди — отвърна Керълайн и се ръкува с него.

След като запознаването приключи, Майнди отново се скри в прегръдката на Майк. Постепенно любопитството ѝ започна да надделява.

— Ти ли си госпожицата от телевизията?

Керълайн погледна към Майк, опитвайки се да разбере колко и какво ѝ е разказал за нея.

— Да, работя в телевизията, Майнди, но далеч оттук и ти не можеш да ме гледаш.

От къщата излязоха мъж и жена и тръгнаха към тях.

Керълайн разпозна Кори Питърс — един от астронавтите, които щяха да участват във февруарския космически полет. Вече се беше срещала с него по време на пресконференцията, която астронавтите бяха дали в Лос Анжелис преди около месец. Спомни си колко се бе колебала, преди да отиде на тази среща, страхувайки се да не се натъкне на Майк Уебстър. След това се бе почувствала странно разочарована, когато той изобщо не се бе появил.

Кори Питърс беше среден на ръст, с коса, която някога трябва да е имала морковен цвят. Луничките на лицето му се бяха позагубили, но тези на ръцете му бяха една до друга.

Жена му бе много красива и чаровна. Косата ѝ беше като на Майнди синкавочерна, очите ѝ бяха светлокафяви и излъчваха топлина и дружелюбие.

Майк застана зад Керълайн и плавно, сякаш го бе правил стотици пъти, ръката му се плъзна по рамото ѝ.

— Керълайн, запознайте се — Ан и Кори Питърс.

Ръкостискането на Ан бе силно и приятелско, а Кори направо я прегърна.

Ан хвана Керълайн за ръка и я поведе към къщата, Майк, Майнди и Кори ги последваха. Влязоха в просторна дневна и всички седнаха. Майк взе момиченцето на коленете си.

— Майнди, успя ли да намериш мечето си?

Очите на детето веднага се изпълниха със сълзи. Той го притисна към гърдите си, но Майнди се разрида отчаяно.

— Няма го... Никога няма да го намерим...

— Не знам какво да ти кажа, Майнди. И аз имам голям проблем...

Майк търпеливо я изчака да се успокои.

— Какъв? — попита най-накрая Мелинда и избърса сълзите с опакото на ръката си.

— Докато търсих твоето мече, открих друго, което се е загубило. Беше съвсем само и беше най-тъжното мече, което някога съм виждал...

— Защо, какво му се е случило?

— Не знам... не разбрах точно. Само разбрах, че някой го е забравил, и е останало съвсем само. Разказах му за теб, как си загубила твоето мече. Не съм му давал никакви обещания... Само му казах, че ще го доведе тук и ако случайно ти го харесаш, ще му позволиш да остане, докато твоето мече се върне.

Майнди се отдръпна малко назад и се вгледа в очите на Майк.

— Къде е то? — попита подозрително.

— В колата ми.

Изминаха няколко дълги секунди.

— Не искам никакво мече — отвърна най-накрая детето. — Ще открия моето!

— Добре, щом не искаш да го приемеш, налага се да му кажа. Сигурно трябва да си потърси някое друго дете, което ще му се зарадва.

Керълайн внимателно следеше разговора между Майк и Майнди. Никога не беше виждала някой мъж, който няма деца, така добре да се

разбира с тях. „Той навярно ще стане чудесен баща.“ Тази мисъл я накара да се почувства ужасно неловко. „Майк трябва да си намери жена, с която да изгради семейство, да изживее щастieto на баща и съпруг. Връзката му с мен само ще го отведе до задънена улица...“

Ан попита кой какво иска за пиене. Керълайн помоли за кафе, а Кори и Майк единодушно се спряха на бира. Ан вече беше в кухнята, когато Майнди все пак реши да погледне новото мече. Щом входната врата се затвори зад нея и Майк, Кори се обърна към Керълайн.

— Успя ли да научиш какво е станало с мечето на Майнди?

— Не... Всъщност Майк представи всичко това в много загадъчна светлина.

Той се засмя.

— Не се учудвам. Това е нещо типично за него. В действителност, няма нищо тайнствено. Майк не обича да се изтъква, когато прави нещо важно за някой друг човек — Кори се облегна назад и скръсти ръце зад тила си. — Ан имаше работа в Далас преди няколко седмици. Ходи с Майнди и прословутото мече. Не знам какво е станало, може би са го забравили някъде, но се върнаха без него. Оттогава животът на Майнди е черен.

Керълайн също се разсмя.

— Мога да я разбера. На нейните години аз не само имах подобно мече, но и любимо одеяло, без което не заспивах. Не можех да си представя живота без някое от тези неща.

Кори кимна с разбиране.

— С мен беше същото. Имах плюшен слон, с който и по-големият ми брат си бе играл.

Ан влезе в дневната, носейки поднос с чаши, а малко по-късно се появи Майнди и Майк. Момиченцето държеше новото мече. То пусна ръката на Майк, приближи се до майка си и й направи знак да се наведе, за да й прошепне нещо в ухото. Шепотът му беше толкова развълнуван, че можеше да бъде чул в цялата стая.

— Мамо, погледни го, ужасно грозно е!

Мелинда посочи мечето, което беше значително „състарено“ от дърпането и блъскането на Майк. Ан едва се сдържа да не избухне в смях.

— О, не знам, скъпа. Вярно, не е толкова симпатично като твоето старо мече, но не и „ужасно грозно“. Може би трябва да го изкъпем и

да му сложиш нова панделка.

Майнди погледна отново мечето, а после и майка си. За момент на лицето ѝ се появи такова изражение, сякаш се съмняваше в здравия ѝ разсъдък.

Ан се наведе и оправи прегънатото ухо на мечето.

— Защо не го заведеш в стаята си? Разбери дали му харесва там.

Керълайн забеляза, че тя прави някакви скрити знаци на Кори, а пръстите на ръката ѝ бяха кръстосани.

Майнди сведе глава и повлече мечето. Когато излезе, Ан се обърна към Майк.

— Слава Богу! Знаех, че ще измислиш нещо, но нямах представа какво.

— Не бързай да се радваш. Все още мога да се окажа собственик на малтретирано плюшено мече.

— Мисля, че грешиш, Майк — намеси се и Кори. — Само по очите ѝ разбрах, че това мече си е намерило...

Входната врата се отвори рязко, после се затръшна и в антрето се чуха тежки стъпки.

— Чичо Майк! Чичо Майк, къде си?

— В дневната сме — извика Кори.

В стаята влетя момиче на тийнейджърска възраст с кестенява коса, заплетена на плитка, достигаща до кръста ѝ. По петите я следваше високо момче, което имаше косата и очите на Майнди.

Момчето се хвърли на врата на Майк, а момичето веднага забеляза Керълайн и се спря. Първият, неприкрит поглед, който ѝ отправи, бе изпълнен с болка. Очевидно бе, че си падаше по Майк. Керълайн я съжали. На нейните години да си влюбен означаваше много, почти всичко.

Кори ѝ представи с гордост дъщеря си Ребека и сина си Кевин. След това Майк започна да разпитва Кевин как вървят тренировките му по баскетбол, а Ан се приближи до Ребека и се помъчи да я успокои, макар и само с поглед.

Сърцето на Керълайн забави ритъма си. Колко често си бе мечтала да има такива отношения с майка си. „Можеше ли да съществува нещо подобно между нас, ако не бях избързала да се омъжа за Том?“ В моменти като този винаги се чувстваше измамена.

Изведнъж осъзна какво всъщност се случваше. Майк навярно никога не беше водил своя приятелка в къщата на семейство Питърс. Това обясняваше реакцията на Ребека.

Майк се обърна към нея и леко докосна ръката ѝ.

— Имаш ли нещо против?

Керълайн стреснато го погледна. Потънала в обърканите си мисли, тя не знаеше за какво изобщо бяха говорили.

— Не... нямам нищо против.

— Чудесно, само една кратка игра.

— Спокойно, нямаме бърза работа.

Останаха само двете с Ан. Керълайн седна на дивана до нея.

— Няколко пъти отправях благодарствени молитви към Бога, че Ребека не е схваната като майка си, когато става дума за спорт. Тя играе баскетбол, плува и язди кон еднакво добре — нещо, което винаги ме е учудвало.

„Баскетбол! Излезли са, за да играят баскетбол.“

Керълайн свали обувките си и подви крака.

— На мен пък родителите ми не ми разрешаваха да се занимавам с подобни спортове. Не смятаха, че са подходящи за момичета. Никога не съм се забърквала в нещо по-интересно от това да се изкъпя в някой чужд басейн или да разровя някоя заешка дупка.

— Смятах, че вие от по-младото поколение сте имали по-интересно детство от моето.

— Новите неща прекалено трудно достигат до малките градчета, а аз съм израснала именно в такава. Там на работещата жена все още гледат като на грешница. Жената трябва единствено да се грижи за домакинството и да ражда деца.

Керълайн се намести по-удобно върху меките възглавници на дивана.

— Но защо трябва да говорим за всичко това точно през този уикенд. Нека поговорим за теб например.

Ан също свали обувките си и последва примера ѝ.

— Репортерката Керълайн ли иска да говори с мен или обикновената жена? — попита подозрително.

Керълайн се усмихна и се замисли за момент.

— Може би по-равни части и от двете. Вече толкова години съм журналистка, че когато започна да говоря с някого, се проявява

професионалната ми деформация. Чуя ли например, че има замърсяване в Аляска или ураган на Соломоновите острови, съзнанието ми автоматично заработва и само за секунди си представям как това ще изглежда като телевизионен репортаж. Е, добре, главната причина, за да искам да науча нещо повече за теб е, че ти си приятелка на Майк. А втората е още по-проста — интересно ми е какво е да бъдеш съпруга на астронавт?

— Мога да разбера любопитството ти, Керълайн — кимна Ан. — И аз, когато се заинтересувам от някого, искам да науча всичко, което е възможно. Колкото до това да си омъжена за астронавт — то е някаква странна смесица между рай и ад.

Тя подпря брадичка на коленете си.

— Понякога се ядосвам. Чувствам се ужасно самотна. Често Кори отсъства със седмици и аз трябва да се справям с всичко — Ан замълча за момент и се замисли. — Гордостта от постиженията на съпруга ми постоянно бива засенчвана от мисълта, че той е само един от стотиците хора. Кори е като малко болтче от една голяма машина. Дори и нещо да се случи с него, веднага ще бъде заменен с готовност от друг астронавт. Съпругът ми е като уред, с който се постигат някакви резултати. НАСА може да го използва за каквото си иска — от мъжки секссимвол до манекен на нова модна серия. Това са лошите страни, но има много положителни неща. Кори принадлежи към група хора, които са с нещо по-различни от другите. Те правят това, което надхвърля мечтите ни, и се доближава до написаното в научнофантастичните книги. Работата му е уникална и някой път просто не може да се изрази с думи. Тази дюзина мъже и жени са избрани да осъществят мечтата на човечеството. Представям си как нашите прадеди, когато излезли от пещерите, са поглеждали към нощното небе и са жадували да се докоснат до звездите — Ан отново млъкна и леко се изчерви. — Извинявай, малко се поуевлякох...

— Не се тревожи — отвърна ѝ с усмивка Керълайн. — Често ми се случва и на мен, когато започвам да говоря за нещо, което ми е интересно. Къде е твоето място във всичко това?

Ан механично прокара пръсти през косата си.

— Трябва да знаеш, че нося на гърба си няколко товара. Не само съм жена на астронавт, но съм майка и домакиня. Уверявам те, че нито една от тези работи не ти повдига самочувствието, нито пък имаш

възможности за кариера. Отначало не можех да свикна с факта, че Кори излиза в шест сутринта и се връща късно вечерта. Имах чувството, че бракът ни е пред разпадане, но след няколко години осъзнах, че не трябва да го коря за неща, които не може да контролира — Ан сви рамене. — Преживяхме много трудни времена, дори за близо една година бяхме разделени. През цялото време се опитвах да слагам кръпки върху проблемите ни, но при най-малката буря се оказваше, че лепилото, с което съм ги залепила, се разтваря от водата. Като дар божи ни дойдоха нашите съседи. Мъжът е по-възрастен от Кори, също е астронавт, а жената е изживяла всички мои проблеми. Откакто те живеят наблизо, мога да кажа, че всичко е наред. Оказа се, че донякъде конфликтите ни с Кори се дължат на моето въображение.

Изреченото от Ан беше нещо повече, от онова, което Керълайн бе очаквала. Това, което бе започнало като обикновен разговор, сега се превръщаше в изповед.

— Единствената причина да ти го разказвам, е, че Майк и Кори ужасно много си приличат — добави тъмнокосата жена. — Малко „вътрешна“ информация за него няма да ти е излишна.

Керълайн се замисли.

— Нещо май пропускам, Ан. Каква е връзката между това, което ми разказа, и Майк?

— През всички тези години ми беше необходимо да разбера коя съм в действителност. В тези трудни времена Кори винаги стоеше до мен. Когато не можеше да разбере чувствата и емоциите ми, той ми даваше необходимото време, за да потърся сама решението. Кори е много добър човек, също както и Майк, но и двамата имат слабост. Те са много уязвими, когато обичат някого.

Сега Керълайн я разбра. Ан се опитваше да предпази Майк от нейната несигурност, от резервираността ѝ, която несъмнено беше доловила.

— Керълайн, трябва да знаеш, че Майк за първи път идва с жена в нашата къща — продължи бавно Ан. — Сигурна бях, че няма да го направи, докато не открие онази специална жена, която го заслужава. Той я търси прекалено дълго време... Предполагам, че ти е известно какво изпитва към теб, и какво означаваш за него?

Керълайн сведе глава и усърдно започва да изтегля една нишка от вълнения си пуловер. Не смееше да си поеме дъх, защото болката в

гърдите стягаше и сърцето ѝ.

— Хубаво е, че Майк има приятелка като теб — измърмори най-накрая, избягвайки да отговори на въпроса на Ан.

— Аз съм само една от многото му приятели, Керълайн. Майк е необикновен човек.

Последва дълга пауза.

— Освен Кори, той е единственият друг мъж, с когото бих споделила живота си.

— Да разбирам ли, че се страхуваш да не го нараня?

— Да, защото можеш да го направиш много лесно. Но не казвам, че имаш намерение да го сториш — добави шепнешком Ан.

Входната врата отново се тракна и се чуха множество стъпки.

Кори влезе грейнал в дневната, наведе се и целуна жена си.

— Аз и Ребека току-що разгромихме Майк и Кевин.

Лицето му беше леко зачервено, а очите му проблясваха от любов.

„По-хубав е, отколкото ми се стори преди“ — помисли си Керълайн. Когато погледна към Майк, установи, че в неговите очи също има много обич.

Трябваше да си тръгне оттук, да се втурне към вратата и да тича с всичка сила. Но дори и да го направеше нямаше да можеше изтрие паниката и страха, които се бяха загнездили в душата ѝ.

Кевин влезе с провлечени стъпки.

— Татко, когато биеш някого само с две точки, не може да се каже, че си го разгромил — рече той и се тръшна на първото кресло, което му попадна. — Това по-точно е почетна загуба.

Изглеждаше раздразнен и явно не можеше да преглътне лесно загубата. Накуцвайки по-силно, Майк се приближи и окуражително разроши косата му.

— Не се тревожи приятелю, повече тренировки — и следващия път ще им скрием топката. Не знам защо е трябвало да учиш Ребека да прави „кука“. Почти всички кошове ги вкара тя.

После той седна на ръба на дивана и сложи ръката си на рамото на Керълайн. Усмивката ѝ бе колеблива. Молеше се Майк да прочете мислите ѝ и да си тръгнат колкото се може по-скоро оттук. За нея вечерта прекарана сред гостоприемните му приятели би била истинско мъчение. Не знаеше как да му каже за паниката, за отчаянието си, за

безсмислието на всичко това. Бе я довел тук, за да види с какви хора общува, с какви хора ще се среща и тя, ако връзката им станеше някога по-сериозна. „Защо продължава да вярва, че ще успее, след като толкова пъти му казах, че не мога да го обичам?“ Завладяваха я ужасяваща тъга и празнота. Опитвайки се да се освободи от това страдание, Керълайн потърси повод, за да се ядоса. Такъв беше лесно да се открие. Майк нямаше право да постъпва по този начин с нея. Още в началото му бе заявила, че за нея първостепенно значение има кариерата ѝ. Никога не му беше давала поводи да си въобразява, че те двамата по нещо си приличат със семейство Питърс. „Защо тогава се оставих да ме доведе тук? Защо стигнахме до такава ситуация!“

— Керълайн? — каза загрижено Майк и се наведе към нея. — Какво има? Нещо не е наред ли?

За момент тя затвори очи, мъчейки се да излезе от водовъртежа от емоции и мисли, в който се намираще. Когато ги отвори, се усмихна пресилено.

— Нищо особено, бях си прегънала крака и сега се е схванал...

Майк разбра, че това бе лъжа, но си премълча, осъзнавайки, че не му е мястото и времето да започне да задава излишни въпроси.

След вечерята Кевин и Ребека излязоха, за да се забавляват със свои приятели. Ан помоли Керълайн да ѝ прави компания, докато сложи Майнди да спи. Керълайн с удоволствие се съгласи, защото момиченцето със своето своенравие и детска откровеност вече бе завладяло сърцето ѝ. За момент у нея се прокрадна мисълта, че едва ли някога ще има собствено дете. Никога досега не се бе замисляла, че водейки този начин на живот, едва ли ще остави потомство след себе си.

Страданието я разкъсваше и тя въздъхна облекчено, когато Мелинда най-накрая си легна. Ан я целуна за лека нощ и с Керълайн тръгнаха към вратата. Неочаквано Майнди пъргаво скочи от леглото и профуча покрай тях.

— Връщам се, ей сега — обяви тя, слизайки надолу по стълбите.

— Сетила се е, че не е пожелала лека нощ на Майк — обясни Ан.
— Много често той лично я приспива.

— Или иска да се похвали с новата си нощница — предположи Керълайн.

— Да — засмя се Ан. — Може и това да е.

Изминаха няколко минути и Мелинда се появи, задъхана и зачервена от тичането нагоре. Тя не се втурна към леглото си, а спря пред Керълайн и с невинност, присъща само на малките деца, разпери широко ръчички. Керълайн първоначално се вцепени от изненада, но бързо се опомни, наведе се и я прегърна. Майнди звучно я целуна по бузата.

— Лека нощ, мис Керълайн.

— Лека нощ, Майнди... — промълви Керълайн, опитвайки се да овладее емоциите, които детската прегръдка беше предизвикала в душата ѝ.

Когато ръчичките на момиченцето я освободиха, прониза я невероятна болка, сякаш бе загубила нещо много ценно. Миризмата на бебешки сапун, която се излъчваше от нежното детско тяло, я бе зашеметила. Отново я разтърси мисълта, че никога няма да бъде прегръщана от свое дете. За първи път вярата ѝ, че кариерата означава всичко, бе сериозно разклатена.

Ан оправи одеялото на детето, нагласи до главата му изкъпаното мече и след поредните „лека нощ“ излязоха от спалнята.

— Приятно е да бъдеш майка, нали? — каза Керълайн, опитвайки се да прикрие вълнението си.

— Има хубави моменти, но съвсем не е толкова идилично, колкото изглежда. Понякога така се ядосвам, че ми се ще да зарежа всичко и да замина някъде. Трябва да знаеш, че не съм от тези, които смятат майчинството за святост. Това е трудна и неблагодарна работа, така че не е чудно защо все повече жени се отказват да имат деца в полза на кариерата си.

Ан спря и се облегна на перилата.

— Завършила съм физика и обожавам математиката. Трябваше да остана вкъщи, след като приеха Кори в програмата за подготовка на астронавти. Беше ми много трудно да взема това решение и когато нещата вкъщи тръгнат зле, започвам да съжалявам, че съм го направила. Но това — тя махна с ръка, — са дреболии. След няколко седмици всичко се забравя.

Ан направи пауза и погледна Керълайн в очите.

— Казвам ти го, защото усещам, че живееш под голямо напрежение. Съжалявам, ако с нещо съм увеличила това напрежение.

Керълайн понечи да ѝ отговори, но тя я спря с жест.

— Изслушай ме. Нека довърша малката си реч, а после ще слезем долу. Керълайн, вярвам, че нашият брак с Кори най-после е такъв, какъвто трябва да бъде един съюз между мъж и жена. Обичам този човек повече отколкото може да се изрази с думи. Ако е необходимо, без колебание бих дала живота си за него. Знам, може да ти прозвучи мелодраматично, но всяка дума излиза от сърцето ми. Изглежда това, което се опитвам да ти кажа, е, че има много лесни и гладки пътища, по които да премине животът ти. Не мога да те обвинявам, ако избереш някой от тях. Ще те помоля само едно нещо. Ако смяташ, че пътищата ви с Майк са различни, кажи му го по-скоро — нека не се заблуждава.

Очите на Ан излъчваха безмълвна молба да ѝ бъде простена тази намеса в личния ѝ живот.

Странно защо, Керълайн не изпита гнева, който в друг подобен случай би трябвало вече да почувства.

— Мисля, че отдавна съм разбрала това, Ан.

— Ще повторя, че съжалявам, ако съм прозвучала осъдително, Керълайн. Не мисля, че имахме достатъчно време да станем приятелки, преди да ти кажа всичко това.

Ан прегърна Керълайн през рамото.

— Но сега ни предстои да правим и други неща. В кухнята има горещо кафе, а в дневната сигурно двама сгучаещи мъже.

Керълайн се помъчи да отвърне на усмивката ѝ, но не успя.

— При други обстоятелства щях да ти дам да си разбереш.

— Изглежда, че днес и за двете ни е бил доста изморителен ден.

След като изпиха кафето си в кухнята, влязоха в дневната. Майкъл и Кори бяха толкова увлечени в разговора си, че дори не се обърнаха да ги погледнат.

Кори говореше разпалено и подкрепяше думите с жестове.

— „Ръката“ пак ни създаваше неприятности през изминалата седмица. Саймън дори се притеснява, че няма да имаме време да търсим дефекта, и трябва да излетим така.

Ан седна на дивана до него.

— Ще успеете ли да разрешите тази вечер проблема, който разисквате?

— Едва ли — въздъхна той.

— Добре. Керълайн ми каза, че била много добра на пинакъл^[4]. Няма да ѝ позволя да си тръгне от къщата ми, без да проверя възможностите ѝ, а и толкова отдавна не сме играли четирима.

Няколко часа по-късно, когато играта им завърши, Ан извика Керълайн настрани.

— Каквото и да излезе от това, искам да знаеш, че много те харесвам. Жалко само, че не живееш по-близо, защото щяхме да станем добри приятелки, независимо дали продължавате да излизате с Майк.

Нервите на Керълайн бяха толкова обтегнати, че тези думи накараха очите ѝ да се насълзят.

— Благодаря ти, Ан... — прошепна.

Ан разтвори ръце и я прегърна.

— Наистина съжалявам и за двама ви — рече натъжена.

Майк и Кори се приближиха. Всички се сбогуваха и си пожелаха лека нощ.

Синьото порше на Майк бързо набра скорост и светлините на къщата изчезнаха.

[1] Мексиканска наденица с много подправки, лют пипер и чесън. — Б.пр. ↑

[2] Вид пържено тестено изделие с пълнеж от мед. — Б.пр. ↑

[3] Дребен и як полуопитомен кон от американските прерии. — Б.пр. ↑

[4] Вид американска игра на карти. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Керълайн гледаше втренчено в снопа светлина на фаровете.

— Приятни хора — каза тя, колкото да наруши мълчанието, което бе увиснало между тях.

— Те също много те харесаха.

— Откога ги познаваш?

— Съученици сме още от гимназията.

— Знаеш ли, че Ребека е влюбена в теб?

— Подозирах нещо такова.

Майк се пресегна и сложи ръка върху нейната.

— Приемам това като комплимент. Ребека е чудесно момиче.

Керълайн раздразнено отдръпна ръката си.

— Къде отиваме?!

— Сметнах, че след недостатъчния сън предишната нощ вече ще си изморена. Така че... карам към хотела.

— Имам ли право на мнение?

— Но разбира се...

— Искам да видя апартамента ти.

— Добре — отвърна тихо Майк, опитвайки се да прикрие изненадата си.

Апартаментът на Майк беше точно такъв, какъвто си го бе представяла Керълайн. В дневната преобладаваха земните, пастелни цветове — кафяво, кестеняво, златисто и ръждивочервено. Мебелите не бяха с еднаква тапицерия, но си подходяха и бяха добре подредени. Докато Майк приготвяше кафе в кухнята, Керълайн тръгна да разгледа останалите стаи. Никъде, дори и в работния му кабинет с голямо бюро и богата библиотека, нямаше и следа от това, че той някога е бил военен летец и участник в космическата програма. След като разгледа спалнята, в която също преобладаваха меките багри, Керълайн се отправи към кухнята. Спря се на вратата и изчака, докато Майк налее в чашите вече готовото кафе.

— Жилището ти ми харесва. Кара те да се чувстваш уютно. В него няма нищо временно, както в моето.

Той се усмихна широко.

— Радвам се, че ти харесва.

— Защо? — подозрително попита Керълайн.

Майк сви рамене.

— Защото е много по-добре да харесваш апартамента ми, отколкото да кажеш „ама че гадно място“.

— Какво щеше да направиш, ако бях казала?

— Вероятно щях да ти отговоря, че имаш лошо възпитание.

— А как ще реагираш, ако ти кажа, че прекарах ужасна вечер? Нямах търпение да си тръгна от къщата на семейство Питърс.

Майк се обърна към мивката, отвори крана и подложи под струята филтъра на кафе машината. След като го почисти, взе хавлиена кърпа и внимателно избърса ръцете си.

— Съжалявам, Керълайн. Мислех, че те ти харесват.

— Дали ги харесвам или не, няма никакво значение. Говоря ти за начина, по който се чувствах през цялото време.

— А той беше?

— Бях изцяло манипулирана.

— Ако не ми обясниш по-подробно какво имаш предвид, едва ли ще те разбере.

— Защо изобщо ме заведе там?

Майк разтвори ръце.

— Този път нямаше нищо мистериозно или злоецо в намеренията ми. Семейство Питърс ни поканиха и аз сметнах, че няма да имаш нищо против да се запознаеш с тях.

— Едно е да се запознаеш, съвсем друго е да се чувстваш разглеждан под микроскоп.

— Искаш да кажеш, че те ти задаваха много въпроси?

— И още как! Ан вече спокойно може да ми напише биографията.

— В това също няма нищо необичайно. Постави се на тяхното място. Няма ли да бъдеш любопитна?

Керълайн нервно прокара пръсти през косата си.

— Това не беше просто любопитство.

Изражението на Майк изведнъж стана сериозно.

— Да не би да се е случило нещо, за което аз не знам?

— Не... — въздъхна тя. — Едва ли може да има по-добри домакини от Ан и Кори.

— Тогава не те разбирам?

Керълайн се опита да намери точните думи.

— Не ми хареса цялата обстановка. Съпруг, съпруга, деца, голяма къща, кон, куче, котка... всичко.

— Но те живеят така, Керълайн.

— Е, може би аз не искам да живея така.

„Ето това е!“ Думите, които я измъчваха, най-после бяха изречени на глас. Видя как Майк помръкна от болката, която му бе причинила. Той сведе очи към пода. Когато вдигна глава, лицето му вече бе безизразно.

— Значи затова смяташ, че си била манипулирана?! Уви, не те заведох там по тази причина. Мислиш, че те заведох у семейство Питърс, за да ти натрапвам техния начин на живот?!

Въпреки гнева, който го връхлетя, някъде дълбоко в душата си Майк не можеше да отрече, че имаше много истина в това, което бе казала Керълайн.

— Греша ли?

— Разбира се, че грешиш — отговори уморено той. — Споделих с моите приятели, че съм срещнал жена, която смятам за по-специална, и те проявиха желание да се запознаят с нея. Това обяснява ли действията ми?

Зрението на Керълайн се замъгли от сълзи на раздразнение и болка. Толкова се беше старала да не допуска Майк близо до себе си, а ето че той с такава лекота можеше да ѝ причини страдание. „Щом сега се ужасявам от мисълта да му заявя, че повече не можем да се срещаме, как ще живея след седмица, месец, година?“

— Майк...

— Не казвай нищо повече, Керълайн. Прекалено много неща се случиха напоследък. Нужно ни е малко време, за да ги разберем.

— Аз трябва да...

Пръстите му докоснаха устните ѝ.

— Няма никакво по-важно „аз трябва да“ от причината, поради която дойдохме тук. Искам да забравим огорченията, които си причинихме, да правим бавна, страстна и много дълга любов...

Искриците топлина, които блещукаха в душата ѝ, изведнъж се разгоряха в буен огън. Мислите ѝ да му каже „сбогом“, да му обясни колко е погрешно отново да се любят, да го помоли да не се срещат повече, бяха издухани като пухчета на глухарче от ураганен вятър.

Майк я притегли към себе си. Наведе се да потърси леко разтворените ѝ устни и Керълайн усети дъха му да погалва бузите ѝ. Ръцете му обхванаха талията ѝ, плъзнаха се под пуловера и нежно погалиха кадифената кожа на гърба ѝ.

В кухнята се носеше аромат на прясно кафе, но сетивата на Керълайн бяха напълно завладени от Майк — от неговата топлина, от миризмата на неговия автършейф, от звука на гласа му. Неговото докосване, независимо къде бе то — по ръката или по бедрата ѝ — изпращаше малки вълнички на удоволствие по цялото ѝ тяло.

Майк искаше да се люби с Керълайн, ужасно я желаше, но дори и само да я държи в обятията си му беше достатъчно, за да притъпи болката в душата си. В съзнанието му проблясваха различни образи. Представяше си как двамата споделят живота си, как всеки ден са заедно в този апартамент, как споделят радостите и проблемите на ежедневието си. Мисълта, че това може никога да не стане, му причиняваше остро физическо страдание. „Керълайн, моля те, обичай ме! Имам толкова неща, които искам да споделя с теб. Желанието и на двама ни да сме заедно е толкова голямо!“ Пръстите му погалиха бузите ѝ, продължиха надолу по деликатните извивки на брадичката и шията ѝ. Сякаш се опитваха да запомнят всяка частица от лицето ѝ.

Когато Керълайн го целуна, от гърлото ѝ се изтръгна тих стон. Беше грешка да се люби с него. Ако тази нощ се огънеш и останеш тук, означаваше обещание. Обещание, че ще има и „утре“, че ще има и „вдругиден“. Трябваше по-бързо да му каже „не“, да му каже: „Майк, дотук!“. Но думите не идваха. Погледнеш ли напред в бъдещето, виждаше само самота и страдание, а това само правеше желанието ѝ да прекара още една, последна нощ с него, почти неустоймо.

Отвори уста, подканяйки езика му да навлезе в нея. Майк я обсипа с нежни слова, ласки и целувки, докато и последните ѝ бариери паднаха и тя се остави свободно да бъде понесена от вълните на страстта.

Майк я отведе в спалнята и започна бавно да я съблича. Свали пуловера ѝ и целуна улейчето между гърдите ѝ. Когато и панталонът ѝ

се оказа на пода, допря устни до плоския ѝ корем, а езикът му очерта влажно кръгче около пъпа ѝ.

Керълайн се отпусна в леглото. Майк бързо се съблече, легна до нея и я привлече в прегръдката си. Целуна я и леко ухапа устните ѝ. Езикът му докосна зъбите ѝ и продължи да изследва устата ѝ. После той погали с устни очите ѝ, върха на носа ѝ, бузите и брадичката ѝ. Езикът му си поигра с меката част на ухото ѝ, а горещият му дъх, насочен в струя към мократа кожа, накара Керълайн цялата да настръхне.

Устата на Майк се придвижи надолу по шията, по раменете ѝ. Пръстите му ловко разкопчаха сутиена и черната дантела освободи гърдите ѝ. Керълайн затаи дъх в очакване. Езикът му докосна едрите ѝ твърди зърна и тя с усилие сдържа вика си.

— Майк...

Ръцете ѝ обхванаха тила му, но не го насърчиха нито пък го отблъснаха.

— Майк... — прошепна пак.

— Какво искаш да направя? Къде искаш да те докосвам?

Керълайн се поколеба.

— Искам да ме докосваш...

— Къде?

Последва ново колебание.

— Там, където ме докосваше преди...

Тя не успя да види усмивката, която се появи на устните му, но чу въздишката му на облекчение и удоволствие, когато ръката му се плъзна през фината черна материя на бикините ѝ и бавно ги изхлузи надолу. Керълайн довърши останалото и ги захвърли при купчината дрехи на пода. Майк се наведе и устните му се докоснаха до вътрешната страна на бедрото ѝ малко над коляното. След това продължиха нагоре и целувките му станаха бързи и нетърпеливи. Керълайн разтревожено се опита да го спре.

— Майк, нямах предвид...

Той надигна глава и се усмихна.

— Всичко е наред, Керълайн. Няма да направя нищо повече, от това, което ти искаш.

— Знам...

Керълайн се опита да се освободи от ръцете му.

— Майк, не мога...

Ръката му вече завладяваше „обекта“, който тя се опитваше да брани, и я остави безсилна и трепереща от желание. Устните му заеха мястото на пръстите му и Керълайн окончателно се предаде.

През следващия час Майк я научи на още много други начини, по които да дава и да получава сексуална наслада. Най-накрая задъхани, потни и изтощени двамата се отпуснаха блажено в леглото.

Майк се наведе над ухото на Керълайн и прошепна:

— Става ми все по-трудно да се разделя с теб. Следващата седмица ще ми се стори дълга като вечност.

Тя се надигна на лакът и се взря в очите му.

— Няма да можем да се срещнем през следващия уикенд... — каза неуверено, предчувствайки какво ще последва.

— Така ли?!

— Да, имам други планове.

— Тогава да се договорим нещо за по-следващите събота и неделя.

— Съжалявам, но и тогава не мога...

— И за тогава имаш планове?!

Керълайн кимна.

— Предполагам тогава, че през целия следващ месец нямаш нито един свободен ден — изрече монотонно Майк.

Тя седна в леглото и придърпа една възглавница, за да прикрие гърдите си.

— Ако си спомняш, още когато започнахме да излизаме заедно, се разбрахме, че ще го правим, без да се обвързваме сериозно. Оттогава нищо не се е променило. Защо да не продължим по този начин.

Майк също се надигна и очите му проблеснаха от яд.

— По дяволите! Как можеш да продължаваш да го повтаряш?! Ако не си забелязала, аз съм влюбен в теб! Според теб, това не означава абсолютно нищо, така ли?!

— Временно...

— Какво искаш да кажеш?!

— Че да си влюбен е временно явление. Аз трябва да се защитавам и да съм готова за времето, когато ще престанеш да ме обичаш.

— И кога, ако мога да попитам, ще настъпи този ден?

Керълайн му хвърли такъв поглед, който да му покаже, че не проявява каприз, а е напълно сериозна.

— Ако знаех това, щях да си направя фирма и да печеля от гледане на карти, гадаене на кафе и други подобни.

— Нямам нужда от твоя сарказъм, отговори на въпроса ми. Как можеш да съдиш какви ще са чувствата ми в някакво въображаемо бъдеще?

— Майк, ти си човешко същество, нали? Не ми е известно хората да се славят със своята вяност и преданост.

Майк нервно прокара ръка през косата си.

— Керълайн, мисля, че е време да ми разкажеш нещо за твоя брак.

— Бракът ми няма нищо общо с това — отсече бързо тя.

— Забрави ли, че точно заради него се мислеше за фригидна?

Керълайн извърна глава. Знаеше, че Майк нямаше да приеме лъжите ѝ, но да изрече на глас причините, довели до провала на брака ѝ с Том, означаваше да изживее отново цялата болка и унижение.

— Разкажи ми какво се е случило, Керълайн — нежно настоя той и докосна бузата ѝ.

Последва дълго мълчание и най-накрая Керълайн въздъхна.

— Добре, ще ти кажа и се надявам да ме разбереш. Запознах се с Том в университета в Небраска — започна бавно тя, като се опитваше да контролира емоциите си. — Том беше всичко, което можеше да се очаква от един съпруг — обичлив, грижовен, амбициозен, романтичен — истинска осъществена мечта за всяка млада жена. Оженихме се още като студенти и, разбира се, имахме парични затруднения, но знаехме, че щастието ни е съвсем наблизо.

Пръстите ѝ разсеяно се опитваха да извадят едно перо от възглавницата.

— Тогава получих предложение да започна работа като „синоптично момиче“ в една телевизионна станция в Хюстън. Поколебах се дали да приема, защото трябваше да оставя Том в Канзас сити. Живеехме там, за да може той да започне адвокатска практика във фирмата на вуйчо си. Том настоя да приема работата и да направя собствена кариера. Според него, бракът ни не трябваше да спира професионалното ни развитие.

Майк се намръщи. Вече предчувстваше какъв ще е краят на тази история.

— От Хюстън заминах за Кливланд, а после и за Солт Лейк Сити. Бях ужасно ентузиазизирана, че така бързо се издигах. Работата напълно поглъщаше вниманието ми. Бракът ни изглеждаше по-добре от всякога. Том приключи практиката си и стана партньор на вуйчо си. Целият свят изглеждаше в краката ни.

Между веждите ѝ се образува голяма бръчка, но Керълайн намери сили, за да продължи:

— Виждахме се по специална система. Редувахме се — през единия уикенд аз отивах в Канзас сити, а през следващия Том идваше в Солт Лейк Сити. Това се случи през уикенда, когато беше мой ред да пътувам до Канзас. В петък получих задача да направя важен репортаж и позвъних на Том, че няма да можем да се видим. Той по това време работеше по тежък процес и също не можеше пътува. Късно следобед в събота разбрах, че все пак ще мога да се измъкна. Нямах време дори да му се обадя... — гласът ѝ се превърна в тих шепот. — По добре да го бях направила. Смятах да го изненадам приятно, затова не му се обадох и от летището, а си взех такси.

Майк едва чуваше думите ѝ и се приближи по-близо до нея. Трудно успяваше да устои на желанието си да я притисне в прегръдката си.

— Бях толкова развълнувана. Току-що бях получила предложение от една от най-големите телевизионни станции в Сиатъл да водя вечерните им новини. Не обърнах внимание на чуждата кола пред къщата. Не обърнах дори внимание на това, че всички светлини са угасени, освен тези в спалнята...

— Керълайн! — каза тихо Майк. — Няма нужда да продължаваш, мога да се досетя за останалото.

— Трябва да довърша, Майк. Нали искаше да разбереш какво се е случило? Нали искаше да разбереш каква е била Керълайн преди години? Бях наивна млада жена, изпълнена с радост, ентузиазъм и щастие. Без да натисна звънеца или да извикам, влязох в спалнята. Заварих Том в леглото да се люби с друга жена. Не с коя да е жена... — Керълайн тъжно се засмя. — С най-близката ми приятелка, с която учихме заедно в университета.

По бузите ѝ струяха сълзи.

— Няма да можеш да се досетиш какво направих. Казах му, че съм поискала извънреден отпуск, защото желая да се разведем — тя едва успяваше да си поеме дъх. — Най-тъжното беше, че Том, без дори да ме попита защо, ми повярва.

Майк не можеше повече да се контролира и разтвори ръце. Керълайн зарови лице на гърдите му. Той нежно погали косата ѝ и изчака дишането ѝ да се успокои.

— Керълайн, не бива да смяташ, че аз съм като Том. Само защото съм мъж, не означава...

— Ако това се случваше само с мен, само ако беше някакъв изолиран случай, можеше и да ти повярвам. Мислиш, че не съм опитвала? Не искам да бъда сама, не исках да се чувствам по този начин... Поинтересувах се от браковете и на други хора. На добри хора, на мои приятели, на мои близки, които обичах, на майка ми и баща ми. Рядко можеш вече да намериш щастлива семейна двойка. Хората непрекъснато се нараняват, въпреки добрите си намерения. Не желая това да ми се случи отново, Майк. Няма да мога да го преживея отново. Ако се обвържа с теб, отново ще се наложи да пътувам, отново да се моля някой да ме смени, за да имам свободен уикенд. Това само ще попречи на кариерата ми. Какво ще стане след една или две години? Какво ще получа срещу енергията и времето, които съм отделила? Нищо друго, освен болка и разочарование. За тези две години бих постигнала няколко крачки напред в кариерата си, може би бих започнала работа в някой от телевизионните гиганти. Знам, че няма да имам ноци като тази, но пък няма да бъда застрашена от болката и разочарованието от една неизбежна раздяла...

— Керълайн, как можеш да смяташ, че това, което е между нас, не е хубаво изключение? Как можеш просто така да отхвърляш чувствата ми?

— Защото в моя живот никога досега не е имало „хубави изключения“. Всеки път, когато се забърквах с някой мъж, след това винаги ужасно съжалявах. А вложех ли усилията си в работата си, получавах удовлетворение и щастие.

Майк чувстваше как губи битката, която не беше и вярвал, че ще спечели. Нямаше основания да я обвинява. Още в началото Керълайн го бе предупредила да не очаква нищо от тяхната връзка.

— Не, Керълайн! Не мога да постъпя така, както ти искаш. Не мога да се правя на безразличен, на поредния „мимолетен“ мъж в твоя живот. Аз те обичам!

Той погали косата ѝ.

— Беше права за този уикенд. Искях да ти покажа как си представям семейния ни живот. Беше права, но аз не те послушах. Ако бях го направил, щяхме да си спестим нерви, време... и разочарование.

Керълайн не можеше да повярва на това, което чуваше. Не можеше да повярва, че всичко свършваше.

— Майк, ние можем да продължим да се срещаме... Можем да бъдем приятели.

— Сега си ти тази, която не слуша, Керълайн. Когато ти казах, че те обичам, не се ли замисли поне малко? Не сметна ли, че това е нещо необикновено — нещо, което не се изрича всеки ден. За съвсем кратко време ти стана толкова важна за мен, колкото въздуха, който дишам. Не мога да кажа, че ще ми е лесно да се разделим, но по-добре сега, а не по-късно. Тогава ще ми е още по-трудно да те напусна. Ти си жената, с която възнамерявах да споделя живота си... Кроях планове да си имаме деца... — Майк сведе глава. — Позволих си дори да си представя как ще изглеждат. За жалост, увлечен в своите мечти, напълно забравих, че не ме обичаш. Може би ти дължа извинение за това, че те доведох тук през този уикенд.

Той пусна ръката ѝ и се изправи.

— Ще спя в другата стая. Утре рано сутринта ще те закарам на летището.

Керълайн се опита да го спре.

— Майк, сигурен ли си, че искаш това? Може би ще открием някакъв начин...

— Не, Керълайн! Така не може повече да продължава! Не можеш да имаш и любовта, и приятелството ми. Колкото и да те обичам, не мога да продължа да играя ролята на „момче за развлечения“.

Тя затаи дъх.

— Майк, това, което каза, е ужасно!

— Да, защото се чувствам ужасно. Помисли си по-добре какво изобщо искаш от мен. Да се срещаме за ден-два, да ходим на ресторант и да се любим. Има ли по-подходящ термин, който да отразява това?

Майкъл отвори гардероба, извади халата си и без да се обръща, тръгна към дневната.

— Лека нощ, Керълайн.

Нощта изобщо не се оказа лека за Керълайн. Небето започна да избледнява, а тя все още не беше заспивала. „Защо Майк не отстъпи поне малко? Защо не се опита да ме разбере? Какво толкова искам? Хиляди млади хора живеят по този начин.“

Уморено стана от леглото. Потърси в гардероба халат, но не намери. Погледът ѝ се спря върху купчината дрехи на пода. Наметна си ризата на Майк и внимавайки да не вдига шум, излезе от стаята. На пръсти тръгна по коридора, който би трябвало да води към банята. Когато преминаваше покрай отворената врата на дневната, забеляза, че Майк бе застанал до големия източен прозорец.

Той рязко се обърна. Често си беше мечтал да я види точно така — с разрошена коса, без грим и червило, носейки единствено неговата памучна риза. Тази сцена лъхаше на интимност, сякаш бяха любовници от доста дълго време. Керълайн изглеждаше много сексапилна. Образът ѝ завинаги се запечатваше в съзнанието му. Той щеше да го преследва през дългите самотни нощи, които му предстояха.

— Търсех банята... — промълви Керълайн, объркана от напрегнатия му поглед.

— Има една точно до спалнята.

— През цялата нощ ли не си спал?

— Имаше много неща, за които си мислех.

— Аз също...

— Така ли?!

— Опитвах се да открия начин, по който да те накарам да ме разбереш.

— Не съм казал, че не те разбирам, Керълайн. Само не мога да продължавам да живея по начина, по който ти желаш. Дълго съм търсил любовта. Не съм и предполагал, че когато най-накрая я открия, тя ще бъде едностранна.

Майк пъкна ръце в джобовете на дънките си.

— Открих, че да обичаш, е нещо изключително. Сигурно още по-добре ще се почувствам, ако открия жената, която споделя любовта ми.

Керълайн преглътна мъчително.

— Аз... наистина съжалявам, че не съм тази жена. Може би, ако се бяхме срещнали по-рано...

„Вярвам ли си на това, което казвам? Истина ли е всичко? Мъката, с която го изричам, не означава ли в действителност, че Майк за мен е по-различен от всички мъже, които познавам?!“

— Имаш ли нужда от нещо? Мога да отида до хотела да ти го взема.

Майк чувстваше, че ако тя останеше до него още малко, облечена по този начин, не би се стърпял да я грабне в обятията си — да я помоли да забрави и да му прости всичко, което ѝ бе казал, и да продължат отново да се срещат.

— Не... Ще се преоблека, като се върна там.

— Искаш ли да приготвя нещо за закуска?

— Не съм гладна.

— Кафе?

— Ще пия в самолета.

Той поклати мрачно глава.

— Тогава по-добре се обличай. Безпредметно е да протакаме всичко това.

— Прав си... — отвърна Керълайн, макар и да се опитваше да измисли нещо, което би могло да върне надеждата ѝ, че връзката им няма да умре.

След като тя не се помръдна, Майк учудено вдигна вежди.

— Имаш ли още нещо, което да ми кажеш?

„Да!“ — изкрещя мислено.

— Не... Предполагам, че нямам.

Керълайн се обърна и тръгна към банята.

Майк се отдръпна от прозореца и седна на дивана. В съзнанието му продължаваше да звучи въпросът, който не му даваше покой. „Щяха ли да стоят така нещата, ако не бях прибързвал, ако бях проявил малко повече търпение?“

Полетът до Лос Анжелис този път ѝ се стори два пъти по-продължителен от обикновено. Керълайн се вираше невиждащо през прозореца и потънала в мрачните си мисли, си повтаряше отново и отново причините, които мотивираха действията ѝ. Слизайки по стълбичката на самолета, все още смяташе, че решението ѝ е било правилно.

Избра по-дълъг, заобиколен път, за да се прибере вкъщи. Осъзнаваше, че апартаментът ѝ ще ѝ се струва пуст и студен. Все още не беше готова да се изправи срещу самотата и изолацията. Спря пред малък ресторант за морски деликатеси и си поръча обяд, за да отложи прибирането си. Когато най-накрая нямаше какво друго да прави, потегли към жилището си.

Остави пътната си чанта в коридора, премина през дневната, влезе в спалнята и без да светва лампите, започна да се съблича. Захвърли скъпия си официален костюм на пода и се просна на леглото. Взе възглавница и я притисна към гърдите си. Изминаха няколко безкрайни минути. Очите ѝ привикнаха с полумрака. Долната ѝ устна започна да кърви там, където се бяха забивали зъбите ѝ при опитите ѝ да не се разплаче. Захвърли възглавницата, отметна одеялото и тръгна към банята. Включи лампата и закри очите си с длан, за да ги предпази от ярката светлина, отразена от белите стени. Разви крана на топлата вода и застана под душа. Силната струя прониза умореното ѝ тяло и от гърлото ѝ се изтръгнаха тихи ридания.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Изминаха десет дена от фаталното пътуване до Хюстън. Дни, през които Керълайн отчаяно се опитваше да си възвърне предишната самоувереност, работейки до пълно изтощение от сутрин до вечер.

Джон Уейкфийлд ѝ бе позвънил наскоро, за да се извини за поведението си и да я покани на театрална премиера, която той трябвало да отразява. Тя учтиво му бе отказала и бе прекарала няколко вечери, гледайки епизодите на филмова поредица от петдесетте години и вечеряйки с единственото „ястие“, което приготвяше с постоянен успех — пуканки в микровълновата печка.

Беше благодарна, че Ренди бе прекалено зает с другите репортери, за да обърне внимание на промяната, която бе настъпила у нея. Само той я познаваше толкова добре, че да забележи отчаянието, което Керълайн умело прикриваше от останалите си колеги. Надяваше се не след дълго отново да си бъде същата, без никой да е усетил моментната ѝ слабост.

Тази сутрин, както обикновено, тя се запъти към таблото със седмичните си задължения. На него с чер флумастер бе изписано: „Кучешки двубои“. А малко по-надолу: „Курс — как да флиртуваме по-добре“.

Би приела това като приятелска шега, ако вече не беше чувала, че такъв курс действително съществувал в Лос Анжелис. Оператор за деня щеше да ѝ бъде Синди Хемълин, с която за първи път щяха да работят заедно.

Керълайн влезе в стаята на операторите и ѝ помогна да пренесе част от екипировката си. При заснемане на подобни репортажи тя тежеше около четиридесет килограма, а това обясняваше и факта, защото хората, практикуващи тази професия, трябваше да са физически здрави. Синди ѝ призна, че не само бягала всеки ден по осем километра, но и три пъти в седмицата ходела да вдига тежести.

Посетиха един от бедните крайни квартали на града, където направиха кратък репортаж за хората, които организират незаконни

кучешки двубои, и за полицаите, които се опитват да ги спрат. Оставаше им около час до следващото интервю и спряха пред малък ресторант в центъра, който Синди предпочиташе и бе негов редовен посетител.

— Ако искаш ми вярвай — поде тя, след като поръча два вегетариански хамбургера, — но успях да откажа Ренди от месото. Все още яде риба, но скоро ще стане пълен вегетарианец.

— За месото ще успееш, а какво ще кажеш за мазните пържени картофки?

Синди се разсмя, разкривайки бисерните си зъби.

— Виждам, че го познаваш много добре, Керълайн. Все още не съм успяла да го откажа от всички боклуци, с които се тъпче, но вече имам сериозни успехи.

Тя скръсти ръце и се приведе напред.

— Вече изтръгнах от него признанието, че никога не е бягал, преди да се запознае с мен. Също така, че няма баба, за която да се грижи. И най-накрая — никога не е имал състезателен велосипед.

— Мили Боже! — възкликна Керълайн и едва не се задави с билковия си чай. — Как успя да направиш това?

— Казах му така: „Ренди, или ще играеш честно, или изобщо няма да играеш!“ Можеш да се досетиш за останалото. Направи истинско шоу в един супермаркет — падна на колене пред мен и ме помоли да му простя.

— Той си знаеше, че така ще стане. Опита се да получи съвети от мен, но явно не са му помогнали.

Синди се засмя отново.

— Сега вече се отървахме от всички номера, трикове и други подобни, с които е омайвал преди това други жени, и между нас нещата потръгнаха. Всъщност... Ренди съвсем не е толкова лош човек.

— Можеш ли да си сигурна? Нали се познавате само от един месец?

— Разбира се. Един месец е напълно достатъчен, за да се опознаят двама души и да разберат ще се получи ли нещо между тях. Останалото са подробности от рода на: кой откъде изстискава пастата си от тубата и какво обича от хляба — средата или кората. Все пак съмнявам се, че с Ренди ще издържим дори и една година... Убедена

съм обаче, че ще е прекрасна година. С този мъж наистина можеш да си прекараш добре.

— Синди, как е възможно да поддържаш някаква връзка с мъж, след като знаеш, че тя няма да продължи повече от няколко месеца?

Синди я погледна така, сякаш Керълайн бе задала въпроса си на китайски.

— Съвсем малко са нещата в живота, които се предлагат с гаранция, скъпа. За мен няма значение дали връзката ни с Ренди ще продължи десет дни или десет години. Стига ми само да ни е приятно, когато сме заедно.

— Изглежда, че високият процент на разводи в тази страна не те тревожи особено?

— Ако ми говориш за това, че двама нещастници трябва да продължат да бъдат заедно, само заради едната статистика или заради децата си, ще ти кажа категорично „не“. Идва време, когато трябва да забравиш предишните си проблеми и отново да се заемеш с живота си. Прекалено много хора се опитват да защитават нещо, което отдавна е загнило. От това само си причиняват излишна болка.

— Лесно ти е да говориш подобни неща, след като не знаеш какво е да се развеждаш.

— Какво те кара да мислиш така?

— Първо, че си много млада.

— Двадесет и девет е една доста прилична възраст.

Керълайн зяпна от учудване.

— Не мога да го повярвам?! Ти си дори по-възрастна от мен с една година!

— След четири месеца ще навърша тридесет. Имам двама сина на седем и пет години. Една седмица са при мен, а следващата при баща си. Смятат, че Ренди е голяма работа, защото достига няколко нива по-високо от тях на видеоигрите.

— Не се ли притесняваш, че биха могли да се привържат към него? Нали каза, че едва ли ще издържите и година — това няма да е много добре за децата.

— Децата ми са голяма част от моя живот. Не мога да им вземам гледачка всеки път, когато излизам с някой мъж. Да, те харесват Ренди, но знаят и какво е приятелство. Понякога то не може да продължи толкова дълго, колкото ти се иска. Не мога да отрека, че те прекарват

добре с Ренди, но трябва да осъзнават, че някой ден него няма да го има. Да, казах това за едната година, но би могло да бъде и приятно изненадана. След като отстранихме няколко досадни черти от характера на Ренди, се оказа, че той е изключителен човек.

Керълайн се замисли, философията на Синди звучеше чудесно, но бе прекалено опростена, за да върши винаги работа в реалния свят на ревност, изневяра и омраза.

— Изглежда си имала късмет, че твоят бивш съпруг разсъждава като теб.

Синди се ухили и отхапа от хамбургера си.

— Единственото общо нещо, което сега имаме с него, е любовта към децата ни. Мисля, че така нареченото мое „свободомислие“ беше това, което сложи край на брака ни — тя сви рамене. — Какво пък. В началото прекарахме няколко чудесни години — години, които не бих заменила за нищо друго. Да благодаря на Бога, че имахме достатъчно разум, за да не продължаваме до безкрай лошите.

Синди погледна часовника си.

— Изглежда, че голямата ми бърлива уста отново се е отворила. Ако не ядем бързо, ще закъснеем за курса по флиртуване — тя повдигна комично веждите си. — Ще съжалявам, ако пропусна нещо толкова интересно, флиртуването никога не ми е било силната страна.

Керълайн искрено се усъмни в думите ѝ. Още при влизането им в малкия ресторант всички мъже бяха впили очи в тялото ѝ. Захапа вегетарианския си хамбургер и замислено сдъвка едно парче. Внимателно прецени вкуса му и най-накрая го преглътна. Не знаеше дали се е поучила от философията на Синди Хемълин, но бе убедена, че следващия път, когато работеха заедно, не биваше да я оставя тя да избира ресторанта, в който да обядват.

Курсът „Как да флиртуваме по-добре“ се оказа далеч по-интересен за отразяване, отколкото бяха предполагали. В залата преобладаваше мъжката аудитория и докато в началото цареше тишина, постепенно страстите се разгоряха от интересната беседа и закачливите въпроси на лектора. Имаше занятия четири пъти в месеца, които траеха по три часа. Всички места бяха заети и дори имаше списък с чакащи.

Връщайки се към телевизионната станция, Керълайн и Синди обсъждаха впечатленията си.

— Мисля, че най-показателен е фактът, че повечето участници са мъже — отбеляза Синди. — Лекторът спомена, че те били приблизително шестдесет процента.

Керълайн кимна мълчаливо.

— Не съм сигурна защо го каза или какво може да означава това — засмя се операторката.

— Това означава, че в този свят живеят прекалено много самотни хора — отвърна замислено Керълайн.

— Забеляза ли, че повечето жени пристигат с приятелите си, а мъжете идват сами?

— И до какво заключение те доведе това?

— Че мъжете водят много по-самотен живот от нас жените. Ние не се страхуваме да споделим и най-съкровениите си мисли с някоя приятелка или да я накараме да направи нещо за нас, колкото и тъпо да е то. Винаги когато успееш да стовариш проблемите си върху някой друг, след това се чувстваш по-добре. Поне съм сигурна, че аз го правя. Имам една супер приятелка още от детинството си. Мога да ѝ позвъня дори и след най-кошмарния си ден и само за петнадесет минути тя ще ме накара да се пукна от смях.

Керълайн реши да насочи разговора към по-безопасна тема.

— Откога работиш като оператор?

— Скоро ще станат четири години.

— А къде си учила.

— Две години в „Ю Си Ел Ей“, а след това още две в „Калифорния Ривърсайд Юнивърсити“.

Керълайн се усмихна, спомняйки си за платформата на този колеж и за партито след парада, в което и тя беше участвала. Усмивката ѝ се стопи, когато в съзнанието ѝ нахлуха и други спомени. Те съвсем не бяха приятни. Не можеше така лесно да изтрие от мислите си мъжа, който я бе завел на това парти.

— Какви са плановете ти за бъдещето? — измърмори механично.

Синди ѝ хвърли поглед, в който имаше нещо повече от учудване.

— След като съм завършила университет и харесвам сегашната си работа, мога да смятам, че с нея е свързано и бъдещето ми.

Керълайн се облегна назад.

— Извинявай, Синди. Не знам откъде ми хрумна това.

— В думите ти има някаква логика. Това е чисто мъжка професия, но съм здрава и ще я практикувам, докато все още мога да се справям с тежестта на екипировката. Но теглото на камерата е само единият проблем. И ти, и аз практикуваме професии, в които мъжете винаги са имали предимство. Помисли си само, Керълайн. Кога за последен път си чула някой мъж репортер да е бил уволнен, защото косата му е побеляла или кожата на лицето му се е набръчкала и не може да се прикрие с дебелия като палачинка грим?

— Да, това различно отношение към половете може да направи ужасни неща — съгласи се Керълайн. — Познавам една жена от Денвър, която отказваше да се усмихва пред камерата, за да не ѝ се образуват излишни бръчки.

— Ти не се ли страхуваш за бъдещето си?

— Разбира се. Страхът, че скоро ще се превърна в „лелка“ и мога да загубя работата си, ми дава такъв ритник отзад, че ме кара да се движа доста по-бързо. Според мен, имам още няколко години бързане. За това време не стигна ли до големите компании, после ще чукам по вратите, докато кокалчетата ми се разкърват, но няма да има кой да ми отвори.

Керълайн кръстоса крака.

— За съжаление, така е. Не успея ли до няколко години, ще трябва да се закотвя в някоя малка телевизионна станция и там да завърша кариерата си.

— Звучи ми дяволски несправедливо.

— Да, но това е начин на мислене, насаждан от поколения, и той няма да се промени. Много репортерки водят дела срещу работодателите си и ги печелят, но не могат да убедят зрителите, че са привлекателни както по-възрастните мъже. Дори и да водят някое предаване, рейтингът му бързо пада и са принудени да слязат от ефир. Няма защо да се учудваме, след като вече почти във всички реклами, дори и за сексбелю, има дванадесет-тринадесетгодишни момиченца.

Синди искрено се разсмя на тази малка реч.

— Мис Травърс, вие сте моят тип жена.

— И аз ви харесвам, мис Хемълин.

Когато се върнаха в сградата на КМТВ, преминавайки покрай таблото с предстоящата работа, Керълайн отново потърси името си. Графикът на следващия ден все още не беше запълнен. Но затова пък две седмици от февруари бяха плътно заети с нейното име. Приближи се, за да разчете „аптекарския“ почерк на Сид Минкнър. Изведнъж дъхът ѝ секна — изпращаха я в Хюстън, а след това и във Флорида, за да отразява февруарското излитане на космическата совалка. „Трябва да е някаква шега! Но кой може да ми я е погодил?“ Никой от колегите ѝ не знаеше, че вече не излиза с Майк Уебстър. Това обясняваше всичко. Някой бе сметнал, че ще приеме много добре идеята да работи две седмици с Майк. А беше тъкмо обратното.

Керълайн се обърна и видя, че Сид Минкнър е на бюрото си. Опита се да си придаде по-спокоен вид и тръгна към него. Облиза устните си, чувствайки, че са пресъхнали.

— Сид, каква е тази работа в Хюстън?

— А, Керълайн, здравей. Това е идея на мистър Полсън, а не моя. Хората от НАСА са решили, както винаги, да направят шоу от поредното излитане. Мисията на астронавтите е да приберат и поправят няколко повредени сателита. Ще имат няколко излизания в открития космос — нищо ново според мен, но се твърди, че този път щели да свършат много повече работа. Поканили са всички информационни средства, а след като ти се утвърди като наш експерт по космическите теми, назначението ти е напълно логично. Ренди Кевънах ще ти бъде оператор. За всичко друго — храна, транспорт, хотел — се е погрижила НАСА. Много са щедри, нали?

Керълайн отчаяно търсеше предлог да се откаже от тази работа. Не беше готова да се върне в Хюстън. Не и толкова рано.

— Сид, малко се колебая дали да приема. Не знам дали си чул, но се носят слухове, че съм била „любимото дете“ на мистър Полсън. Не искам колегите ми да ме гледат накриво... Защо не предложиш на някой друг репортер? Има толкова млади таланти.

Сид внимателно свали очилата си и сгъна вестника, който преглеждаше. Погледът му я пронизваше.

— Керълайн, нима се отказваш от възложената задача?!

Да се откажеш от работа, да се оплакваш от нея или да се опиташ да се смениш с някой колега, означаваше истинско професионално самоубийство.

— Не... — тя се отпусна на най-близкия стол. — Мислех си само... не исках да предизвиквам завистта на колегите си.

„По дяволите!“ Вече чувстваше как очите ѝ горят от прииждащите сълзи.

Гласът на Сид се превърна в загрижен шепот.

— Хей, Керълайн... какво има? Кажи ми. Знаеш, че ще си остане между нас.

— Сид, имам лични причини, за да не желая да работя в Хюстън. Не и точно сега.

Бръчките от челото на Сид една по една изчезнаха.

— Сега разбирам. Там работи един много симпатичен млад мъж, който ти подари няколко от розите на Полсън, а след това ти изпрати пица.

— Ти знаеш за розите?!

— Не беше трудно да се досетя. На другата сутрин старецът се правеше на детектив и измерваше оставените в градината му стъпки — Сид докосна ръката ѝ. — Слушай, по силите ми е да те измъкна от това, разбира се, ако много го искаш. Но те уверявам, че няма да стане без никой да забележи. Полсън лично те препоръча на седмичното заседание на редакторите. Всички веднага ще разберат.

— Откога си ме записал на таблото?

— Получихме факс от НАСА преди около месец. Решихме да отразяваме излитането, защото твоите серии за програмата бяха приети много добре от публиката. Дори няколко телевизии извън щата са пожелали да ги закупят. Виждаш ли, ако не беше толкова добра, нямаше да получиш тази задача. Не ме заблуждавай, че се боиш някой от колегите ти да не ти завиди.

Керълайн прехапа долната си устна и премисли още веднъж предложението му.

— Сид, дай ми няколко дни.

— Вземи си колкото искаш. Дори и седмица. Както вече ти казах, няма начин да те сваля от таблото, без никой да не започне да задава въпроси. Всички са видели, че през февруари заминаваш за Хюстън — изражението му стана съчувствено. — Съжалявам, Керълайн... бих искал да мога да направя нещо повече.

— Благодаря ти, Сид — тя се изправи. — Ще ти кажа какво съм решила утре сутринта.

Керълайн дълго крачи напред-назад из дневната, а после тръгна към кухнята, за да потърси нещо за вечеря. Спря я звънът на телефона.

— Ало...

— Керълайн Травърс?

— Да, аз съм.

— Мис Травърс, обажда се Албърт Морисън.

Последва пауза, навярно за да може Керълайн да се сети с какво е свързано това име. Тя нямаше нужда от време за досещане, защото всеки амбициозен журналист знаеше, че Албърт Морисън е президент на една от най-големите национални телевизионни компании.

— Да, мистър Морисън. С какво мога да ви бъда полезна? — попита и изтри изпотената си длан в халата.

— Нека първо ви се извиня, че се обаждам толкова късно, но предпочетох да ви намеря у вас, а не в службата ви. Ще бъда в Лос Анжелис в края на февруари. Искам да си уговорим среща, на която да обсъдим вашето бъдеще — разбира се, ако вие сте заинтересувана.

Керълайн успя да се овладее и отговори хладнокръвно:

— Смятам, че съм заинтересувана, мистър Морисън. Всяка сутрин от последната седмица на февруари ще ми бъде удобно.

— Чудесно. Секретарката ми ще ви се обади през следващите няколко дни, за да уточните с нея деня и часа. Очаквам с нетърпение срещата с вас, мис Травърс.

— Аз също, мистър Морисън. Довиждане.

Керълайн бавно затвори апарата и дълго време остана като вцепенена, опитвайки се да приеме факта, че току-що е провела телефонния разговор, който бе очаквала от пет години. Нямаше никакви емоции, не скачаше от радост, както си го бе представяла — усещаше в себе си само празнота.

Разговорът се бе състоял много по-рано от планираното — с цели години.

След седмица Керълайн имаше още едно неочаквано телефонно обаждане. Ан Питърс щеше да пристигне за няколко дни в Южна Калифорния и искаше да се срещнат. Уговориха се да се видят в събота в къщата на сестрата на Ан в Нюпорт Бийч. Керълайн изпитваше смесени чувства преди тази среща. Радваше се на възможността да се

поразведри и да си побъбри с Ан, но не знаеше как да ѝ каже, че не иска да говори за Майк Уебстър. Реши, че най-добре ще е да бъде откровена. Ако Ан споменеше името му, щеше да ѝ признае, че между тях всичко е свършило и разговорите са безсмислени.

Отдавна не беше пътувала до южната част на щата, но знаеше, че хората там, притежаващи къщи за около сто и петдесет хиляди долара, се смятаха за бедняци. Все пак не беше подготвена достатъчно за демонстрацията на благосъстоятелност, която видя по пътя за Нюпорт Бийч. Хората тук изразходваха толкова пари за скъпи коли и яхти, колкото бе бюджетът на малките градчета от централните щати за няколко години.

Керълайн премина през голям охраняем портал, където провериха документите ѝ, преди да я пропуснат в имението на сестрата на Ан. Тя с изненада откри, че къщата не беше с големината на тези по булевард „Ориндж гроув“, но имаше една подробност, която вдигаше цената ѝ с няколко милиона — градината ѝ граничеше с океана.

Ан излезе да я посрещне, още преди Керълайн да е паркирала колата си на застланата с морски камъчета алея. Прегърна я приятелски.

— Това място е наистина изключително! — възкликна Керълайн.

— Да, и аз го харесвам. Агнес и Лен не живеят отдавна тук, но ужасно са привързани към имението.

Ан я хвана под ръка и я поведе към къщата. Керълайн внимателно разгледа професионално обзаведената дневна.

— Ан, тук просто няма нещо, което да не ми харесва.

— Ммм... Това е хубаво място да погостуваш, но не мога да си представя, че ще живея тук. Ела с мен във вътрешния двор, там ще ти хареса още повече.

Ан не бе преувеличила. Вътрешният двор се оказа тераса с размерите на апартамента на Керълайн. Подът ѝ беше покрит с мрамор, а като преграда за студения океанския бриз бяха издигнати стъклени подвижни стени. Седнаха на удобни, изплетени от тръстика, кресла.

— Често ли идваш тук?

— Не — засмя се Ан. — Винаги се страхувам, че може да счупя нещо. В дневната има произведения на изкуството с цена, колкото едногодишната заплата на Кори. Не си падам по подобни неща, дори и да имам парите да си ги позволяя.

— Като стана дума за Кори...

— Той и децата са добре. Извинявай, че те прекъснах, нали това искаше да ме попиташ?

— По-точно се чудех какво прави и къде е сега преди полета?

— Все още е в Хюстън. А и къде другаде да е? Добре е все пак, че му разрешават да се прибира вкъщи. Ще прекарам няколко дни у сестра ми. Тя роди преди няколко дни и вече очаквам да я изпишат от болницата.

— Там ли е сега нейният съпруг? Как се казваше... Лен?

— О, какво говориш?! Лен би отворил магазина си и на Коледа. Направил е изчисления, че хората купуват скъпи коли изключително през уикенда си. Не мога да го разбера. Дано само не го прави от алчност, защото го смятам за добър човек.

Разговорът им течеше леко, сякаш бяха стари приятелки, които отдавна не се бяха срещали. Когато Керълайн призна, че е наистина гладна, двете отидоха в кухнята. След като си направиха сандвичи и си взеха по кутия плодов сок, отново се върнаха на терасата. Тук Керълайн осъзна, че вече започва да става нетърпелива да научи нещо за Майк, но Ан досега не беше споменала дори името му.

Беше късен следобед, когато Ан я изпрати до колата ѝ. Керълайн пое надолу по алеята, но след секунди натисна спирачките, включи на задна скорост и отново се изравни с тъмнокосата жена.

— Ан... исках да те попитам... Как е Майк?

Усмивката на Ан веднага се стопи.

— Не мислех, че искаш да говорим за него. Това е причината да не го спомена.

— Да, така е... но все пак.

— Какво все пак?!

— Исках да разбера как живее.

— Няма ли първо да ми кажеш как живееш ти, Керълайн?

— Аз? Ами, добре съм — отговори прибързано Керълайн. — Е, може би не чак толкова добре. Но постепенно се оправям и...

Тя се готвеше да ѝ каже за предложението на Албърт Морисън, но размисли и се отказа.

Ан скръсти ръце на гърдите си и я погледна студено.

— Напоследък не сме се виждали с Майк. Има прекалено много работа преди всяко излитане. Разбирам, че този път му е още по-трудно, защото шефовете от НАСА искат да дадат по-голяма гласност на програмата и са поканили представители на медиите от цялата страна.

Керълайн осъзна, че е допуснала грешка. Ан защитаваше Майк така, сякаш бе член на нейното семейство, а тя беше натрапница и външен човек, който се опитваше само да го нарани. „Каква съм глупачка! Какво ще промени един отговор?! Абсолютно нищо. По-добре да не бях се връщала.“

— Споменах ли ти, че съм командирована в Хюстън и Флорида, за да отразявам това излитане?

Ан сви устни и се намръщи.

— Майк знае ли?

— Навярно не, но това няма значение — Керълайн включи двигателя. — Опитах се да се измъкна, но не успях...

— По-добре ще е да му кажа. Така ще му спестя неприятната изненада.

— Можем да се видим някой ден, докато съм в Хюстън.

— Да, обади ми се — отвърна хладно Ан и се опита да се усмихне.

Керълайн ѝ махна за довиждане и даде газ. По обратния път до Пасадена напразно се опитваше да не мисли за промяната в настроението на Ан, когато се разделяха.

Тази нощ беше най-дългата и най-кошмарна след завръщането ѝ от Хюстън. Само мисълта, че скоро ѝ предстои среща с Албърт Морисън, ѝ носеше някакво минимално облекчение. Вече се приближаваше до мечтаната цел, а това означаваше, че е постъпила правилно, като е скъсала с Майк в името на професионалната си кариера. Надяваше се тази мисъл да я успокои, но вместо това, болката в гърдите ѝ се усилваше.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Майк тъкмо слизаше от колата си, когато чу телефона да звъни. Побърза да отключи и влезе в дневната.

— Ало?

— Майк, обажда се Ан.

Обикновено гласът на Ан беше жизнерадостен и весел, а сега изпрати студени тръпки по гърба му.

— Какво се е случило?!

— Не знам защо, но реших да ти кажа нещо, преди да се прибера в Хюстън. Може би само за да те предупредя. Днес бяхме заедно с Керълайн... Тя е сред репортерите, които ще отразяват февруарското изстрелване.

Настъпи минута мълчание.

— Каза ми, че се била опитала да се смени с някой друг, но не е успяла...

Майк уморено разтри слепоочията си.

— Вече видях името ѝ в списъка на журналистите. Още от сряда знам, че ще дойде в Хюстън.

— Майк, добре ли си?

Той се усмихна на нейната загриженост и усети, че устните му се движат по-свободно, тъй като вчера беше обръснал мустаците си. Може би някой ден отново щеше да ги остави да пораснат — някой ден, в който след като погледнеше собственото си изображение в огледалото, вече няма да си спомняше за Керълайн.

— Да, Ан, добре съм — отвърна с попресилен ентузиазъм. — Само съм ужасно изморен.

— Двамата с Кори ще заприличате на чирози, докато всичко това свърши.

— Как изглеждаше тя? — попита Майк, игнорирайки опита ѝ да смени темата.

— Кой?

— Ан!

В слушалката се чу дълга въздишка.

— Изглеждаше изморена и слаба. Дрехите сякаш ѝ бяха станали големи.

— Тя нарочно ги купува по-големи.

— С няколко номера разлика?

— Да, смята, че по този начин прикрива гърдите си.

— И с одеяло да излезе на улицата, няма да може да прикрие фигурата си.

— Веднъж ѝ казах нещо подобно, но не ми повярва.

— Майк...

— Да?

— Не мисля, че трябва да продължаваме да говорим за нея. Едва ли ти помагам да я забравиш по-лесно.

„Няма да ми е лесно дори и да не говорим за нея.“

— Сигурно си права, Ан. Как са Агнес и бебето ѝ?

— Прекрасни са. Няма да повярваш колко е красиво това малко момиченце. Агнес продължава да твърди, че не може точно тя да е родила толкова сладко дете, и предполага, че са ѝ го сменили в родилното отделение.

— Сигурно е хубаво, колкото леля си.

— Ах, ти! Само да не бях омъжена, така щях да те подгоня!

Това беше шега, която отдавна си разменяха, когато някой от тях направеше комплимент на другия.

— А мислиш ли, че ще бягам?

— Мисля, че ще бягаш, защото имаш толкова интелект, колкото и красота.

Майк се усмихна.

— Всичко хубаво, Ан. Не се оставяй Нюпорт Бийч да отнеме чара ти.

— Не се тревожи, скоро се връщам. Напускам това противно място и пристигам обратно в истинския свят.

Сбогуваха се и Майк затвори телефона. Остана няколко минути на мястото си, отпуснал ръце. Прекалено уморен беше, за да започне да си приготвя нещо за вечеря — прекалено уморен бе, за да се интересува какво ще яде. Искаше му се Керълайн да чувства загубата му, да съжالياва и някъде дълбоко в себе си да страда, че са се разделили и са пропуснали щастието да бъдат заедно. Но беше реалист

и знаеше, че това едва ли бе така, след като да не се обвързват сериозно, бе изцяло нейно решение. Съжаляваше, че още в началото не бе разбрал, че Керълайн не е жена, която може да бъде притискана.

Поклати раздразнено глава и опитвайки се да се отърси от мрачните си мисли, излезе от стаята. Отиде в кухнята, включи лампата и отвори хладилника. Вътре имаше голямо разнообразие от продукти, но нищо не изкушаваше апетита му.

— По дяволите! — изруга гласно.

Болката в гърдите му след раздялата с Керълайн не отслабваше, а се засилваше с всеки изминат ден. Дори и да бе променил тактиката си, едва ли щеше да постигне нещо особено. Тя твърдо беше решила да живее сама, отдадена на кариерата си. Каквото и да бе направил или казал, беше без значение. Би могъл само да отложи или да удължи агонията.

Затръшна вратата на хладилника, угаси лампата и си легна, без да се съблича.

Няколко дни по-късно Керълайн се качи на самолета от Лос Анжелис за Хюстън. Седна до Ренди и скрита пътната си чанта под седалката. Пое си дълбоко дъх и после още веднъж, опитвайки се да успокои разклатените си нерви. След като се бе върнала от Нюпорт Бийч и бе започнала да брои дните, оставащи до този полет, се бе чувствала като пълна идиотка.

„По дяволите! А какво ли ще стане, когато се срещна с Майк?! Можех да излъжа, че съм болна, и да помоля Сид да изпрати някой друг. Всъщност, не е необходимо да се преструвам — и без това съм болна! В стомаха ми сякаш се боричкат ято скорци.“

Ренди я сръга с лакът.

— Затегни си колана.

— Какво?

— Колана, излитаме — повтори по-меко операторът.

— А, да...

— Ще ми направиш ли една услуга?

— Да, кажи...

— Когато стюардесата те попита искаш ли нещо за пиене, отговори ѝ „не“. Не искам да ме олееш целия.

— Ренди, престани! Няма ми нищо.

Операторът хвана ръката ѝ и я изпъна напред.

— А това какво е?! Трепериш като лист.

Керълайн се отдръпна рязко.

— Заблуждаваш се!

— Хей, шефе. Няма нужда да се правиш на корава и пред мен. Достатъчно добре се познаваме.

— Изглежда, че съм малко изморена, това е...

— Щом така искаш да се измъкнеш, ще те оставя да го направиш

— Ренди се намести по-удобно на седалката си. — Събуди ме, като кацнем в Тексас.

— Нима възнамеряваш да спиш?!

Той отвори едното си око.

— Възражение ли чух?

Керълайн разчиташе на Ренди да ѝ помогне да престане да мисли за предстоящата среща с Майк.

— Искан да те питам какво става със Синди? Не съм я срещала напоследък.

— Окей! — засмя се Ренди. — Изчакай само минутка и ще ти разкажа повече, отколкото ти се иска да знаеш за красивата Синди Хемълин.

Обърна се към прозорчето и с интерес проследи как самолетът прави последни маневри по пистата.

— Извини ме, винаги съм си падал да гледам как излитат и кацат самолетите.

Когато се издигнаха във въздуха, той поде:

— Синди ми се похвали, че вече сте работили заедно през миналата седмица. Харесва те много, но също е забелязала, че нещо те яде отвътре, и се тревожи, че може да направи дупка в стомаха ти.

— От къде на къде Синди разбира и от язви?

— Каза ми, че е страдала от язва, и че се било наложило да влезе в болница. Предполагам, че оттам е научила какви са симптомите.

— Кога се е случило това?

— Малко преди да се разведе. Кълне ми се, че никога няма да ѝ се случи отново. Твърди също, че ако не била преживяла подобно нещо, едва ли е щяла да бъде сегашната жизнерадостна личност.

— Да разбирам ли, че нещата между вас продължават да вървят добре?

— И още как! Толкова добре, че сериозно се замислям не е ли вече време да поискам ръката ѝ.

Керълайн издаде някакъв гърлен звук на изненада, преди да успее да се овладее.

— Сериозно ли говориш?!

— Знам, знам — ухили се Ренди. — Ще ми кажеш, че се познаваме от доста скоро, малко повече от месец. Също така, че е по-възрастна от мен с пет ужасни години. Плюс това, има и две големи деца... Ще ми кажеш, че съм неуравновесен и лекомислен... А също, че можем да живеем заедно и без да сме женени... Пропуснах ли нещо?

Керълайн се опита да изобрази усмивка, но не успя.

— Не те смятам за по-лекомислен от всеки двадесет и четиригодишен младеж, току-що излязъл от университета.

— Браво! Един път да ми гласуваш доверие. Но това ли е единственото нещо, което ще ми кажеш?

Керълайн срещна изпълнения му с надежда поглед и прехапа долната си устна.

— Това означава ли, че се обръщаш към мен за препоръка?

— Е, не точно препоръка, но може би ще изслушам мнението ти. Добре познаваш и мен, и Синди.

— Прилича ми на случай, когато двама абсолютни радикали са си поканили консерватор за говорител.

— Понякога може да се окаже полезно да получиш мнение от друга гледна точка.

— Добре, мисля, че да се ожените сега, след като се познавате едва от месец, ще бъде ужасна грешка — изрече Керълайн на един дъх.

Ренди търпеливо я изчака да продължи.

— Смятам, че трябва да се опознаете по-добре, да откриете какво харесвате или какво мразите. За вашите отношения е нужна много по-солидна основа.

— Солидната основа гарантира ли успешен и щастлив брак?

— Разбира се — отговори убедено тя.

„Кого се опитвам да заблуждавам?!“ Познаваше „успешни“ бракове, които се разпадаха след двадесет и дори тридесет години.

— Или поне отчасти...

Ренди я гледаше подозрително, без да каже нищо.

— Добре, не съм сигурна дали го гарантира. Доволен ли си? Но ако изчакаш поне още малко, докато преминат първите „незабравими“ месеци, и ентузиазмът ти понамалее, ще провериш дали любовта ти все още съществува. Ако е изчезнала, раздялата ще е далеч по-лесна и безболезнена, отколкото, ако вече сте съпрузи.

— Ами ако не се стигне до раздяла, а трудностите само заздравят брака ни?

— Ренди, изглежда ти вече си решил какво да правиш?

— Нищо не съм решил, Керълайн. Имам само едно странно усещане, че ако не й предложа да се оженим, ще съжалявам цял живот — той се облегна назад. — Когато бях дете, всяко лято мама ме водеше на големите годишни фамилни събирания. Там имаше толкова много хора, повече от които и самата тя не познаваше. Ставаше ми скучно и за да се забавлявам, отивах при групичките, където се разказваха интересни истории. В началото започвах хвалбите — кой колко пари е натрупал в банката, каква къща си е построил, за каква жена се е оженил. След малко повече бира или вино започвах историите за това, което „можело да бъде“ или „ако беше“. Още оттогава се опитвам да правя всичко така, че след като остарея, да не съжалявам за нищо пропуснато.

— Щом разсъждаваш по този начин, защо по дяволите, търсиш съвет точно от мен?

— Защото не съм се заричал да не проверявам колко е дълбоко, преди да скоча във водата. Обещал съм си само, че ще скоча, и мисля скоро да го направя.

— Не разбирам как не съм забелязала тази страна от твоя характер.

— Те е прикрита зад изключителния ми чар.

Керълайн въздъхна тежко, но на устните й се появи лека усмивка.

— Задръж така! — възкликна Ренди. — Не съм виждал тази усмивка повече от две седмици. Не и след...

— Ти не си ме виждал изобщо през тези няколко седмици, да не говорим за усмивката ми.

Погледът му й показва, че не е успяла да го заблуди.

— Какво ще желаете за пиене?

Стюардесата неусетно се беше приближила до тях и Керълайн мислено ѝ благодари, че го бе направила точно в този момент. Когато симпатичното момиче отмина, тя се обърна към Ренди и вдигна чашата си.

— Знам, че това е доста радикално нещо, за да бъде изречено от консерватор като мен, но какво да се прави... наздраве. Щом така си решил, желая ти само късмет.

Още след първата глътка кока-кола Керълайн сложи ръка на рамото му.

— Съжалявам, но ще се задавя, ако не го кажа... Моля те, почакай поне още няколко седмици.

Ренди високо се разсмя, привличайки вниманието на околните.

— Надявам се, че ще мога да почакам. Моите проблеми са разрешени, време е да преминем към твоите.

— Нека не го правим...

— Забравяш колко мъдър и чаровен мъж седи до теб. Той винаги може да ти помогне.

— Повярвай ми, Ренди. Нищо не би могъл да направиш.

Ренди се наведе бързо и я целуна по бузата.

— Лека нощ, шефе. Заспивам, но ако имаш нужда от мен, не се притеснявай да ме събудиш.

Керълайн се чувстваше объркана, но и приятно изненадана. „Как съм могла да забравя колко е хубаво да имаш приятели, които наистина желаят да те разберат и да ти помогнат?!“

Благодарение на продължителната им словесна битка и на размяната на закачки, пътуването до Хюстън премина много по-леко, отколкото бе предполагала. Но когато самолетът докосна пистата, нищо не можеше да укроти лудо туптящото ѝ сърце. Не помагаше и мисълта, че щеше да се срещне с Майк едва вечерта.

Докато се преобличаше в хотелската си стая, потърси обяснение на своето странно поведение. С Майк не бяха смъртни врагове, за да се страхува от евентуална среща. Освен това, връзката им се беше разпаднала по нейно желание. „Защо тогава не мога да се чувствам спокойна? Може би се боя да не открия болката в очите му? Може би се боя, че той може да се опита отново да ми предложи да се срещаме?“

Какво ще му отговоря, ако е съгласен да продължим... този път според моите правила?“

Не намери отговор на тези въпроси, бързо се облече и тръгна към стаята на Ренди.

Кратката пресконференция бе насрочена за девет часа вечерта в една от залите на хотела, за да бъде дадена възможност на журналистите от цялата страна да пристигнат и да се настанят. Керълайн нарочно закъсня с няколко минути, разчитайки, че Майк ще е започнал да говори, и тя ще може да влезе незабелязано с някои свои колеги. За нейно съжаление, във фойето нямаше никой — всички бяха вече в залата. Приблужи се до откренатата врата и надникна вътре.

— Търси ли някого госпожицата? — попита неочаквано зад нея до болка познат глас.

Керълайн замръзна и отчаяно се опитваше да установи контрол над себе си.

— Трябваше да се срещна тук с Ренди Кевънах, но сигурно сме се разминали...

Пое си дълбоко дъх и хвърли поглед през рамо.

— Не трябваше ли вече да си вътре?

Майк я бе забелязал още в мига, когато беше излязъл от асансьора, но се бе поколебал дали да отиде веднага при нея и няколко минути бе наблюдавал странното ѝ поведение.

— Как си, Керълайн?

— Добре, а ти?

„Господи, колко студено звучи гласът ѝ!“ — мина му през ума.

— Чудесно — отвърна ѝ безизразно и се пресегна към дръжката на бравата.

Ръката му неволно докосна нейната и Керълайн подскочи като ужилена. Прониза го разкъсваща болка. „Тя дори не може да ме понася!“

— Няма ли да е по-добре, ако изчакаш Ренди вътре? — попита я.

— Не.

Керълайн отстъпи встрани.

— Сигурна съм, че и отгук ще чуя всичко, което ще кажеш.

Майк мълчаливо сви рамене, влезе в залата и се отправи към малкия подиум.

Изржението на лицето му я порази. Беше очаквала какво ли не, само не и подобно безразличие. Можеше да приеме всичко, но не и това. „Та нали аз пожелах да бъде така!“ Беше объркана, беззащитна и някак празна... Струваше й се, че както върви по брега на спокойно море, изведнъж в краката й се разбива огромна вълна и отмива пясъка, по който стъпва. С мъка запази равновесие. „След всичко, което сме споделили, след двете ноци, през които правихме любов, как е възможно да се държи с такова безразличие с мен?!“

Приятният плътен глас на Майк я върна в действителността.

— Добър вечер, дами и господа. На тези от вас, с които съм нямал честта лично да се запозная, бих желал първо да се представя. Казвам се Майкъл Уебстър, говорител съм на НАСА за програмата „Космическа совалка“.

Чуха се ръкопляскания и той замълча, докато отново настъпи тишина.

— Ще се опитам да бъда колкото се може по-кратък, така че да имате възможност да си починете... — Майк се усмихна и добави: — Не знам дали ще предпочете бара или леглото — оставям това вие сами да изберете...

Този път дружен смях прекъсна думите му.

— Нека отбележа, че НАСА ви е благодарна, че откликнахте на поканата й да отразите излитането на совалката. Сега ще направя кратък обзор на програмата, която ви предстои. През следващите три дни на престоя ви в космическия център „Джонсън“ ще можете да разгледате целия комплекс, а също така и сектори, в които досега не са били допускани журналисти. В четвъртък следобед ще бъдете транспортирани до космическия център „Кенеди“, ще имате възможност да разгледате и него, а в събота сутринта ще наблюдавате и самото излитане. Ще ми помага екип от специалисти, които винаги ще са готови да отговорят на всички ваши въпроси. С тях ще ви запозная утре сутринта след закуска. Някакви въпроси дотук?

От първите редове се надигна нисък мъж с побеляла коса.

— Мистър Уебстър, кога ще получим необходимите документи?

— Ще ви бъдат раздадени утре сутринта в автобусите. Ако толкова държите да започнете веднага работа, мога да ви ги дам и тази

вечер? Други въпроси?

Керълайн затвори вратата, обърна се и бавно се отдалечи. „Обръснал си е мустаците!“ Почувства тежест в очите си, а после силно смъдене. Започна да примигва по-често и погледна нагоре към тавана. „Какво значение има, че ги е обръснал?! Никакво! Нали си ги пусна заради някаква своя налудничава приумица!“ Тази мисъл не ѝ помогна да се почувства по-добре. „Овладей се, Керълайн! Има толкова хора, не можеш да се разплачеш пред тях!“

Откъм залата се чу силен тропот и тракане на столове. Очевидно срещата беше завършила. Очите на Керълайн бяха замъглени от сълзи и тя не можеше да се ориентира накъде да върви. Зърна встрани светещия надпис: „Изход“. И тръгна натам. Озова се на полутъмно стълбище и след като взе няколко стъпала, седна и зарови лице в коленете си. Сълзите вече свободно се стичаха по бузите ѝ.

Минута по-късно вратата зад нея се отвори широко и се появи Ренди Кевънах. Той разтревожен сложи ръка на рамото ѝ.

— Искаш ли да ми кажеш какво...

Думите му секнаха, когато видя, че е плакала. Измърмори нещо неразбираемо и разтвори ръце. В отчаянието си Керълайн се отпусна в прегръдка му, без изобщо да се поколебае.

— Какво става тук, шефе? — попита я тихо Ренди.

— Ти... няма да... можеш да разбереш — изрече на пресекулки тя, борейки се с новите сълзи, напирани в очите ѝ.

— Защо не опитаме?

— Самата аз не го разбирам.

— Знам.

Керълайн изтри сълзите с опакото на ръката си.

— Какво знаеш?!

— Че срещата ти с Майкъл Уебстър не се е оказала толкова лека, колкото си предполагала.

— Какво изобщо знаеш ти за мен и Майкъл? — отвърна раздразнено тя. — Не съм разказвала на никого.

Ренди бръкна в горния джоб на самото си и ѝ подаде грижливо сгънатата кърпичка.

— Виждам резултатите, а подробностите не са ми необходими.

— И това е добре, защото не очаквай да чуеш никакви изповеди от мен.

Той се отдръпна леко назад и Керълайн съжали за думите си.

— Керълайн... толкова много приятели ли имаш, че вече не ме смяташ за такъв? Така ли се държиш с всеки, който само се опитва да ти помогне?!

— Аз... аз...

Керълайн не можа да му отговори. Гърлото ѝ беше пресъхнало и в него имаше тежка буца. Размаха безпомощно ръце.

— Не, Ренди, извинявай...

Отчаяно се опитваше да му каже, че не иска да го загуби, защото той всъщност беше единственият ѝ приятел.

Ренди дълго време я наблюдава, а после я подхвана под мишниците и ѝ помогна да стане.

— Слушай какъв е планът. Отиваме в твоята стая. Поръчваме си бутилка текила... не, по-добре две бутилки текила, сода и лимонов сок. После двамата сядаме и прием няколко коктейла, докато аз те попитам: „Керълайн, как вървят работите с Майкъл Уебстър?“, а ти ми отговориш: „Кой, по дяволите, беше пък този Уебстър?“

Керълайн се опита да се усмихне и сложи глава на рамото му.

— Ще можем ли да намерим и малко пуканки, обожавам ги?

— Ще попитам долу на бара. Ако нямат, ще изпратя някого до най-близкото кино. При всички случаи ще имаш пуканки.

— Господи, Ренди, къде съм ми били очите преди? Само не виждам къде е белият ти кон?

— За съжаление, вече съм го привързал за оградата на Синди Хемълин.

— Надявам се, че тя осъзнава какъв късмет има?

— Ще повториш ли това пред камерата? — засмя се Ренди и я поведе нагоре по стълбите.

Когато влязоха в стаята ѝ, той вдигна телефона, поръча напитките и оповести:

— Текилата пристига след малко. Аз слизам долу, за да потърся пуканки.

— Ренди... недей, само се пошегувах. Мога да мина и без пуканки.

Операторът направи трагична гримаса.

— Не можем да минем без пуканки. Ще се развали цялата магия, а и забрави ли, че вече имам нова репутация, която трябва да браня.

Докато очакваше завръщането на Ренди, Керълайн се приближи до прозореца. Светлините на града ѝ се струваха неясни и размазани от сълзите в очите ѝ, от мислите и емоциите, които я пронизваха. Беше ужасно объркана от поведението на Майк. Не знаеше какво да прави, а съвсем скоро отново щяха да се срещнат. Може би нещата щяха да изглеждат много по-прости, ако двамата не си говореха и се правеха, че изобщо не се познават.

Остра болка в гърдите я накара да се присвие. „Господи, какво става с мен?! Вече напълно губя контрол над себе си. Защо не кажа на Ренди, че съм много изморена, и да си легна? Защо го ангажирам с проблемите си? Нима имам нужда да прекарвам тази вечер с него, да изпадам в сълзлива, пиянска сантименталност? Мога да се справя и без чужда помощ.“

„Ти си самотна, Керълайн. Не бягай от приятелите си!“ — спореше с нея някакъв вътрешен глас.

Чувстваше се толкова отпаднала и сломена, че нямаше повече сили да се съпротивлява. Наистина се нуждаеше от Ренди — от топлината, от разбирането, от приятелската му подкрепа.

Сутринта на Керълайн преди всичко ѝ бе необходим аспирин. За втори път в живота си, и то за съвсем кратък период, страдаше от прекаляване с алкохол. След като провери всички прегради на ръчната си чанта и не откри заветната опаковка, тя с въздишка набра номера на рум сервиза. Отговориха ѝ, че в момента сервирали закуската и ще трябвало да почака около половин час. Керълайн отказа поръчката, прокара набързо гребена през косата си и тръгна към магазините във фойето на хотела.

Купи си аспирин и се отправи към асансьора. Натисна бутона и докато чакаше, се опита да отвори пластмасовия флакон. Вече бе успяла да счупи единия си нокът, когато Майк я забеляза и се приближи с усмивка към нея.

— Проблеми ли имаш?

— Проклетата капачка не иска да се отвори!

— Може ли да ти помогна?

Керълайн за момент се замисли дали да приеме помощта му или след като се качи в стаята си, да опита със зъби. Спря се на първото,

единствено защото все още нямаше повредени зъби и изпитваше ужас от зъболекарите.

— Пише: „Натисни, а после завърти надясно“ Правят го, за да не могат децата да ги отварят.

— Да, знам... — отвърна вяло Керълайн и сдъвка две таблетки.

— Зле ли ти е? Изглеждаш ми бледа.

— Нищо ми няма...

„Къде е проклетият асансьор!?“

— Мога ли да направя нещо за теб?

„Защо не си гледаш работата, а си се залепил за мен?!“

— Изпрати ми някой представител на въздържателно дружество, смятам да се запиша.

— О... това ли е причината?! Трябваше сам да разпозная симптомите.

Керълайн преглътна горчиво-киселите таблетки. Усети как я залива гореща вълна, спомняйки си предишния път, когато бе страдала от сутрешен махмурлук. „Къде се бави проклетият асансьор?!“ Погледна нагоре към светещите индикатори — той сякаш стоеше на едно място. Когато се обърна към Майк, на лицето му имаше лека усмивка.

— Обръснал си мустаците си...

— Да... избръснах ги.

Керълайн понечи да попита: „Защо?“, но се отказа.

— Бях свикнала да те виждам...

Погледите им се срещнаха и сърцето ѝ лудо заби. Майк каза нещо, но думите му бяха тихи и се загубиха, защото в следващия миг вратата на асансьора се отвори и от него се изсипаха десетина забързани гости на хотела.

Около минута напрегнато се гледаха, без никой да продума. Майк вдигна ръка и Керълайн настръхна, очаквайки, че ще докосне лицето ѝ, но той само я сложи на фотоклетката на кабината, за да спре затварящата се врата.

Керълайн се опита да усмихне и му благодари. Майк се обърна и тръгна към очакващата го група журналисти. На нея пък не ѝ оставаше нищо друго, освен да натисне бутона за десетия етаж.

Този път магическата комбинация от студен душ и аспирин не ѝ помогна да преодолее мъчителното си главоболие и гаденето в

стомаха. След като автобусите се върнаха от космическия център, единственото, което можа да направи, бе да се пъхне в леглото си, без да се съблича. Малко по-късно Ренди ѝ донесе голяма чиния със зеленчукова супа, попита дали може да ѝ помогне с още нещо, а после замина с група свои колеги, за да посети някакъв интересен бар.

Изминалият ден беше истински кошмар за Керълайн. Тя напразно се беше борила с това, което смяташе за налудничава проява на ревност всеки път, когато виждаше Майк да говори по-дълго с някоя красива журналистка. През първата половина на деня за поведението си обвиняваше изпития през предишната нощ алкохол, а през втората половина...

Време бе да обмисли странното си държание. Беше отказала да приеме отговора, който ѝ предлагаше Ренди. Бе абсолютно сигурна, че не е влюбена в Майк Уебстър. Ако не беше ѝ се случвало и не познаваше симптомите, можеше и да се съгласи с него, но не и сега. Прекалено добре си спомняше какво бе почувствала, когато за първи път бе видяла Том Фергюсън.

Не бе отговорила честно на въпроса на Ренди какви са сексуалните ѝ преживявания с Майк. Вместо да му каже, че Майк ѝ е отворил нови, заключени преди това врати, просто бе изтърсила: „Беше съвсем нормално“.

„Ето това е! Това е отговорът!“ Сега разбираше защо се държеше като лунатичка. Не изпитваше любов към Майк, не беше влюбена в него. Желаше само тялото му, мечтаеше отново да се слее с него в едно цяло. Тази мисъл я накара да се почувства ужасно, но Керълайн не я отхвърли, а я остави в съзнанието си. Гледаше на нея като струйка светлина в безкраен, тъмен лабиринт. Дори когато си задаваше въпроси от рода на: „Защо ми е приятно да говоря с него?“, бързаше да се върне към спокойствието и сигурността на самовнушението, че иска единствено да се люби с него. Макар това да беше временно и измамно решение на проблемите ѝ, Керълайн усещаше, че има нужда от него.

Рязкото почукване по вратата прекъсна мислите ѝ и изостри главоболието ѝ. Преди да се надигне от леглото и да облече халата си, се чу второ почукване.

— Керълайн? Добре ли си?

— Какво искаш, Майк?

— Да те видя.

— Не можеш ли да почакаш до утре?

— Керълайн... ще ти отнема само около минута.

Бравата изщрака и вратата се откряна.

— Господи, изглеждаш ужасно!

— Благодаря за комплимента! — отвърна мрачно Керълайн. — И ти не си особено красив...

„Опашата лъжа. Изглежда по-добре от всякога.“

Керълайн не искаше да го пуска в стаята си. Майк правеше с лекота живота ѝ още по-объркан. Имаше нужда от време да помисли, да се опита да разбере себе си, но не знаеше как да направи това, след като той се мъknеше по петите ѝ.

Майк допря длан до челото ѝ.

— Керълайн, имаш треска!

— Това означава ли, че аз печеля? — срязва го тя.

— Какво искаш да кажеш?

Керълайн въздъхна тежко.

— Нищо...

Тя се облегна на вратата.

— Какво искаш от мен, Майк?

— Да ти помогна с нещо.

— Виж, не се чувствам добре и искам да си легна, така че ако ме извиниш...

— Може ли да вляза?

Без да дочака отговора ѝ, Майк пристъпи вътре.

Керълайн ядосано го изгледа.

— Не мисля, че това е добра идея, Майк. Казах ти вече, не се чувствам добре и единственото нещо, което искам да направя, е да си легна.

Той се приближи, наведе се, ръцете му се плъзнаха зад коленете ѝ и я вдигна, сякаш беше малко дете, заспало пред телевизора, очаквайки някой интересен филм. Отнесе я до леглото, сложи я да легне и седна до нея.

— Керълайн, мислих много върху глупавата ситуация, която двамата сами си създадохме. Стигнах най-накрая до заключението, че

ще е много хубаво да забравим всички глупости, които си казахме, и да се опитаме да бъдем приятели.

Изрече го на един дъх. Нервността му вече се отразяваше както на говора, така и на всеки негов жест.

— Чувствам, че полудявам, когато трябва да мисля, че ти си обикновена, непозната репортерка. Няма ли да е по-лесно и за двама ни, ако се държим по-нормално и просто си гледаме работата?

Майк свали чехлите ѝ, оправи одеялото и пъхна ръце в джобовете си, за да спре треперенето им.

— Това беше моята малка реч. Какво ще ми отговориш?

„Сериозно ли говори? Нима наистина иска да сме приятели?!“ Керълайн чувстваше, че ще изпищи. „Добре, Уебстър. Но има една подробност. Една малка незначителна подробност. Приятелите не трябва да изпитват сексуално привличане един към друг. А аз не мога да мисля за нищо друго, когато ти си наоколо!“

Тя обгърна коленете си и опря брадичка на тях.

— Окей. Струва си да опитаме. И аз не съм особено очарована от това, което беше досега...

Майк се усмихна неуверено.

— Така, това е уредено, но то не беше истинската причина, поради която дойдох тук. Какво става с теб? Ренди ми каза, че не си добре.

— Не съм сигурна. Тази сутрин смятах, че е от алкохола.

— А сега?

— Не знам. Може ли да имам треска от него?

— Случва се, особено при хора, непривикнали към алкохола.

— Значи това е. Трябва да се закълна, че повече няма да пия...

— Само се пошегувах, Керълайн.

— Господи...

Майк забеляза чинията, която Ренди беше оставил на нощното шкафче.

— Какво е това?

— Мисля, че супа.

— Пилешка с фиде или телешка?

— Не знам, не съм я опитвала.

Той вдигна металния похлупак и я помириса.

— Зеленчукова е.

— Не е една от любимите ти, нали?

— Мисля, че току-що тя отпадна от списъка с храни, които мога да консумирам. Защо Ренди ти е донесъл тази „заешка радост“?

— Защото знае, че я предпочитам.

Майк я погледна в очите.

— А можеш ли да ми кажеш какво точно си погълнала днес?

— Ами, кафе...

— Друго?

— Кафе със сметана.

Той се изправи рязко и тръгна към вратата.

— Къде отиваш?! — попита разтревожено Керълайн, забравила, че само преди минута го бе ругала мислено, задето ѝ досажда с присъствието си.

— Да ти донеса нещо за ядене.

— Не мисля, че това е добра...

Стомахът ѝ упорито се съпротивляваше на думите ѝ с недоволно ръмжене.

— Половината от проблемите ти се дължат на нередовно хранене.

— А ти решаваш всеки проблем с храна — въздъхна Керълайн.
— Ако ти се грижеше за диетата ми, сигурно щях да съм най-дебелата репортерка на западното крайбрежие.

— Смятам, че едно нормално ядене на ден няма да ти причини никаква вреда, а само полза.

— Майк... аз наистина...

— Керълайн!

Тя усети гнева му и млъкна.

Майк огледа стаята и взе ключа от малката масичка до прозореца.

— Веднага се връщам.

Керълайн проследи как вратата се затваря след него. Паниката я сграбчи за гърлото. Това, което се опитваха да направят, бе наистина интелигентно, заслужаващо уважение, но беше ли разумно? Лесно бе да обявят отношенията си за приятелски, но можеха ли думите да потушат чувствата — чувства, които не биха се вместили в нито една платоническа връзка.

„По дяволите! Не мога да остана и пет минути близо до Майк, без пулсът ми да ускори ритъма си. Не трябваше изобщо да тръгвам от Пасадена. По-добре да бях отказала командировката, независимо какви ще бъдат последствията. Нали вече съм и без това с единия крак извън КМТВ. Пътуването от Лос Анжелис до Хюстън и последвалите събития бяха по-лоши и от средновековни мъчения.“

Керълайн извади четката от дамската си чанта и я прокара ядосано през гъстата си коса. Погледна отражението си в малкото огледалце на чантата. Всеки път, когато го правеше, в съзнанието ѝ изникваше една и съща мисъл. Някъде в недалечното бъдеще лицето ѝ щеше да стане неин враг. Бръчиците от смях и от раздражение щяха да станат все по-дълбоки, докато вече и гримът нямаше да може да ги прикрие. Във всеки случай, ако продължаваше да има подобни дни, щеше да се пенсионира много по-рано от нормалното. Взе червилото, но преди да го допре до устните си, спря, осъзнавайки, че Майк може да го изтълкува погрешно. Можеше да сметне, че иска да изглежда по-красива, заради него. Вече имаше достатъчно проблеми, не ѝ трябваха допълнителни.

Той се върна след около двадесет минути. Нагласи няколко възглавници зад гърба ѝ и сложи подноса пред нея. С мъка овладя порива си да погали лицето ѝ, да отстрани къдрицата, която падаше над очите ѝ.

Керълайн отвори пакетчето чай и го пусна в керамичната чаша с гореща вода. Ноздрите ѝ се изпълниха с аромат, който ѝ напомняше за родния ѝ град, за безкрайните поля, за детството ѝ.

— Къде успя да откриеш това? Не съм пила чай от лайка поне от двадесет години.

— Имам добри приятели в този хотел — отговори тихо Майк.

Тя вдигна капака на голямата чиния, в която трябваше да е „основното ястие“, и зяпна от изненада, когато видя купчина от препечени филийки.

— Има гореща пилешка супа в другата чиния — обясни ѝ с усмивка Майк. — Най-доброто лекарство за болни стомаси.

Керълайн я подуши подозрително.

— Кой го казва?

— Известният доктор Уебстър. Хайде, сега яж.

Тя се подчини и с учудване установи, че супата подейства благотворно на нещастния ѝ стомах. Когато чиниите бяха изпразнени, Майк махна подноса, за да може да си легне, и грижливо оправи одеялата ѝ.

— С този халат ли смяташ да спиш?

— Не.

— Искаш ли да ти помогна...

Той осъзна какво казваше и гласът му одрезгавя.

— Ще се оправя и сама... — отговори Керълайн, споходена от подобни асоциации.

— Е, тогава да тръгвам.

— Майк...

— Кажеш?

— Благодаря ти.

— Няма защо... Нали сме приятели?

— Майк?

— Кажеш?

— Ако искаш, не си тръгвай. Можеш да останеш, нали съм болна.

— Бих искал, но не мога... Трябва да се срещна с група журналисти... — той погледна часовника си. — Даже вече закъснявам.

— Съжалявам... трябваше да ми кажеш. Не беше длъжен да оставаш тук толкова дълго.

Майк се отправи към вратата.

— Ще се видим утре сутринта, Керълайн. Оправяй се, а ако имаш нужда от нещо, обади ми се. Стаята ми е 611.

— Добре... — отвърна Керълайн, но и двамата знаеха, че тя няма да се обади.

След като Майк излезе, Керълайн дълго гледа в затворилата се след него врата. С уморена въздишка се изправи и седна на ръба на леглото. Погледът ѝ се спря на електронния часовник върху нощното шкафче. Часът беше десет и двадесет и пет. „С кого ли може да се среща толкова късно Майк? Дали наистина са журналисти или...?“ Въпросът предизвика болезнено парене в гърдите ѝ, но тя нямаше никакво право да търси отговора му.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато на следващата сутрин се събуди примираща от глад, Керълайн разбра, че нейната болест не е била нищо друго, освен реакция на тялото ѝ срещу изтощението, умората и стреса, на които бе подложено. След горещия душ се почувства много по-добре. Протегна се, вдигна слушалката и набра номера на стая 611. Секунда по-късно промени решението си и затвори апарата. „Глупаво е да му се обаждам. Между нас нищо не се е променило.“

Среса се набързо, взе дамската си чанта и тръгна към малката кафетерия във фойето на хотела. Въпреки ранния час, в заведението имаше опашка от ранобудни гости. Керълайн се нареди на нея и си купи вестник, само за да се занимава с нещо, докато чака. Преди да насочи вниманието си към материал, посветен на предстоящото излитане, разсеяно се огледа, търсейки Ренди Кевънах. Не можа да открие оператора, но забеляза нещо друго и стомахът ѝ се сви на топка.

На една от крайните маси седяха Майк и симпатична русокоса журналистка. Майк се държеше съвсем свободно, говореше с изразителни жестове и леко се привеждаше към своята събеседничка.

Изведнъж той широко се усмихна и вълна от гняв заля Керълайн. „Как е могъл да излезе снощи с тази жена, след като се грижеше за мен с такова... Господи, какво ми става?! Какво право имам да го осъждам?!“ Керълайн осъзна, че го ревнуваше, защото беше щастлив с друга жена. Опита се да си спомни кога за последен път го е видяла да се усмихва по този начин. Не успя. Объркана и разстроена тръгна към асансьора. Не знаеше къде отива, искаше само да е колкото се може по-далеч от Майк. Някой я хвана за ръката и тя изтръпна. Обърна се, очаквайки да види него, но се оказа, че това е Ренди.

— Добро утро, шефе. Закъде си се разбързала?

Керълайн оправи ремъка на чантата си, който се беше свлякъл от рамото ѝ.

— Аз... забравих нещо в стаята си.

— Търсих те почти навсякъде, но не съм и предполагал, че може да си тук.

— Така ли?! Трябвам ли ти за нещо?

— Не, исках само да проверя как се чувстваш тази сутрин.

Ренди внимателно я огледа от главата до петите.

— Съдейки по външния ти вид, имаш подобрене — той я хвана под ръка. — Хайде, да вървим да закусим. Гладен съм като вълк.

— Но аз исках да отида...

— Керълайн, слушай ме внимателно. Майк току-що ни забеляза. Не искаш да си помисли, че бягаш, нали?

Керълайн прехапа устни, колебаейки се какво да предприеме.

— Разбра ли, че си го видял?

„Може би все още мога да се измъкна?“ — мина ѝ през ума.

— Да.

Тя си пое на няколко пъти дълбоко дъх и погледна през рамото на Ренди. Майк се сбогува с русата журналистка и наистина тръгна към тях.

— Добро утро, Керълайн. Как се чувстваш тази сутрин?

— По-добре, благодаря.

Погледът му обходи лицето ѝ, търсейки там потвърждение на думите ѝ. Очевидно остана доволен от това, което видя, защото продължи:

— Днес ще ти трябва много енергия. Програмата доста е натоварена.

Керълайн отчаяно търсеше някакъв отговор. Мислено благодари на Ренди, който ѝ се притече на помощ.

— Доколкото разбрах от колегите, ще можем да изпробваме дори тренировъчния симулатор на совалката?

— Да, досега там не е влизал журналист.

Разговорът на двамата мъже продължи още няколко минути, през които Керълайн се опитваше да установи контрол над разклатената си нервна система. С въздишка на облекчение отвърна на галантното „довиждане“ на Майк и дори успя да имитира фалшива усмивка.

— Това беше изключително! — възкликна Ренди.

— Кое?

Керълайн все още гледаше към асансьора, в който бе влязъл Майк.

— Ако бях заснел тази сцена, щяхте да бъдете номинирани за „Оскар“.

Тя намръщено се обърна към него.

— За какво, по дяволите, говориш?!

— О, хайде, Керълайн, отново забравяш пред кого се намираш! Отразявал съм прекалено много представления, за да не разпозная истинското шоу.

Керълайн направи учудена физиономия.

— Снощи не пожела да ми отговориш, но предполагам, че между вас има сериозен конфликт. Ако не вземете мерки, за да го разрешите, съвсем скоро може да стане неразрешим.

— Вече е твърде късно...

Тя стреснато осъзна, че изрича мислите си на глас.

— Беше твърде късно от самото начало...

— Защо не отидем на някое по-спокойно място, за да обсъдим всичко?

— Не сега, моля те. Може би довечера...

— Окей, шефе! — сложи ръка на рамото ѝ Ренди. — Само не забравяй, че аз съм наоколо, ако ти потрябвам.

Вечерта Керълайн настоя Ренди да продължи сам обиколката си по баровете под предлог, че ужасно ѝ се спяло, а и на следващия ден трябвало да летят за Флорида.

Майк тръгна за Флорида с по-ранен полет от този на журналистите. Искаше да придружи Ан, а и да е сигурен, че там всичко е готово за посрещането на представителите на медиите от цялата страна.

Ан мълчаливо гледаше през прозореца синия килим на океана.

— Какво става? Нервна ли си? — хвана ръката ѝ Майк.

Тя се обърна към него и се опита да се усмихне.

— Искаше ми се да знаех какво не е наред, Майк. Независимо какво върша, това чувство на неудобство и безпокойство, което изпитвам, си остава. Сякаш в стомаха ми има отряд гномове, правещи всичко, което им е по силите, за да не се чувствам приятно.

— Мисля, че това е нещо нормално, Ан. На Кори му предстои пътуване, което ще го отведе доста далеч оттук. За голяма част от

хората полетите със совалката могат да са нещо съвсем обикновено, но ти знаеш, че това изобщо не е така.

— Има нещо повече — поклати глава Ан.

— Какво искаш да кажеш?

— Не знам... Вярваш ли в предчувствия?

— Като това, което имаше, преди да катастрофирам? — попита разтревожено Майк. — Ако е нещо подобно, не знам какво да ти кажа.

— Не, този път е по-различно. Няма го онова чувство на остра паника, което изпитвах преди... Само странно усещане на безпокойство. Може би затова не мога да му се доверя напълно — Ан го погледна умолително. — Бъди добър, не казвай нищо на Кори. Сигурно ще ме помисли за напълно откачена. От един месец се правя на Полиана^[1] и дори децата станаха подозрителни.

Майк даже и да имаше възможност да види своя приятел преди полета, в никакъв случай не би му разказал за предчувствията на съпругата му. Кори добре знаеше, че предсказанията ѝ се сбъдваха с ужасяваща точност и сериозно би се разтревожил.

— Учудвам се, че не е забелязал странното ти поведение.

— Шегуваш ли се?! Главата му вече е в орбита. През последните две седмици ми се струваше, че не живея с него, а с робот.

— Има една черта от характера му, която никога не съм могъл да разбера. Как е възможно да пренася напрежението от работата си вкъщи.

Майк забеляза, че в очите на Ан избликнаха сълзи.

— Не знам какво ще правя, ако нещо се случи с него, Майк. Вече шестнадесет години сме заедно и не виждам как ще продължи животът ми, ако го няма.

— Ако нещо се случи с Кори, било то в совалката или на път за вкъщи — днес, утре или след години — твоят живот ще продължи, Ан. Често цената, която трябва да заплатим, за да обичаме някого, е да го загубим или да се разделим с него.

— Откога започна да се увличаш и по философия?

— Напоследък. Започнах да правя и много други неща, за които преди съм нямал време или не са ми били интересни.

— Успя ли да говориш с Керълайн в Хюстън?

— Направих всичко, което беше по силите ми, но магическият момент, който очаквах, така и не дойде.

Ан тъжно поклати глава.

— Каква нелепост. Прекарал си половината си живот в търсене на „голямата“ любов, а когато най-после смяташ, че си я открил, жената просто не отвърща на чувствата ти.

— Както винаги преувеличаваш способностите ми, скъпа Ан. Откога да се влюбиш, е нещо, което можеш да контролираш?

— Какво смяташ да правиш сега?

— Нищо. Оставям всичко така, както си е. Ако успея да преживея този уикенд, нататък всичко ще ми е все едно.

— Керълайн също ще дойде в Кейп Канаверал, нали?

— Да, заедно с другите.

— Тя ми харесва, Майк.

— Знам.

— Имаш ли нещо против, ако прекараме малко време заедно, когато пристигне в Центъра?

— Не, разбира се. Защо трябва изобщо да ме питаш?

— Знаеш ли, представях си какво би станало... ако ние с Кори се разделим, а ти си приятел и с двамата ни.

— Е, и?

— Смятам, че каквото и да ни е разделило, то ще е толкова силно, че ще принуди и теб да вземеш нечия страна. В противен случай, не мога да разбера как двамата души, които харесвам, се държат така помежду си.

— Мисля, че прекалено много драматизираш нещата, Ан. Аз сам си създадох тази ситуация и Керълайн няма абсолютно никаква вина. Държах се като слон в стъкларски магазин, непрекъснато удрях, маневрирах и изисквах неща, които изобщо нямах право да изисквам.

— Ако толкова си убеден в това, защо не започнете всичко отначало.

— Това е все едно да извадиш обувките си чисти, ако си стъпил в горещ катран.

— Откъде си сигурен, че тя няма да посрещне това с готовност?

— Ан... не ме слушаш внимателно. Аз бях този, който се влюби, а не Керълайн.

— Тук мисля, че грешиш.

Сърцето на Майк заби силно. „Нима Керълайн й е казала нещо?“ С големи усилия запази хладнокръвие.

— Какво те кара да мислиш така?

— Не съм сигурна дали тя самата го осъзнава. А ако го осъзнава, се страхува да си го признае. Усетих го, когато се срещнахме в къщата на сестра ми в Нюпорт Бийч. Реших да не споменавам изобщо твоето име. Ако Керълайн искаше да научи нещо за теб, трябваше сама да ме попита. Надявах се, че ще го направи, и така и стана. Тръгна си, но спря колата и се върна, за да се поинтересува за теб. Бих искала да знам какво точно видях в очите ѝ. Някаква смесица от тъга и болка. Съчувствам ѝ и никога не съм съжалявала толкова за някой друг човек. Може и да греша, но каквото и да стои между вас, това е нещо, което тя носи дълбоко в душата си. То ѝ пречи да се влюби в теб. По-точно, пречи ѝ да си признае, че вече е влюбена.

Майк се облегна назад и се усмихна кисело.

— Бих дал всичко, това да е истина.

— Какво би дал например?

Той сведе глава и се замисли. „Какво бих дал наистина? Какво бих направил за Керълайн?“

— Знаеш ли, защо не сменим темата? Чувствам, че когато заговорим за Керълайн, се въртим в кръг, а от това въртене вече започва да ми прилошава.

— Добре, както искаш... Отдавна се каня с някого да обсъдя финансовите проблеми на училището, в което са Ребека и Кевин.

Напоследък Ан сериозно се интересуваше от проблемите на малкото градче, в което живееше. Тази година смяташе да се кандидатира за член на градската управа.

— Слушам те — отвърна Майк и изпъна крака.

— Това ми харесва най-много в теб — засмя се тя. — Винаги се отзоваваш с готовност.

Въпреки че Майк имаше да върши безброй неща, след като кацна във Флорида, той все пак намери време да поговори насаме с Кори преди излитането.

— Знаеш ли, че нямаше да съм тук, ако не беше ти.

— Откъде ти хрумна?

— Не сме говорили за това, защото сякаш нямаше подходящ момент. Но днес смятам да го направя — Кори сведе глава и се загледа

в чашата си с кафе. — След един футболен мач в училище бях много ядосан и ти казах, че крилото не може да направи нищо, ако няма подкрепата на добър център. Също, че не виждам смисъл, ти да обираш цялата слава. Спомняш ли си какво ми отговори?

Майк се усмихна и сви рамене.

— Не, но предполагам, че е било някоя мъдрост. Доколкото си спомням, тогава се смятах за изключително проницателен и интелигентен младеж.

— Каза ми, че ако искам слава, трябва да я заслужа, а не да мърморя. Накара ме да осъзная нещо, което таях дълбоко в себе си. Стараех се непрекъснато да те следвам, но след като винаги бях втори, избирах по-безопасните пътеки. По този начин, дори и да паднех по очи, никой нямаше да ме види. Това беше по-лесният начин, Майк. Не ти казах, че смятам да се включа в космическата програма. По това време бяхме в различни точки на земното кълбо.

— Нямаше нужда да ми казваш. Знаех, че започва нова космическа програма, а за това са нужни и специално подготвени хора. Това естествено е професионално развитие за един пилот и предвидих, че няма да пропуснеш тази възможност.

За момент настъпи неловко мълчание. Кори го наруши пръв.

— Искях да ти кажа още, че не е същото, след като няма да си с мен...

— Не бих твърдял, че и на мен ще ми е много приятно — отговори тихо Майк.

Кори се изправи и двамата се прегърнаха, опитвайки се да изразят това, което не можеха да направят с думи.

— Ще наглеждаш Ан, нали? Напоследък се държеше много странно.

— Разбира се, не се тревожи за това.

— И Майк... ако нещо се случи...

— О, я стига...

— Млъкни за малко и ме изслушай. Моля те!

Майк осъзна, че приятелят му говори сериозно. Това не беше коментар на човек, който просто знае, че работата му е много рискова, а на специалист, който предчувства, че нещо по кораба не е наред.

— Казвай.

— Ако нещо се случи с мен, недей изоставя Ан и децата. Посещавай ги поне един път в седмицата. Те те обичат.

— Кори, знаеш, че ще го направя. Безсмислено е да говорим за подобни неща.

— Добре, още нещо...

— Казвай.

— Напоследък мислих над това, което става между теб и Керълайн.

— Да, добре. Последни съвети към нещастно влюбения, нали? Ан вече ми напълни главата, докато пътувахме към Флорида.

Майк се опита да внесе малко хумор в разговора им, но Кори игнорира думите му.

— Ако наистина смяташ, че тя е жената, която търсиш от толкова време, не ѝ позволявай да си тръгне така лесно. Животът ми нямаше да представлява нищо, ако не беше Ан. Не искам да мисля, че никога няма да изпиташ щастието, което аз имам.

— Мили Боже, Кори! Ако някой те чуе да говориш така, ще отложат полета и ще те изпратят отново на психотестовете.

Кори пхна ръце в джобовете си и се усмихна.

— Нищо ми няма, Майк. Исках само да сваля някои неща, които ми тежаха на гърдите. Можеш да ми го върнеш, след като се прибера.

— Не си мисли, че ще ти се размине — Майк погледна към часовника си и поклати глава. — Трябва да вървя.

Изпрати приятеля си до сектора, в който достъп имаха само астронавтите, и му стисна ръката.

— Внимавай, утре ще те гледам. Да не се изложиш!

— В никакъв случай — отвърна Кори, обърна се и влезе.

Утрото беше влажно и студено. Светлосиньото небе беше безоблачно и приличаше на платно, готово за първия замах на огромната бяла четка от излитащата ракета, отправила се към далечния Космос.

Ренди бе прекарал предишния ден в търсене на подходящ ракурс за камерата си. КМТВ щеше да получава картина директно от НАСА и с Керълайн имаха пълна свобода за отразяване на събитието. Керълайн беше много доволна, че нямаше да водят пряко предаване, защото така

можеше да наблюдава спокойно излитането, без да се притеснява какво ще каже. Единственото ѝ задължение тази сутрин бе да си води бележки, които да използва при монтирането на репортажа.

Ан я покани на специалните места за официални гости. Тя с удоволствие прие, без да подозира, че Майк ще дойде малко по-късно при тях. Заеха местата си час и половина преди излитането, а Майк пристигна, когато оставаха само двадесет минути.

— Всичко върви по план — каза той и стисна окуражително ръката на Ан.

Ниско над главите им прелетя самолет и тя подскочи.

— Майк...

— Спокойно, самолетът само проверя какви са метеорологичните условия над пистата.

— Това пък защо го правят? — попита Керълайн.

Майк се поколеба за момент.

— В случай на авария совалката ще се приземи там.

Тя се наруга мислено. „Как може да съм толкова глупава? Да питам за нещо, което е толкова очевидно, и да напомням на Ан колко опасно е всичко!“

Майк побърза да смени темата.

— За екипажа сега е най-нервният момент от целия полет. Прави се последна проверка на системите и всички се молят да няма забавяне на излитането.

— Каква е вероятността нещо да се случи? — промълви Ан.

— Преди да дойда тук, ръководителят на центъра ме информира, че всичко било в изправност. Това показва и този часовник пред нас. Той ще спре да отброява минутите, оставащи до излитането, ако се открие някаква повреда.

Времето течеше мъчително бавно.

— Какво става? — попита разтревожено Ан, когато на циферблата се закова 9:00.

— Това е нормална процедура, нещо като глътка въздух за екипажа и за хората от контролния център. Как се чувстваш?

Тя сведе очи към побелелите си от стискане ръце.

— Ще ти кажа, щом всичко свърши. Керълайн ми помогна много тази сутрин. Присъствието ѝ беше като дар божи за мен. Питаше за такива неща, за които започна ли да говоря, нямам спиране.

Керълайн срещна въпросителния поглед на Майк.

— Само я попитах как са децата?

— Сега Керълайн знае много повече, отколкото ѝ се искаше. Знае, че Кевин спря да играе баскетбол, докато не се върне баща му. Знае какво е да имаш три деца, болни от варицела по едно и също време.

Ан започна нервно да гризе ноктите си — нещо, което никога не бе правила преди.

— Господи, трябваше да им се обадя, за да ги събудя. Може и да не видят изстрелването.

Майк стисна ръката ѝ.

— Не се тревожи, сигурен съм, че Мери вече ги е събудила.

— Разбрах също, че Майнди е влюбена в новото си мече — вметна Керълайн.

Майк ѝ отговори нещо, но думите му бяха заглушени от гласа на информатора, прогърмял от високоговорителите над главите им: „Дами и господа, всички системи на кораба работят нормално. Предстартовото броене продължава. Остават осем минути и петдесет и две секунди.“

Керълайн се огледа наоколо. Намираще се сред известни политици, звезди от шоубизнеса, приятели и близки на астронавтите. След това погледът ѝ се премести върху совалката. Огромният метален корпус на кораба блестеше под лъчите на утринното слънце като гигантска стоманена игла, готова да прободне небето.

„Четири минути и двадесет и една секунда...“

„Колко е спокоен гласът на говорителя. Сякаш чете влаково разписание“ — рече си тя.

Някой зад нея обясняваше предназначението на малките странични двигатели. Те служели за по-прецизното управление на совалката и поради повреда били станали причина за провала на една от предишните мисии. Керълайн бързо погледна към Ан, за да види реакцията ѝ. Тя сякаш бе изпаднала в транс и не обръщаше внимание на нищо около себе си.

„Три минути и четиридесет секунди...“

Устните на Ан се движеха в безмълвна молитва.

„Две минути и двадесет и пет секунди до излитане.“

Подобното на кран съоръжение, което досега бе свързано с горивния резервоар, плавно се отдели настрани.

Ан си пое дълбоко дъх.

Майк гледаше напрегнато към совалката.

Керълайн вдигна бинокъла си, за да наблюдава последните операции, които извършваха компютрите и роботизираните съоръжения.

„Една минута до излитане. Всички системи функционират нормално.“

Тя усети тежест в стомаха си, а после незнайно откъде в съзнанието ѝ нахлу завист. Ужасно ѝ се прииска да бъде на борда на този кораб. В него бяха хората, които правеха историята на човечеството. „Господи, какво ли изпитва Майк, след като е бил толкова близо до осъществяването на мечтата си да полети в Космоса?“

„Тридесет и осем секунди, орбитален курс — позициониран, горивни клапи — отворени за излитане.“

В основата на кораба се появи облачета пара от изпомпваната горивна смес.

„Двадесет и пет секунди. Всички системи работят нормално. Готовност за автоматично излитане. Корабен компютър и централен компютър — синхронизирани...“

Сърцето на Керълайн заби бясно в гърдите ѝ.

„Петнадесет секунди, четиринадесет, тринадесет, дванадесет... Първоначален пуск на главните двигатели...“

Ан напрегнато се изправи и прошепна тихо:

— Обичам те, Кори!

„Пет секунди... Главен двигател включен...“

Около совалката се появи яркооранжев пламък и миг по-късно той бе закрит от облаци бял прах, които обвиха целия ѝ корпус.

„Запалване на страничните двигатели...“

Чу се невероятно силно бучене и земята леко потрепери. Двата странични двигателя, които щяха да изгорят няколко тона алуминиев прах, вече работеха с максимална мощност. Едновременно с възхищението и вълнението Керълайн усети как страхът пълзи бавно по гърба ѝ.

„Издигане пет... двадесет... двеста метра... Всички системи работят нормално.“

Майк въздъхна облекчено и като хипнотизиран гледаше как огромният корпус на кораба оживява и се бори срещу земното гравитационното поле. В мислите си беше в кабината заедно с Кори. Знаеше всяко негово движение и сякаш сам го правеше. Усецаше с всяка частица от тялото си тресящия се от напрежение корпус и двигателите, които само за две минути вече бяха извели совалката на петдесет километра над земята. След сто тридесет и осем секунди експлозивните болтове от двете страни на кораба щяха да се задействат и да отделят от корпуса двата странични двигателя. С тяхното падане и с изпразването на горивния резервоар скоростта бързо щеше да нарасне и астронавтите трябваше в един момент да превключат двигателите на обратна тяга, за да предпазят от повреди совалката, с която след това щяха да се върнат на земята. Едва когато небето започнеше да изглежда черно, двигателите щяха да бъдат изключени. Големият резервоар за гориво, вече празен, щеше да бъде освободен и да се приводни някъде в Индийския океан. За последен път двигателите щяха да бъдат включени само за няколко секунди, докато корабът поемеше по предварително зададената му орбита. Тогава Кори можеше да ликува, защото мечтата му да полети в Космоса щеше да е осъществена.

Керълайн свали бинокъла и се озърна. Лицето на Ан вече изглеждаше по-спокойно, а по бузите ѝ имаше засъхнали сълзи. Изражението на Майк беше загадъчно и не можеше да се определи за какво мисли. Погледите им се срещнаха. Керълайн само за секунди успя да прочете болката, която той преживяваше, защото бе оставен завинаги на земята. В следващия миг всичко бе изчезнало.

Майк прегърна Ан през раменете и я притисна към себе си.

— По-добре ли си вече?

— Беше... беше толкова страшно, Майк.

— Да, разбирам те.

Тя погледна към небето.

— Връщай се по-бързо, Кори. Обичам те.

Керълайн скришом наблюдаваше Майк. Видя ѝ се доста отслабнал. „Последната седмица сигурно е била много трудна за него.

Или може би целият месец?! Вече трябва да тръгвам. Ренди ме очаква, за да завършим репортажа...”

Но сякаш някаква сила я притискаше към седалката.

„Господи, колко съм изморена! Дори повече от изморена... изцедена. И объркана.“ Идеите, плановете, мечтите и надеждите ѝ бяха придобили остри ръбове. Досега винаги бе била толкова уверена в правотата на това, към което се бе стремяла. Знаела бе правилната посока. А в този момент, като че ли се намираше в огромен водовъртеж, от който въпреки усилията си, не можеше да се отскубне. Не можеше повече да отрича, че изпитва силно, непреодолимо влечение към Майк.

„Трябва да говоря с него. Да се убедя веднъж завинаги, че между нас няма нищо. Ако не започна да си мисля за Майк като за съвсем обикновен човек, едва ли ще се отърва от кошмарите си.“

Но разговорът им не се състоя. Той се извини, че закъснявал за пресконференцията и си тръгна. Керълайн го наблюдаваше как си пробива път през тълпата, как приема поздравления, как стиска подадените му ръце или как прегръща някого. Имаше великолепно дарба да общува с хората. При него нямаше нищо изкуствено, нищо неестествено — всичко идваше от сърцето му.

— Ан, съжалявам, но и аз трябва да тръгвам.

— Не се тревожи, скъпа, не трябва да ми се извиняваш. Вече съм много по-добре, но едва ли пулсът ми ще възстанови нормалния си ритъм и през следващите няколко дни.

— Ако не се видим, преди да си тръгна... Опитвам се да кажа нещо от рода на: не искам приятелството ни да свърша дотук...

„Господи, журналистка съм, а не мога да си събера мислите!“

Усмивката отново се върна върху лицето на Ан.

— Доколкото разбрах, вече доставяли пощенски пратки от Пасадена в Хюстън и обратно. Носят се слухове, че в съвсем скоро време се очаквало да бъдат прокарани и телефонни линии — пошегува се тя.

— Искаш да кажеш, че стотината пощенски гълъби, които съм купила, няма да ме направят богата?

— Да, така е.

Керълайн чу името си и се обърна. Ренди ѝ махаше от другата страна на трибуната.

— Ан... трябва наистина да вървя. Ще измислим нещо, нали?

— Имаш една седмица. Ако не ми се обадиш дотогава, лошо ти се пише.

През този късен следобед Керълайн търпеливо чакаше в информационното крило на космическия център „Кенеди“. Най-важната част от плана ѝ бе срещата с Майк. Тя трябваше да премине делово, без многословни обяснения, за да могат да се разделят побързо и при евентуална нова среща да не изпаднат в неловка ситуация.

Вратата на офиса му най-после се отвори и мускулите ѝ се напрегнаха.

— Керълайн... — възкликна Ан. — Какво правиш тук?

— Ан... Мислех, че вече си се прибрала в Хюстън.

— Реших да направя една обиколка на комплекса, защото едва ли ще имам възможност друг път. Кори се чувства като у дома си тук, но винаги забравя за мен. Постоянно говори и говори за различни неща, за които нямам и представа как изглеждат. Така че реших да се образовам. Нали вече съм жена на истински астронавт, трябва да разкажа нещо и на децата. Това обяснява защо аз съм тук, а ти?

— Аз... ами исках да говоря с Майк, преди да се прибера в Пасадена.

Страховете на Керълайн се оправдаха. В очите на Ан се появи надежда.

— Но него го няма. Веднага след изстрелването замина за космическия център в Хюстън. Знам обаче номера му там и ако искаш, можеш да му се обадиш.

— Ан, моля те, недей. Не е това, което си мислиш.

— Така ли... извинявай — разочаровано отвърна Ан и лицето ѝ отново помръкна.

— Исках само да му кажа „довиждане“.

Ан прехапа устни и въздъхна тежко.

— Имаш ли някаква представа колко ми е трудно да наблюдавам това, което се случва между вас. Каквито и проблеми и различия да имате, те могат да бъдат разрешени. Вие сте интелигентни хора, всеки ще направи някакъв компромис. Това не може повече да продължава по този начин, Керълайн!

Керълайн се отдръпна леко назад, учудена от неприкрития гняв в думите на приятелката ѝ. Вдигна ръка и си разтри слепоочията, опитвайки се да намали малко главоболието си. Изглеждаше ѝ толкова изкушаващо да махне товара от гърдите си и да сподели всичко с нея.

— Окей. Май че трябва да ти обясня.

— Отдавна беше време, Керълайн. Ела да седнем тук.

Настаниха се на пластмасовите столове в края на коридора. Керълайн си пое дъх и прокара пръсти през косата си.

— Преди да срещна Майк, животът ми беше като бюро с грижливо подредени на него документи. Знаех мястото на всеки отделен лист от тях. Когато се появи Майк, той сякаш отвори голям прозорец ѝ остави вятъра да унищожи всичко, което така грижливо бях подреждала с години. Опитай се да ме разбереш, Ан! Оттогава напразно полагам усилия да оправя нещата, но прозорецът си остава отворен и листовете продължават да летят около мен, без да мога да ги достигна. Но най-лошото е... най-лошото е това, че не знам дали някога изобщо ще мога да върна предишния си живот. Това ме разкъсва. Толкова се промених за тези няколко месеца, че започвам да се съмнявам дали изобщо искам да съм си същата. Ан, осъзнаваш ли колко съм объркана?!

Ан притегли главата ѝ на рамото си.

— Разбирам, че си абсолютно сигурна само в едно нещо. А то е, че животът ти, какъвто е сега, е ужасно нещастен. Нали?

Керълайн кимна.

— Не е ли логично да обсъдиш това, което ми каза, и с Майк? Да видиш какво мисли той по въпроса. Разбираш ли за какво говоря?

— Да...

— Отлагането на този важен разговор не води до нищо добро, затова ти предлагам да дойдеш с мен в Хюстън и да го открием.

— Ан... не съм сигурна, че съм готова за това. Преди да тръгна за Хюстън миналата седмица, бях убедена, че разделяйки се с Майк, съм постъпила правилно. Смятах, че така ще е най-добре и за двамата ни...

Думите сякаш сами излизаха от устата на Керълайн.

— Когато се срещнахме с Майк, очаквах той да се опита да оправя нещата между нас. Да предложи или да каже нещо. Това не се случи. Държеше се така, сякаш за него бях просто една от хилядите

журналистки. За първи път почувствах ревност. Може да ти прозвучи много глупаво, но аз не исках да бъда с Майк, но не желяех и друга жена да бъде щастлива с него.

Тя поклати глава.

— Няма да повярваш какви мисли ми минаха през главата, когато го видях да закусва с една блондинка. Исках да изсипя таблата си с храна върху главата на нещастната жена, само защото Майк ѝ се усмихваше.

Ан искрено се разсмя.

— Не само ти имаш подобни помисли, Керълайн.

— Какво искаш да кажеш?

— Преди около година на някакъв прием случайно чух жената на един сенатор да споделя с приятелката си, че смятала „да се пробва“ на „симпатичния риж астронавт“. „Без да искам“ се спънах и съсипах скъпата ѝ рокля с коктейл от водка и доматен сок.

Керълайн не можа да сдържи усмивката си.

— Е, поне си имала всички права да го направиш, а аз дори не съм сигурна дали искам да съм с Майк. Преди да го срещна, гледах на света с други очи. Странно защо, песимизмът ми ме напусна, а бях толкова свикнала с него. Не мога и да се осланям на оптимизма си, защото именно по този начин преди няколко години бях жестоко наранена. Никога не съм била по-объркана през целия си живот.

Ан хвана ръката ѝ.

— Ако се опитваш да се върнеш към предишния си начин на живот, това означава, че съзнателно се отказваш от повечето неща, за които си заслужава да се живее. Избираш безопасния, но безинтересен живот.

— Преди ми се струваше, че си заслужава. Смятах да се отдам единствено на кариерата си.

— А сега?

„Мога ли да обърна гръб на новите си приятели: на Ренди, Синди, Ан, Кори... на Майк? Не, изключено!“ Въпреки че беше изплашена от мисълта, че ужасът от раздялата ѝ с Том би могъл да се повтори, Керълайн тихо отвърна:

— Не искам да живея, както преди...

— Е, тогава това означава само едно, Керълайн. Ти вече си стигнала до някакво решение, само дето не си го изрекла на глас.

— Все още не знам какво мисли Майк...
— Защо не го попиташ?

[1] Героиня от роман на американската писателка Елианор Портър (1868–1920), характерна със слепия си оптимизъм. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Веднага щом пристигна в космическия център в Хюстън, Майк тръгна към залата за управление на полета. Вече бяха изминали няколко часа и беше нетърпелив да научи какво става с Кори. Остана доволен, че всичко е наред, но не и радостен. Кори и Ан бяха насадили у него някаква тревога, от която все още не можеше да се отърси.

Знаеше, че ще се почувства щастлив, едва когато този полет завършеше.

След като говори с десетина специалисти и чу стандартното „нормален полет“, тръгна към офиса си. Отговори на най-важните телефонните обаждания, провери колко журналисти го очакват в центъра и отиде да се срещне с тях.

Когато се върна в залата за управление на полета, в първия момент си помисли, че всички са се успокоили след успешния старт и сега просто си гледат работата. Скоро обаче разбра, че това не е така. В поведението на колегите му имаше нещо странно.

Единственият човек, който можеше да му даде нужната информация, беше Лиза Малорей. Тя беше летяла при една от предишните мисии на совалката. Сега работата ѝ бе да препредава инструкциите на астронавтите. Трябваше да я изчака, докато свърши телефонния си разговор. Огледа внимателно залата. Тук-там се виждаха усмихнати лица, но тревожното му чувство не го напускаше.

Лиза остави слушалката и се обърна.

— Какво мога да направя за теб, Майк?

— Да ме успокоиш или разтревожиш. Как върви полетът?

— Кой пита? Ти или журналистите?

— Аз.

— Тогава ще те разочаровам с лоши новини. Трима от екипажа се чувстват много зле, почти не могат да се движат.

— По дяволите! — изруга Майк.

По време на всеки полет се случваше да се разболеят един или двама астронавти от СКА, както тук наричаха синдрома на космическа

адаптация. Трима вече беше прекалено много, особено при мисия, наситена с толкова много експерименти.

— Кори сред тях ли е?

— Все още не, но не е в особено добра форма. Симптомите му са по-леки — Лиза кръстоса крака. — Майк, забелязал ли си как се държи, когато боледуват децата му? Възможно ли е да страда от самовнушение?

— Не, няма такова нещо. Когато карахме курсове за първа помощ в училище, той бе един от най-добрите.

— Е, тогава не знам. Може би е настинал...

— Може би — съгласи се Майк. — Благодаря ти, Лиза.

— Няма защо — усмихна се тя и се съсредоточи в контролното табло.

Майк забеляза Фред Чипендейл — един от лекарите, които отговаряха за екипажа на Кори — и тръгна към него. Спомни си колко пъти бяха обсъждали с Кори възможността да е един от тридесетте процента астронавти, които се разболяват от СКА. НАСА все още не беше открила причинителите на болестта и защо някои преживяват тежко безтегловността, а други я приемат съвсем нормално. Симптомите бяха отпадналост, виене на свят, гадене и повръщане.

— Фред!

Високият брадат мъж се спря.

— Здравей, Майк. С какво мога да ти помогна?

— Можеш ли да ми кажеш какво става „горе“?

— За медиите ли питаш или лично?

— Засега лично, но скоро трябва да кажа нещо и навън.

— Добре, засега няма причини за паника. Баркър, Елрой и Дженкинс страдат от лека форма на СКА и вече са започнали лечение. В момента вземат комбинация от скополамин — лекарство, което е типичен седатив, и декстроамфетамин, който премахва приспивното действие на скополамина. Те ще се възстановят в обичайното време и това няма особено да попречи на мисията.

Лекарят бръкна в джоба си и извади лист хартия.

— Този път съм една стъпка пред теб, Майк — усмихна се той и му го подаде. — Всичко, което ти казах, вече съм го записал.

— Мога само да те поздравя, Фред. Съвсем друго е, като имам подробна информация на пресконференцията.

Майк прибра листа във вътрешния джоб на самото си.

— А сега, след като се погрижихме за журналистите, кажи ми какво по-точно става горе.

— Елрой продължава да се държи на крака и работи. Баркър и Дженкинс са на легло с остра форма на СКА — Фред Чипендейл поглади замислено брадата си. — Но не те двамата ме тревожат, а Кори Питърс. Той има лека форма на СКА, но по някаква странна причина пулсът му е необикновено висок.

— Смяташ, че има треска?

— Това трябва да е отговорът. Не мисля, че е стрес, защото сам съм го преглеждал стотици пъти.

— Може ли да е някаква земна бактерия, която е претърпяла мутации?

— И това е възможно.

Майк се намръщи. „Ами ако Кори е прихванал варицела от децата?“ Прокара пръсти през косата си.

— Окей, обади ми се, ако има нещо ново, Фред.

— Има ли нещо, което те безпокои?

— Да, с Кори Питърс се познаваме от деца. Той е най-добрият ми приятел.

— Не се тревожи за него. Най-много да е настинка.

— Да... Благодаря ти, Фред.

Майк успя да потисне импулса си да потърси Кори по връзката, която НАСА осъществяваше за лични разговори с астронавтите. Последното нещо, от което имаше нужда приятелят му, бе да отговори на въпросите му, след като половината му екипаж беше болен, а го очакваше толкова много работа.

Самолетите бяха препълнени с хора, връщащи се у дома, след като бяха наблюдавали изстрелването, и Керълайн не успя да си намери билет, за да пътува заедно с Ан до Хюстън. Сбогува с нея и ѝ обеща да се обади, веднага щом пристигне.

Провери във всички самолетни компании и си купи билет едва за четири часа следващия следобед. Това не я разстрои особено, защото и без друго търсеше възможност да остане малко сама и да обмисли

какво ще говори с Майк. Обади се на Сид Минкнър в Пасадена, обясни му положението и получи отпуск до края на седмицата.

Стаята в хотела ѝ се стори странно неуютна и потискаща и Керълайн прекара още една безсънна нощ. Около час преди слънцето да оцвети небосвода в пурпурни нюанси, тя се отказа от опитите си да заспи и слезе да се разходи по пустия океански плаж. Спря се до една полузаровена в пясъка раковина и започна да я разравя с пръстите на крака си. Усещаше как сърцето ѝ тежко бие в гърдите, как пулсира кръвта в ушите ѝ и заглушава дори шума от разбиващите се вълни. Въпреки усилията си да не го признава, въпреки страховете си, чувстваше, че е безнадеждно влюбена в Майкъл Уебстър.

Обърна очи към линията, където океанът и небето се сливаха. Агонията, която беше преживяла, заварвайки Том да се люби с най-добрата ѝ приятелка Рут, се повтори, сякаш по някакъв магически начин бе транспортирана обратно във времето. Почувства се същата млада и наивна жена, която смяташе, че освен любовта на съпруга ѝ нищо друго няма значение. Представи си как слиза от таксито, как захвърля чантата си в дневната и хуква по стълбите към спалнята.

Дори и сега не ѝ се вярваше, че това, което бе видяла, е действителност. Струваше ѝ се, че е попаднала в кошмарен сън, от който съвсем лесно ще се отърси, когато се събуди. Уви, не беше сън. Когато Рут бе възкликнала изненадано и беше казала нещо в ухото на Том, Керълайн бе осъзнала, че всичко е реалност — жестока реалност, която трябваше да приеме.

И след толкова години острата, разкъсваща болка, която бе изпитала тогава, не намаляваше. Даже и сега ѝ пречеше да диша и я караше да се задъхва. И сега сълзите свободно рукнаха по бузите ѝ. Тялото ѝ се разтърси от мъчителни ридания. Искаше ѝ се да изплаче мъката, с която бе живяла толкова дълго, пред могъщия, безбрежен океан. „Защо мъжът, когото обичах с цялото си сърце, ме предаде?! Защо се подигра с доверието ми?! Защото жената, която смятах за своя сестра, постъпи така?! Какво съм им сторила, за да се погаврят толкова безмилостно с мен?!“

Отпусна се на колене и закри лицето си с длани. Горещите сълзи пробиваха бариерата, която самата тя си беше изградила. Болката, която бе крила досега в себе си, напираше да бъде пусната на воля.

Когато се поуспокои, си спомни колко наивна бе била някога. Бе се надявала, че Том ще я потърси и ще я моли да му прости. Но само няколко седмици след развода им той се бе оженил за Рут и вече имаха две деца.

Керълайн затвори очи. В съзнанието ѝ се появи образът на майка ѝ. „Точно това ли ме очаква и мен?! Нещастна, самотна и огорчена завинаги жена?! С какво съм по-различна от другите?!“

Най-накрая, след мъчително дългите години, през които болката контролираше живота ѝ, Керълайн осъзна нещо, което никога не ѝ бе хрумвало досега. Единственото ѝ „престъпление“ беше, че бе избирала погрешни хора, на които да се доверява и които да обича. Затова напълно бе заслужила наказанието си. Но сега беше по-различно, защото наказваше не само себе си, но и своите приятели. И особено Майк.

Бризът нежно галеше лицето ѝ, разрошваше къдриците ѝ и изсушаваше сълзите ѝ. Сплела ръце пред гърдите си, тя отново се взря в далечината, където от океанските дълбини се раждаха първите огненочервени лъчи на слънцето. Пое с пълни гърди соления въздух и пак се разплака. Този път оплакваше съдбата на самотната, затворена жена, в каквата се бе превърнала. Мъката разкъсваше сърцето ѝ, но и разрушаваше бариери, широко отваряше врати, караше я да си признае изпепеляващото желание да бъде с Майк, да го прегърне, да го целуне, да се люби с него, да бъде негова завинаги...

Майк пристигна сутринта в центъра за управление на полета, за да поговори с някого от специалистите, поддържали връзката с астронавтите през изминалата нощ. Успя да научи, че на Баркър и Дженкинс е дадено допълнително лекарство от типа на антихистамина, за да могат да поспят няколко часа. Беше благодарен, че журналистите бяха загубили интерес към полета и нямаше нужда да провежда пресконференция. Не искаше да разпространява информацията, че астронавтите са болни и са принудени да вземат силни лекарства, за да могат да продължат работата си. Подобни неща всяваха паника, понижаваха ентузиазма на повечето американци, авторитетът на НАСА спадаше и веднага се получаваше отлив на финансови средства.

Здравословното състояние на Кори не беше нито по-лошо, нито по-добро от вчера. Той беше спал, макар и неспокойно. И това все пак беше нещо, защото му бяха необходими поне три денонощия, за да привикне да спи в състояние на безтегловност и привързан с колани към леглото. В Космоса астронавтите не можеха да изпитат удоволствието да отпуснат спокойно глави на възглавницата.

Поради натоварената програма на този полет, екипажът на Кори нямаше свободен ден, през който да отшумят симптомите на адаптацията към безтегловността. Днес астронавтите трябваше да започнат работа, независимо от състоянието си. След няколко часа совалката щеше да се приближи на около десет метра до повредения сателит. С помощта на механичната ръка спътникът трябваше да бъде прибран на борда, поправен и отново пуснат в орбита. Едва след като тази операция се осъществеше, Кори и хората му щяха да преминат към останалите експерименти, включени в програмата.

Тереза Баркър и Франк Дженкинс бяха хората, които работеха с механичната ръка. Бяха прекарвали стотици часове в тренировки и бяха избрани като най-способните сред десетте други астронавти. Сега от тях зависеше успехът на мисията.

Майк се отпусна в едно кресло, докато хората от нощния и дневния екип се сменят. Те тихо си говореха какво е положението. Ръководителят на полета свика спешно съвещание. Лекарските екипи не можеха да определят от разстояние какви са рефлексите на Тереза Баркър и Франк Дженкинс. Времето, през което трябваше да се вземе решение, намаляваше и споровете се разгорещяваха. Едни смятаха, че сателитът трябва да бъде веднага прибран, а други им опонираха, че совалката и животът на астронавтите ще бъдат изложени на огромен риск.

Късно следобед състоянието на Тереза Баркър се подобри. Центърът ѝ нареди да направи няколко тренировки с механичната ръка, преди да се опита да прихване повредения спътник. В огромната зала, която обикновено бръмчеше като пчелен кошер, сега цареше мъртва тишина. С монотонен и спокоен глас Тереза докладваше как върви работата ѝ. За случаен наблюдател би изглеждало, че върши нещо съвсем обикновено. След тренировките отново последва кратко

съвещание между специалистите в контролния център. Най-накрая ръководителят издаде заповед за изпълнение на истинската задача. Тереза отговори с отсеченото: „Прието, сър!“

Последваха няколко безкрайни минути, а после залата избухна в ръкопляскания, когато тя докладва: „Контролен център «Хюстън», мисията успешно приключена.“

Майк въздъхна облекчено и докато Баркър и Елрой се подготвяха да влязат в товарното отделение, за да започнат да поправят спътника, тръгна да търси доктор Фред Чипендейл. Той бе седнал в едната от стаите за почивка до кафе машината. Не беше трудно от вида му да се разбере, че е прекарал поредната безсънна нощ.

— Здравей, Майк. Мен ли търсиш?

— Здравей, Фред. Има ли нещо ново за състоянието на Кори Питърс?

Лекарят се намръщи и поглади замислено брадата си.

— Не съм го споделял с никой друг, но вече започвам да се безпокоя. Веднага щом се разбра, че Баркър и Дженкинс са сериозно болни, Питърс започна да прикрива своето неразположение. Сега се опитва да ме убеди, че не се бил чувствал по-добре от години, но сърдечният му ритъм е на противоположното мнение. Пулсът му дори е по-учестен от вчера.

Майк не беше учуден от това, което научи от Фред. Знаеше, че Кори е готов на всичко, за да не попречи на мисията.

— Това означава, че треската му продължава.

— Да, и това ме навежда на мисълта, че не става въпрос за обикновена настинка.

— Има ли вероятност той да е болен от варицела?

Докторът едва не се задави с кафето си.

— Варицела ли?

Той измъкна носната си кърпичка и избърса кафявите капчици по ръкава на самото си.

— Предполагам, че имаш някакви основания да подозираш това?

— И трите му деца в момента са болни от варицела.

— Мили Боже! Но той е боледувал, би трябвало да има имунитет. Трябва да погледна в компютъра си кога е прекарал...

— Когато е бил на осем години — каза бързо Майк.

— Тогава шансовете да се разболее отново са минимални, но... не бива да се пренебрегват.

Керълайн тъкмо събираше тоалетните си принадлежности от банята в хотелската стая, когато телефонът ѝ иззвъня.

— Ало?

— Ох, слава Богу, че те заварих! — възкликна Ренди, пропускайки обичайната размяна на любезности. — Керълайн, изпаднал съм в голяма беда. Случайно някоя от касетите ми да е останала при теб?

— От тези, които заснехме тук във Флорида?

— Да, липсва ми най-важната — тази със самото изстрелване.

— Ренди, съмнявам се, че ще е в стаята ми. Някакви други идеи къде мога да я потърся?

От отсрещната страна на линията се дочу стон на отчаяние.

— Нямам ни най-малка представа! Може да е навсякъде.

— Добре, слушай какво ще направя. Ще проверя местата, където си ходил през тези дни, а ти се свържи с авиокомпанията, с която си се прибрал.

— Керълайн... ако от това не ми зависеха задните части, нямаше да те безпокоя. Знам, че искаше да си починеш...

— Глупости, нали сме приятели, Ренди. Дължа ти една услуга.

Възцари се тишина.

— Така ли?

— Ще ти разкажа друг път за това. Сега се опитай да си спомниш къде си ходил през последните дни. Надявам се, да не си разнасял камерата по баровете?

— Имах подобна идея, но един от колегите взе своята.

— Благодаря ти, Господи!

През следващите няколко минути Керълайн старателно си записа всички обекти, които бяха посетили, а срещу тях нанесе и приблизителното време. След като се увериха, че не са пропуснали нищо, пожелаха си успех и прекъснаха връзката.

Приблизително три часа по-късно тя изпрати касетата с бърза поща на адреса на Ренди в Лос Анжелис. Не се бе наложило да я търси дълго, защото операторът я бе забравил в космическия център, но

въпреки това, пропусна следобедния си полет. Отиде да промени резервацията си в авиокомпанията и този път успя да получи билет за ранен сутрешен полет.

Прибра кредитната карта в чантата си и реши, че повече нищо не я задържа във Флорида. На всяка цена следващия ден трябваше да бъде в Хюстън, за да се срещне с Майк. При тази мисъл изпита сладостни тръпки. След като най-накрая си беше признала, че го обича, гореше от нетърпение да му го каже колкото се може по-скоро. Думите, които си повтаряше отдавна на ум, най-сетне трябваше да бъдат изречени гласно. Перспективата да изчака още една нощ ѝ се стори повече от мъчителна.

Майк вдигна ръка и разтри изморените си от недоспиване и от продължителното виране в компютърния монитор очи. През нощта бе останал в контролната зала и сега смяташе да подремне малко на диванчето в офиса си.

— Мистър Уебстър... — дочу нежен женски глас и се обърна.

Зад него стоеше чаровното момиче, което работеше като секретарка в залата за управление на полета. То изглеждаше жизнерадостно и много свежо, за разлика от всички останали.

— Да?

— Търсят ви по телефона. Мога да ви свържа и тук, ако желаете.

— Моля ви.

— Добре, натиснете бутона за трета линия. Ето този.

— Благодаря ви.

— Няма защо.

Усмивката на момичето бе предразполагаща и изпълнена с надежда.

— Ако има нещо друго, с което бих могла да ви помогна, ще ме намерите в приемната до входната врата.

— Добре, ще запомня това мис...

— Кети Мелиа.

— Много ми е приятно, Кети.

— Е... довиждане.

Майк изчака третият бутон на телефона да светне и вдигна слушалката.

— Майк Уебстър на телефона.

— Майк, аз съм Ан. Керълайн да е при теб?

— Керълайн?! При мен?! — възкликна той. — Не е... Но откъде ти хрумна, че може да е тук?

— Бяхме се разбрали да я взема от летището, но бързата лента на магистралата беше блокирана от ужасна катастрофа. Закъснях с около четиридесет и пет минути и когато пристигнах тук, нея я нямаше. Търсих я във всички зали. Не знам какво да правя, затова все още съм на летището.

— Опитва ли да се свържеш чрез пейджъра ѝ?

— Два пъти.

— Обади ли се до вас, за да провериш има ли съобщения?

Ан въздъхна ядосано.

— Не мога да се свържа, постоянно дава заето. Откакто Ребека е под карантина, не е оставяла телефонната слушалка и за минута.

Майк се поколеба.

— Ан... какво прави Керълайн в Хюстън?

Настъпи дълго мълчание.

— Не мисля, че аз трябва да ти го казвам, Майк. Керълайн сама ще го направи.

„Какво, по дяволите, означава това?!“ Гърлото му се сви от напрежение.

— Е, постъпи така, както смяташ, че ще е по-добре.

Гласът му си остана монотонен, без да издава емоциите, които преживяваше.

— Майк?

— Ан, трябва да тръгвам...

— Последен въпрос. Как е Кори?

Майк не знаеше какво са ѝ съобщили от центъра и се страхуваше, че би могъл да я изплаши, като ѝ разкрие нещо, за което не е информирана. Реши, че ще е по-добре да бъде откровен.

— Доколкото знам, възстановява се бързо от СКА, но треската му още не е отминала.

— Треска? Не ми казаха за треска!

„И нищо чудно“ — помисли си той.

— Да, сърдечният му ритъм е учестен.

— Откога е така?

Майк подпря главата си с ръка и затвори очи.

— Няколко часа, след като са излезли в орбита. Говорих с доктор Фред Чипендейл. Той смята, че Кори е леко настинал и има треска.

— А ти какво мислиш? — попита подозрително Ан.

— Нямам причини да се съмнявам в това, което казва Фред.

— Но, Майк! Знаеш, че Кори никога не е боледувал. Откакто го познавам, даже и температура не е вдигал.

Майк разтърка челото си.

— Ще съобщя това на Фред, веднага щом го видя.

— Добре, сега си тръгвам за вкъщи. Щом се прибера, ще изключа телефона на Ребека и вече ще можеш да ми се обадиш. Веднага щом научиш какво става с Кори, искам да ми позвъниш.

— Ще го направя.

— Майк?

— Кажу ми, Ан.

— Щях да забравя... Ако Керълайн се обади, обясни й какво се е случило.

— Не се тревожи толкова за нея. Може и сама да се грижи за себе си, нали е напълно самостоятелна — отвърна нервно той.

В този момент в залата гръмнаха ръкопляскания.

— Майк? Какъв беше този шум?

— Не знам, само мога да предположа, че са поправили сателита и се готвят да го пуснат в орбита.

— О... радвам се, че е така.

— Не мисля, че само ти си доволна. Обзалагам се, че усмивката на Кори е от ухо до ухо.

— Това означава, че скоро те ще си дойдат, нали, Майк?

— Не бързай толкова, Ан. Да не забравяме, че има още няколко експеримента, които трябва да направят.

— Никога не съм допускала, че съм такава страхливка. Ако някой ми предложи магическо средство, с което да спя, докато Кори се върне, с готовност ще приема.

— Дръж се, Ан. Само още няколко дни.

— Ще ми се обадиш, нали...

— Обещавам.

— Довиждане, Майк.

— Довиждане, Ан.

В залата изведнъж настъпи пълна тишина. Майк веднага усети колективното напрежение. Лиза Малорей посрещна въпросителния му поглед с недоволно мръщене. Той се обърна към огромния монитор, който показваше совалката от няколко различни ъгъла, и веднага разбра причината за тревогата. Покрай него премина един от операторите, които поддържаха постоянна връзка с астронавтите. Майк го хвана за лакътя и го дръпна встрани.

— Какво точно става горе?

— Не знам. Всичко вървеше по план. Поправиха сателита, „ръката“ го хвана и го отдалечи от кораба, но сега челюстите ѝ не искат да се отворят. Опитаха да я върнат назад, но контролното табло не работи.

— По дяволите! — изруга Майк и огледа бързо залата, търсейки Фред Чипендейл.

Забеляза го, че говори с Джон Куинси — астронавтът, който бе определен да пилотира следващата совалка. Приблужи се до тях.

— Фред, след като свършиш, искам да ти кажа нещо.

— Аз и без това трябва да тръгна — рече Джон Куинси и се сбогува.

Майк се обърна към лекаря.

— Искан да ти кажа за тази треска...

— Питърс е без подобрение.

— Говорих със съпругата му. Кори никога не е боледувал от настинка, грип или треска.

Гъстите вежди на Фред Чипендейл се повдигнаха нагоре.

— Тогава трябва да има и някакви други симптоми! Питърс крие нещо от нас.

Майк понечи да предложи на Фред да попита някой друг астронавт за състоянието на Кори, но осъзна, че така ще привлече вниманието на всички към здравословното състояние на приятеля си и да застраши професионалната му кариера, ако се откриеше, че той е скрил цялата истина от медицинския екип. Сега, след като механичната „ръка“ не можеше да се прибере, състоянието на Кори оставаше на заден план. Ако не успееш да освободят спътника, цялата мисия щеше да се смята за провалена. Противниците на космическата програма в Сената отново щяха да имат предимство. Дори и „ръката“ да можеше да бъде поправена, не се знаеше колко време ще отнеме

това — часове, дни или седмици. Кори и колегите му нямаха друг шанс. Ако не приберяха обратно механичната „ръка“, вратите на товарното отделение щяха да останат отворени, а това означаваше, че совалката не можеше да се върне обратно в земната атмосфера. Майк потръпна от ужас при тази мисъл. Приятеля му го грозеше смъртната опасност да остане завинаги в Космоса.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин, веднага щом самолетът ѝ кацна на летището в Хюстън, Керълайн се обади на Ан. Първо обсъдиха причините за нейното закъснение, а след това и състоянието на Кори. Керълайн предложи да я посети, преди да е говорила с Майк, но Ан категорично отказа.

— Скъпа, децата още са под карантина. Не искам и ти да прихванеш варицела, така че е по-добре да отидеш някъде другаде. Чакай да помисля... Да, най-логично е да отидеш в апартамента на Майк и да го изчакаш там.

— Ан... не мисля, че това е добра идея. Ще се отбия в някое кафене около центъра и ще му позвъня, за да си уговорим среща.

Ан игнорира протестите ѝ, сякаш не ги беше чула.

— Майк има втори ключ при портиера. Ще го предупредя, че пристигаш. Виждаш ли колко добра приятелка мога да бъда, щом носиш такива добри новини? Каж ми само, Майк знае ли, че си тук?

— Позвъних от летището, но секретарката му каза, че бил някъде в контролната зала. Ще разбере, че съм пристигнала, едва в края на работния ден.

— Добре, тогава всичко е наред. Стискам ти палци, Керълайн, и непременно ми се обади след това.

— Ще го направя, Ан. Благодаря ти.

— Няма за какво, скъпа. Желая ти успех.

Керълайн трудно преодоля чувството си на безпокойство, че влиза в чужд дом без покана. Портиерът помнеше изявите ѝ по местната телевизионна станция и с усмивка ѝ подаде ключа за апартамента.

Щом премина през коридора и пристъпи в дневната, тя се поуспокои. Огромният мек диван с големи възглавници подканяше умореното ѝ тяло да се отпусне в него. Колебливо остави куфара си до

вратата. „Ще бъда ли допусната в света на Майк, след като толкова грубо му обърнах гръб?“ Мисълта, че той би могъл да не пожелае да продължат връзката си, беше прекалено болезнена. Седна на дивана и разлисти някакъв стар вестник, който намери на холната масичка. След това включи телевизора, за да гледа обедните новини. Избра станцията, в която бе започнала кариерата си. Почувства се като човек, който е пътувал прекалено дълго и сега се опитва напразно да намери своя дом. Всичко беше променено — студиото, водещите, начинът, по който се представяха събитията. Журналистите бяха млади и непознати хора. Сърцето ѝ се сви, когато синоптичната прогноза бе представена от красиво русо момиче с приятна и искрена усмивка. От него лъхаше същата жизненост, каквато бе имала и Керълайн, започвайки работа след дипломирането си.

Тя с въздишка се надигна от дивана и тръгна към кухнята, за да потърси нещо за ядене. След като си направи сандвич и си наля чаша кафе, отново се върна пред телевизора. Следобедът някак неусетно изтече и в шест часа започнаха вечерните новини. Този път имаше повече подробности за мисията на космическата совалка и за проблема с повредената механична „ръка“.

Керълайн понечи да телефонира на Ан, но се поколеба, страхувайки се, че вместо да я успокои, би могла още повече да я разтревожи. В съзнанието ѝ се появи картината от излитането на кораба преди няколко дни. Не можеше да предложи на приятелката си закрилата и сигурността, която Майк ѝ даваше, но си заслужаваше да опита. Вдигна слушалката и набра номера.

— Ан, здравей. Керълайн се обажда.

— Керълайн... всичко наред ли е? — развълнувано попита Ан, без да може да прикрие тревогата в гласа си.

Керълайн се обърка от този въпрос.

— Точно затова ти се обаждах...

— Ох... тогава сигурно гледаш вечерните новини? А това пък означава, че Майк не се е прибрал вкъщи.

— Не, все още го няма...

Керълайн се помъчи да премине на по-безопасна тема.

— Обаждам ти се, защото разбрах, че Кори има проблеми с механичната „ръка“ на кораба.

Преди Ан да отговори, в слушалката се чу силен шум и тя въздъхна отегчено.

— Извини ме за момент, Керълайн. Майнди, Кевин, колко пъти да ви казвам, че трябва да вземете кучето и да излезете от тази стая!

За няколко секунди се възцари тишина.

— Съжалявам, скъпа. Децата играеха на гоненица пред скрина с китайския порцелан, който имам от баба си. Трябваше веднага да се намеся.

Керълайн се усмихна.

— Това означава, че „домашният арест“ все още продължава?

— Да, за всички нас. Но мисля, че открих начин, по който ще оцелея. Днес се обадох в едно малко мотелче, в което и преди сме ходили с Кори, и направих резервации за първия уикенд, след като той си дойде. Когато съм разстроена, си представям какво ми предстои и това ме крепи. Нещо като да размахваш стиска сено пред устата на гладно магаре.

— Ами... аз... По-добре е да свършваме, за да не ти отнемам от времето. Не исках да те безпокоя.

— Керълайн, какво говориш? Радвам се, че се обади. Колкото до това, което казват по телевизията, не съм особено загрижена. Наистина, по-добре щеше да е да няма никакви усложнения, но съм сигурна, че никой от екипажа не носи вина за случилото се. Имат няколко дена да отстранят повредата и да си извлекат поука. Всичко, което става горе в Космоса, носи голяма практическа полза.

Керълайн искаше да ѝ зададе поне още десетина въпроса, но на най-важния беше получила отговор — Ан и сама се справяше добре, а това бе най-важното.

— Обади ми се, ако...

От другата страна на линията се чу трясък от счупени чинии.

— По дяволите! — изруга Ан. — Керълайн, трябва да вървя. Ако не са ме взели в лудница, ще се чуем утре сутринта. Поздрави Майк от мен.

— Непременно.

Керълайн дълго държа слушалката в ръката си, въпреки че Ан отдавна беше затворила. Учудваше се как някои хора смятат варицелата за нещо нормално и незначително. Може би това бе валидно за боледуващите, но в случая приятелката ѝ наистина се

нуждаеше от здрави нерви. „Да бъдеш затворена в не особено голяма къща с три буйни деца, куче и котка, едва ли е приятно преживяване.“

Прехвърли старите списания на масичката и си избра едно, което все още не беше прочела. Вдигна краката си на дивана и го разгърна, но буквите ѝ се виждаха размазани. Умората, натрупана от двете безсънни нощи, се оказваше по-силна от волята ѝ. Зави се с едно вълнено одеяло, изгаси лампите и се отказа от опитите си да държи очите си отворени.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Майк беше прекалено уморен, за да вкара колата в гаража, а и не възнамеряваше да остане достатъчно дълго в апартамента си. Искаше само да си вземе душ и да се преоблече. Бе напуснал контролния център, едва когато астронавтите бяха прекъснали ремонта на механичната „ръка“ и бяха отишли да поспят няколко часа.

Докато търсеше ключовете, се опита да си спомни кога за последен се е чувствал толкова изтощен. Не успя.

Нямаше с какво да се сравни напрежението, безсънието и умората на последните няколко дни. Като капак на всичко му бе дошъл и тревожният въпрос на Ан: „Керълайн при теб ли е?“

Отвори вратата и без да включва осветлението, влезе дневната. Не беше направил и две крачки, когато се спъна в някакъв обемист предмет. Дъхът му секна от острата болка, която го преряза като с нож.

— Майк...

Тихият женски глас проникна в съзнанието му като през мъгла.

— Керълайн?

— Какво стана?

Тонът ѝ граничеше с паниката.

Майк не ѝ отговори, а само изстена, когато се опита да направи крачка напред.

Керълайн бързо се надигна и пипнешком тръгна да търси ключа на лампата. Стаята се озари от заслепяваща светлина. Когато видя Майк, Керълайн сложи ръка на устата си, за да потисне напирания в гърлото ѝ вик. Той бе приклепнал и държеше крака си така, сякаш беше счупен, а лицето му бе разкривено от болка. В следващия миг тя зърна преобърнатия куфар и разбра какво се е случило. Коленичи до Майк, но не се реши да го докосне, за да не му причини допълнителна болка.

— Майк, може ли да направя нещо? Ако искаш, да извикам линейка?

Той мълчаливо поклати глава.

Керълайн хукна към банята, взе една хавлиена кърпа и започна да попива капчиците пот по лицето му.

— Имаш ли някакво обезболяващо?

Дишането му постепенно се нормализираше.

— Не... не се тревожи, ще се оправя.

Тя пусна кърпата на пода и се зае да гали лицето му с върха на пръстите си. Едва доловимо докосваше челото, слепоочията, бузите и устните му.

— Съжалявам, Майк... Ужасно съжалявам. Не трябваше да оставям там куфара си.

Майк се помъчи да се усмихне.

— Няма нищо, Керълайн. Ужасно глупаво от моя страна беше да не светвам лампите. Дяволските компютри ще ме принудят да сложа очила. По цял ден се вирам в тях.

Той понечи да тръгне, но с мъка запази равновесие. Керълайн инстинктивно обгърна кръста му.

— Хайде, облегни се на мен!

Майк се поколеба. Мисълта, че Керълайн го вижда недъгав и безпомощен, го ужасяваше. Тя вдигна очи и срещна неговите.

— Майкъл Уебстър, облегни се на мен, за да ти помогна, или си тръгвам!

Майк се стресна от заповедния ѝ тон.

— Щом аз съм решила да ти се доверя, трябва да ми отговориш със същото!

Сърцето му подскочи от изненада. „Решила е да ми се довери? Какво пък означава това?!“ Той леко се отпусна върху рамото ѝ. Надежда, радост и облекчение изтласкаха острата болка и цялата стая сякаш се завъртя пред очите му.

— Къде искаш да седнеш?

Той посочи фотьойла.

— Ето тук.

— Не е ли по-добре да си легнеш на дивана?

— Керълайн, какво изобщо правиш в апартамента ми?

— Това ще ти обясня малко по-късно.

Ръката му докосна нежно брадичката ѝ и я повдигна.

— Предпочитам да ми обясниш сега — каза ѝ тихо. Кръвта пулсираше тежко в ушите му.

— Сигурно ще се объркам. Приготвила съм си малка реч, но сега не мога да си я спомня...

— Моля те, Керълайн!

— Майк... аз... Най-накрая признах пред себе си, че те обичам. Искях да го знаеш...

Той шумно изпусна дъха си, който бе задържал досега. Болката му изчезна като с магическа пръчка. Щом Керълайн го обичаше, вече нищо друго не го интересуваше. От нейните думи сивият свят се обагри ярко, а бъдните дни заблестяха с чудесни обещания и надежди.

Керълайн склони глава на гърдите му и се заслуша в синкопа на сърцето му. То ѝ говореше, че най-после е намерила своя дом — дом, в който ще бъде обичана и уважавана — дом, където страховете и съмненията ѝ щяха да бъдат забравени. Усети, че устните му докосват косата ѝ. Отметна глава назад и посрещна устата му в жадна, изгаряща целувка.

— Не мога да ти обещаая, че никога няма да имаме противоречия — прошепна Майк в ухото ѝ.

— Знам това...

— Не мога да ти обещаая, че ще съм съгласен да те виждам само през уикендите.

— Знам това...

— Но пък мога да ти обещаая, че ще те обичам повече отколкото някога си била обичана, и никога няма да ти дам повод да се съмняваш в мен.

Керълайн се усмихна.

— Това също го знам.

Тя забеляза, че на лицето му се появи нова болезнена гримаса.

— Хайде да направим нещо, за да облекчим болката ти. След това ще поговорим. Като за начало ще ти обещаая, че повече няма да оставям нещата си разхвърляни по пода.

Тръгнаха към спалнята.

— Спъването ми в куфара ти беше капката, която преля чашата. От два дни краката ме болят, защото непрекъснато съм в контролната зала.

— Не разбирам защо не си вземеш някакво лекарство, което да облекчава болката ти.

— След катастрофата лежах дълго време в болницата и разбрах, че е лесно да се пристрастиш към болкоуспокояващите. Оттогава се старая да не ги употребявам.

Керълайн му помогна да си легне, седна на ръба на леглото и се наведе, за да събуе обувките му.

— Моля те, мога и сам! — запротестира Майк и се опита да я спре.

Тя му хвърли ядосан поглед.

— Знам, че можеш. Но сега не е необходимо да ми показваш колко си силен, нали? Доколкото си спомням, и друг път съм те събличала и тогава нямаше нищо против.

— Керълайн... аз...

Керълайн осъзна, че правеше паралел между две съвсем различни неща, и се почувства ужасно глупаво.

— Извинявай, Майк. Не трябваше да казвам това.

— Не, не си казала нищо погрешно, Керълайн. Не бях искрен с теб, опитах се да скрия истината. Излъгах те, че кракът не ми създава никакви проблеми...

Думите бяха по-трудни за изричане, отколкото бе предполагал. Да ги изрече на глас, може би означаваше да унищожи всички свои илюзии.

— Има определени неща, които тази травма не ми позволява да правя, а това несъмнено ще ти попречи да ме чувстваш като пълноценен мъж. Страхувам се, че с годините те ще стават все повече...

Май взе ръката ѝ в своята и започна да гали дланта ѝ с палец.

— Изминаха толкова години след катастрофата, а аз все още не мога да приема последиците от нея. Знам, че всеки път, когато гледам излитане на космически кораб, сърцето ми ще се разкъсва, защото никога няма да мога да бъда астронавт. Най-лошото от всичко е, че не мога да сторя абсолютно нищо, а трябва само да привиквам...

Керълайн осъзна колко егоцентрично е живяла напоследък. „Каква ли щях да стана, ако Майк, Ан и другите не бяха си проправили с лакти път до сърцето ми?“

Силно стисна ръката му.

— Нима мислиш, че проблемите, които имаш с твоя крак, биха повлияли на любовта ми към теб? Ако е така, грешиш. Не съм се

влюбила в красивото ти тяло или ослепителната ти усмивка — тя се засмя. — Още по-малко в необикновените ти атлетични способности. Да не забравяме, че едно тринадесетгодишно момиче те победи на баскетбол.

Майк също се засмя и поклати глава.

— Ако не е в чара и мъжеството ми, не знам в какво си се влюбила тогава. Май че друго не остана.

— Може би в твоите мустаци.

Той направи гримаса от болка, но успя да отвърне шеговито:

— Дай ми няколко седмици и отново ще ги имаш.

Керълайн стана сериозна.

— А сега какво мога да направя, за да престане да те боли?

— Почти нищо... Трябва само да стоя неподвижно и да чакам.

Най-лошото отминава за десет-двадесет минути.

— Няма ли нищо, от което да получиш малко по-бързо облекчение?

— Не знам... Понякога ми става по-добре, ако полежа в гореща вана.

Тя веднага се изправи.

— Хей, къде скочи?

— Да напълня ваната.

— Керълайн, караш ме да чувствам неловко. Не съм чак толкова безпомощен.

Керълайн скръсти ръце на гърдите си.

— Може да не си безпомощен, Майкъл Уебстър, но със сигурност си ужасно дебелоглав.

— Не, не съм. Аз съм добър и отстъпчив човек, но ми е много неприятно, да ме гледаш в такова състояние.

Сърцето ѝ се сви. „Какво ли му струва да ми признае това?“

— Трябва да преодолееш стеснението си, Майк. Вече съм те виждала без дрехи. И за това ли не си спомняш?

Устните му се разтеглиха в широка усмивка.

— Не мога да повярвам, че всичко това се случва. Ще го повториш ли отново?

Топлината на гласа му я изпълни с щастие. Керълайн се приближи и го целуна.

— Обичам те, Майк. Искаш ли да го чуеш още веднъж?

— Да, искам да го чувам отново и отново... Ако не ме болеше толкова кракът, щях да съм сигурен, че сънувам.

— Няма да ти го кажа, докато не тръгнеш към банята!

Майк сви рамене.

— Да бъдеш моя съпруга ще е...

— Съпруга?

— Защо? Нещо лошо ли казах?

— Това означава ли, че смяташ да се оженим?

— Изглежда ми нещо съвсем нормално за нашите отношения.

Тя изведнъж се напрегна. Досега не беше мислила, че може да се стигне до брак. След мъчително взетото решение да признае на Майк, че го обича, прибързаното му предложение да се оженият идваше прекалено неочаквано.

— Майк, няма ли да е по-разумно, ако изчакаме малко. Да се опознаем по-добре...

— Не!

Керълайн прокара пръсти през косата си.

— Е, това беше много кратък и категоричен отговор.

— Керълайн Мери Травърс, ще се омъжиш ли за мен?

— Господи, запомнил си презимето ми?!

— Разбира се, помня всяка дума, която си казала.

— Майк, недей прибързва. Опознай ме по-добре и тогава решавай дали искаш да прекараш живота си с мен.

— Вече достатъчно добре те познавам и това, което знам и виждам, много ми харесва.

Тя се засмя и тръгна към банята.

— Може и да промениш мнението си — подхвърли през рамо.

Отвори крановете за топла и студена вода и се върна, за да помогне на Майк да се съблече. Словесната им битка сигурно щеше да продължи, ако лицето му отново не беше се изкривило от болка, когато се изправяше.

Той се отпусна във водата, а Керълайн седна на ръба на ваната и зачака да се успокои дишането му и да се отпуснат напрегнатите му мускули.

— Често ли получаваш подобни кризи?

— Зависи колко работа имам и колко километра трябва да измина на ден по коридорите на Центъра. Ако продължа да натоварвам

краката си и да не обръщам внимание на предупредителните сигнали, които изпраща тялото ми, ще се случва по-често.

Майк хвана ръката ѝ.

— Омръзна ми да говорим цяла вечер само за това.

Той поднесе пръстите ѝ до устните си.

— Кажи ми какво те накара да промениш решението си. Искам да узная всичко.

Керълайн си пое дълбоко дъх. Имаше стотици начини, по които можеше да му отговори, но всички те водеха до признаването на един-единствен факт.

— Майк, въпреки онова, което казах, направих или се опитвах да направя, аз се влюбих в теб. Помъчих се да си внуша, че това не е истина, но успях да го постигна само за кратък период... Докато един ден повече не можех да се преструвам. Във Флорида през цялото време мислих за теб и за нашите отношения. Осъзнах, че живея в свой измислен свят, че се стремя към неща, които не са най-важното. Част от мен иска да притежава това, което имат Кори и Ан. И въпреки че досега съм смятала, че мога да се справям и сама, признавам, че имам нужда от приятели като Ренди и Синди. Трябваше да си призная, че имам нужда и от теб...

— А къде е мястото на бившия ти съпруг в новия ти начин на мислене? — тихо попита Майк.

Тя се опита да се усмихне, но спомените за Том все още болезнено пареха душата ѝ.

— Отне ми малко повече време, но най-накрая си признах, че съм обичала един подлец. Той не заслужаваше това, което му дадох. Не можех да разбера, че връзката ми с него е била просто фалш, докато не срещнах теб и не осъзнах какво означава да обичаш и да бъдеш обичан. Когато се любехме, ти се стараеше аз да изпитвам по-голямо удоволствие, а не мислеше за себе си. Това никога не ми се беше случвало преди. Не знаех как да го приема, как да реагирам... Съмнявах се в теб, съмнявах се в причините, поради които се държиш така. Вече не го правя...

— Вярваш ли ми?

Керълайн коленичи и започна да масажира напрегнатите мускули на бедрото му.

— Мислих и за доверието, което трябва да си имаме, за да просъществува нашата връзка. Стигнах до заключението, че или трябва да повярваш на някого, или изобщо да не го правиш. Среден път не може да има.

— А ти вече ми вярваш, нали? Погледите им се срещнаха.

— Да, с цялата си душа...

— Обичам те, Керълайн.

Тя се усмихна и докосна устните му.

— Кажй го пак.

Майк разтвори ръце, за да я прегърне.

— Обичам те...

Той я целуна и буйните пламъци на желанието се разгоряха в тялото ѝ.

— Не трябва да правим това...

— Керълайн... Моя красива, свенлива Керълайн. Наистина ли си тук при мен?

Ръцете му се плъзнаха под мишниците ѝ и я притеглиха във ваната.

— Майк, не те ли боли?

— Не, вече съм по-добре.

Пръстите му обгърнаха гърдите ѝ и притиснаха твърдите им зърна. От гърлото на Керълайн се изтръгнаха сладни стонове. Езикът ѝ агресивно потърси достъп до устата му. Тя бе удивена. Всеки път в обятията на Майк откриваше все повече ѝ повече начини да получава и да дава удоволствие. Където и да я докоснеше той, жадуваше за още и още, изгаряйки от желание.

Пръстите му се насочиха към копчетата на мократа ѝ блуза. Сърцето ѝ биеше тежко от нетърпение. Най-накрая те си свършиха работата и отдолу се разкри черната дантела на сутиена ѝ. Тънката полупрозрачна материя не успяваше да прикрие кадифената кожа на едрите ѝ гърди. Майк започна да изсушава с език капчиците влага в ямката под шията ѝ. Плъзна длани по гърба ѝ и разкопча сутиена. Очите му блеснаха от възхищение.

— Имаш много хубави гърди, Керълайн. Обичам да ги докосвам.

Той сви устни и изпусна струйка въздух по зърната ѝ, карайки я да настръхне от наслада. Керълайн започна да извива тялото си, оставяйки го да изрази това, което самата тя се стесняваше да изрече

гласно. Когато Майк започна да всмуква зърната ѝ, едва успя да сподави вика си на възторг и щастие. Устните му се движеха бързо и методично по пулсиращата ѝ гореща плът. Керълайн хвана главата му и я притисна към себе си.

Той я погледна и се усмихна.

— Не се чувствам много удобно в тази вана. Какво ще кажеш...

— Отдавна щях да ти го предложа, но мислех, че така си го планирал.

— Да съм го планирал?! Ти се възползва от моята безпомощност по най-безскрупулен начин.

— Ах, ти!

Керълайн впи устните си в неговите и езикът ѝ проникна дълбоко в устата му.

— Да вървим в спалнята, за да се възползвам докрай от твоята безпомощност.

— Печелиш, Керълайн.

Майк се хвана за ръбовете на ваната и се надигна.

Тя внимателно го следеше, търсейки признаци на болка. Но всичко, което виждаше, бе красивото му тяло на атлет. На устните ѝ се появи доволна усмивка, забелязвайки внушителната му ерекция.

Майк се наведе да отпусне ваната и тя тихо изхлипа.

— Господи, помислих си, че падаш!

— Спокойно. Достатъчно дълго живея с този крак, за да съм се адаптирал вече. Ще трябва да ме оставиш сам да решавам какво мога и какво не мога да правя, скъпа. Също така ще трябва да ми предоставиш сам да определя колко болка мога да изтърпя в името на удоволствието.

Той взе сутиена от ръцете ѝ и го захвърли във ваната при плуващата ѝ блуза.

— Това, впрочем, е един точно такъв момент.

Пръстите му се насочиха към ципа на панталона ѝ. С бавно движение Майк го разтвори, седна на ваната и я привлече между краката си. Керълайн се опря на широките му рамене и изхлузи прогизналия панталон. Майк обходи с език пъпа ѝ. Пръстите му очертаха елегантната извивка на бедрата ѝ, промушиха се под бикините ѝ и сантиметър по сантиметър започнаха да ги свличат

надолу. Устните му следваха движението на ефирната материя, докато тя се озова на пода.

Керълайн затвори очи и тихо извика, когато ръката му се плъзна между бедрата ѝ и погали влажната ѝ набъбнала плът. Тя заизвива ханша си, чувствайки как желанието ѝ взривно нараства. Преди бурята на страстта да я обгърне напълно, в съзнанието ѝ проблесна мисълта, че отново реагира егоистично, и побърза да го спре.

— Не, Майк... недей... — прошепна. — Искам този път да бъдем заедно.

Майк кимна с усмивка и ѝ подаде ръка, за да я поведе към спалнята. Керълайн за момент се поколеба, преди да легне при него в леглото.

— Сигурен ли си, че трябва да правим това?

— Сигурен съм, че мога да полудея, ако не го направим.

Зърната ѝ докоснаха тъмните косъмчета на гърдния му кош, когато се наведе, за да го целуне.

— Не знам дали да ти повярвам?

Майк гризна ухото ѝ и езикът му остави мокра диря по шията ѝ. Ръката му се плъзна по корема ѝ, спря се върху златистия мъх на венериния ѝ хълм и пръстите му погалиха клитора ѝ. Тялото на Керълайн се огъна и тя застана от удоволствие.

— Все още ли имаш съмнения?

Керълайн почти не го чуваше. Гласът му сякаш идваше от голямо разстояние. Разтвори бедра, за да подкани пръстите му да продължат своето мъчително сладко нашествие.

Майк я обърна по гръб, коленичи между краката ѝ и нахлу в тръпнещата ѝ от нетърпение утроба, като същевременно езикът му имитираше проникването в устата ѝ. Той вече чувстваше, че губи самоконтрола си, но повече от всичко на света му се искаше заедно да стигнат до върха. Ръката му се плъзна между телата им и намери огнището на нейното удоволствие. Не след дълго Майк успя да разпали в Керълайн същата огнена стихия, каквато изпепеляваше и самия него.

Стоните ѝ ставаха все по-дълбоки и задъхани и когато тя се разтресе в томителна агония, той замаян я догони със своя невероятен оргазъм.

Този път те бяха истински заедно.

По-късно, когато потни и изтощени лежаха един до друг, Керълайн се надигна на лакът и се вгледа с усмивка в очите на Майк.

— Господи, страх ме е дори да си помисля, че заради моя инат щях да пропусна такава щастие!

— Това няма нищо общо с ината, скъпа Керълайн. Все още живееш в сенките на своето минало. Трябва да се научиш как да излезеш от тях и да се обърнеш към слънцето — той я притисна към себе си. — Между другото, аз не бях се предал, нито пък Кори и Ан.

Керълайн се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Това, че те бяха изцяло на моя страна.

— Колкото повече слушам за семейство Питърс, толкова по-симпатични ми стават.

Преди Майк да ѝ отговори, прозвуча острият звън на телефона. Тя се протегна и му подаде слушалката.

— Ало?

— Майк, обажда се Лиза Малорей. Моля те, веднага да дойдеш в контролния център!

— Какво става, Лиз?

Майк усети ледена буца в стомаха си.

— Не мога да обсъждам това по телефона.

— Добре, тръгвам веднага — отвърна той и затвори апарата.

— Какво има, Майк? — попита разтревожено Керълайн.

— Трябва да се върна в Центъра.

— Какво се е случило?!

— Не знам... но съм сигурен, че е нещо лошо.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Страхът сякаш заличи тъпата болка, която Майк чувстваше в десния си крак. Вероятно нещо ужасно се беше случило с най-добрия му приятел Кори Питърс.

Веднага щом влезе в огромната сграда, започна да търси доктор Фред Чипендейл. От секретарката научи, че в момента се провеждало заседание на комисията по извънредни ситуации, но реши да не ходи там, преди да е разбрал какво всъщност става. След това го очакваше да вземе и трудното решение какво да съобщи на пресата и какво на специалистите от Сената. Докато вървеше по безкрайните коридори, трудно устояваше на желанието си да сграбчи първия срещнат и да го разпита какво се е случило.

Най-накрая спря дългокос млад мъж и го попита не е ли виждал Фред Чипендейл.

— Доктор Чипендейл си замина преди около час. Опитват се да се свържат с него, но засега без успех. Доктор Шондел го замества — младежът понижи глас. — По-добре е да говориш направо с нея. Още като дойде на смяна и прегледа симптомите на Питърс, разбра каква е работата.

Стомахът на Майк болезнено се сви.

— Къде мога да я намеря сега?

Младият мъж поглади замислено рядката си брада.

— За последен път я видях да говори с ръководителя на полета.

— Благодаря.

— Хей, Уебстър. Питърс не беше ли твой приятел?

Майк сви юмруци.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Нищо... Само попитах дали се познавахте... Това е.

Майк пъкна ръце в джобовете си, за да спре треперенето им.

— Слушай, човече, докато командир Кори Питърс не бъде обявен официално за мъртъв — нещо, в което не вярвам — ще бъдеш така

любезен да говориш за него в сегашното време! Достатъчно ясен ли съм?!

— Да, сър — отговори стреснато младежът и отстъпи крачка назад.

Майк му отправи последен пронизващ поглед, обърна се и тръгна към залата за управление на полета. Страхуваше се, че ако останеше още малко, би могъл да излее целия си гняв върху главата на нетактичния си събеседник. С мъка контролираше скоростта на крачките си, не желаейки да привлеча вниманието на околните върху себе си.

Не може веднага да си спомни как изглежда Ерика Шондел. Наложил се да прехвърли в паметта си почти всички хора, които работеха за програмата „Космическа совалка“. И тогава си я представи — дребничка, незабележима и грозновата жена, която вършеше работата си с железен професионализъм. Въздъхна с облекчение, че точно тя сега се грижеше за приятеля му Кори Питърс.

Когато Майк се приближи, Ерика Шондел вдигна глава от документите, които преглеждаше, и се намръщи.

— Къде бяхте досега?

Той ѝ подаде ръка и лекарката я пое неохотно.

— Трябваше да отида до вкъщи, за да...

— Достатъчно. Спестете ми подробностите и ме последвайте.

Тръгнаха към най-близкия свободен офис. Когато влязоха, доктор Шондел захвърли папката с документи на бюрото.

— Ако искате да си запишете нещо, прекъснете ме — тя направи учудена гримаса. — Къде е бележникът ви?

— Засега не ми трябва.

Ерика Шондел сви рамене.

— Добре, ще ви разкажа всичко, което знам. Сам ще решите какво да изнесете извън Центъра.

Тя се облегна на ръба на бюрото.

— Преди около петдесет и осем часа, което означава шест часа след началото на полета, командир Кори Питърс имаше оплаквания от лека форма на синдрома на космическа адаптация. По-късно стана ясно, че и трима други члена от екипажа са пострадали и не могат да си вършат работата. На следващия ден Питърс е информирал контролния център, че неразположението му изчезва, но медицинските

прибори показват друго — необикновено висок пулс. Поради възникналите проблеми с механичната „ръка“, здравословното състояние на Кори Питърс остана на заден план до последния един час. Тогава инженер Франк Дженкинс докладва, че командирът на екипажа е със силни болки в коремната област и с повишена температура.

Майк не успя да се съпротивлява повече на нарастващото си чувство за паника.

— Няма ли най-после да ми кажете какво, по дяволите, става с него?

Ерика Шондел се намръщи, но после лицето ѝ се проясни.

— Вие не сте тук заради журналистите?

— Моля ви... — тихо настоя той.

— Кори Питърс има остро възпаление на апендикса.

Майк усети как по челото му избива студена пот.

— С две думи, какво означава това?

Ерика Шондел въздъхна.

— Че вашият приятел се намира в тежко, но не критично състояние. Възпаленият апендикс е опасно заболяване, което може да доведе до спукване и смърт. За щастие, на борда има достатъчно антибиотици и вече започнахме лечение.

— Колко време ще успее да издържи така?

— По-добре е да не задавате такива въпроси.

— По дяволите! Няма ли да спрете да си играете игрички с мен! Искам да знам какви са шансовете му да оцелее.

— Колкото по-бързо се върне долу, толкова по-големи са и шансовете да го спасим. Всеки лекар може да ви разкаже за пациент, който се е разхождал седмици със силно възпален апендикс. Положително Кори Питърс ще бъде един от тези хора.

— Това ли е единственият му шанс?! Да разчита, че е по-различен от другите, и че апендиксът му ще издържи?!

— Всичко зависи от това кога ще поправят механичната „ръка“. Върнат ли се на земята в близките няколко дни, ще успеем да го оперираме.

— С колко време разполагат, за да го направят?

Доктор Шондел поклати глава.

— Не мога да знам.

— Добре, благодаря ви — измърмори Майк и побърза да излезе от стаята.

По пътя към залата за конференции си мислеше, че това, от което се страхуваха много хора, се беше случило. Човекът вече се бе устремил към звездите, но въпреки модерните технологии, тялото му си оставаше прекалено уязвимо.

Керълайн стана, наметна халата на Майк и влезе в дневната. Все още беше приятно замаяна след любенето. Чувстваше се удобно и на сигурно място, защитена от жестокостта на реалния свят. И все пак не можеше да се отърси от натрапчивата мисъл, че всичко е прекалено хубаво, за да бъде истинско. Опиташе ли се да се наслади на щастието си, почти мигновено изпадаше в паника.

Изохка ядосано и тръгна обратно към спалнята. Преминавайки покрай голямото огледало в коридора, се спря, за да погледне отражението си. „Усмихни се, Керълайн! — заповяда си. — Няма ли най-после да се успокоиш? Сега можеш да бъдеш истински щастлива!“

Реши, че най-добре ще е да се заеме с нещо, вместо да си търси за какво да се тревожи. Позвъни в апартамента си в Пасадена и прослуша съобщенията, оставени на телефонния ѝ секретар. Първи се бе обаждал Джон Уейкфийлд, за да я покани на концерт. Вторият беше Ренди Кевънах, който произнесе малка благодарствена реч, че му е изпратила навреме видеокасетата. Трета беше жена с източен акцент, която обяви, че е секретарка на Албърт Морисън. Тя накратко обясни, че мистър Морисън ще бъде в Лос Анжелис една седмица по-рано от предвиденото. Срещата на Керълайн също беше изместена напред и вече се считаше за приета, защото срокът за евентуалната ѝ промяна бе изтекъл вчера.

Керълайн усети, че ѝ се подкосяват краката, и приседна на пода. Струваше ѝ се, че се намира на голяма гара — целият ѝ багаж е около нея, билетът ѝ е в ръката ѝ, а влакът, с който отдавна е искала да пътува, бавно изчезва в далечината.

Срещата ѝ с човека, който щеше да ѝ даде работата, за която мечтаеше от години, беше променена. До нея оставаха само шест часа и половина, а тя се намираше в Хюстън — на почти три хиляди километра от Лос Анжелис...

Майк влезе в изпълнената с цигарен дим зала, огледа бързо изморените и загрижени лица на присъстващите мъже и жени, кимна за поздрав и седна на един от малкото свободни столове. Фред Чипендейл и Лиза Малорей си разменяха гневни думи и реплики. Лиза открито обвиняваше доктора, че не бил поставил навреме точна диагноза на Кори Питърс.

Робърт Дел, шефът на наземния контрол, почука с лулата си по масата.

— Моля ви, запазете тишина! Нека се върнем към основната причина, поради която сме се събрали тук. Ериксън, докладвай докъде е стигнал ремонтът на механичната „ръка“.

Плешивият инженер намести очилата си и се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Астронавтите Дженкинс и Елрой се подготвят да излязат в открития космос, за да се опитат за последен път да я оправят. Ако опитът им се провали, те ще отворят ръчно челюстите ѝ и ще освободят спътника. След това ще трябва да сгънат приспособлението и да затворят вратите на товарното отделение.

Майк изтръпна. Работата, която предстоеше на астронавтите, беше сложна и изключително рискована. Не му се мислеше какво би станало, ако „ръката“ нанесе повреда на совалката.

— А ако не успеят? — попита той.

— Ръката ще бъде демонтирана и освободена в Космоса.

— Колко време смятате, че ще отнеме това?

— Тук не работим със срокове, Уебстър — намръщи се инженерът. — Важно е момчетата да се справят.

Робърт Дел погледна към Фред Чипендейл.

— Докторе, имаш думата.

Чипендейл се размърда притеснено.

— Току-що узнах повечето от подробностите, но смятам, че историята, която трябва да предостави Майк на журналистите, трябва да е тази, които ще ни спечели най-голяма симпатия. Проблемите с механичната „ръка“ ще останат на заден план, щом имаме астронавт, който се бори със смъртта. Ако Кори Питърс умре, ние ще бъдем чисти, защото няма да сме скрили нищо. Ако оживее, ще се изтъкнат

изключителните усилия, които сме положили, за да спасим живота му. И в двата случая печелим.

Майк рязко се изправи от мястото си и столът му шумно се удари в стената.

— Категорично протестирам, Кори Питърс да се превръща в шоумен на НАСА! Слушайте внимателно какво ще кажа, защото това е и официалната версия, която ще съобщя на журналистите. Астронавтът Кори Питърс страда от симптоми на неизвестна засега болест, характеризираща се с учестен пулс, гадене и тъпи стомашни болки — на устните му се появи лека усмивка. — Както е известно, НАСА винаги поставя здравето и живота на астронавтите над всичко. Следователно всички усилия на колегите на Питърс сега са насочени към незабавно отстраняване на повредите в механичната „ръка“ и завръщане на земята. Ако някой от вас има въпроси, може да ме намери в залата за пресконференции.

Майк излезе с широка крачка, без да се обръща. Трябваше да телефонира на Ан. Не искаше да я тревожи, но знаеше, че тя нямаше никога да му прости, ако не ѝ се обадише. Струваше му се, че постъпва коравосърдечно, като използва телефона, но нямаше друг избор. Налагаше се да остане тук и да контролира каква информация ще бъде дадена на журналистите. Изведнъж си спомни, че Керълайн бе останала в апартамента му. Набра телефонния си номер. В гърлото му се събра горчива топка, когато отсреща никой не вдигна слушалката. Бавно натисна вилката и позвъни на Ан. Тя почти мигновено се отзова.

— Ало?

— Аз съм — Майк.

— Здравей, чаках да ми се обадиш по-рано — въздъхна Ан с облекчение.

— Пригответи си пътната чанта. След около час някой ще дойде да те вземе. Предполагам, че ще искаш да бъдеш в „Едуардс“, когато те кацнат.

— Няма ли да се приземят в Кейп Канаверал?!

— Не, във Флорида вали силен дъжд.

— Майк...

Сърцето на Майк се сви, представяйки си какво чувства приятелката му.

— Дръж се още малко, скъпа. Всичко ще свърши добре.

Въпреки умората си, Керълайн не успя да заспи в самолета за Лос Анжелис. В съзнанието ѝ непрекъснато изникваха песимистични мисли, че няма да може да съчетае опитите си да се развива професионално с настояването на Майк веднага да се оженят. Колкото повече се опитваше да не мисли за това, толкова повече се объркваше и изпадаше в паника. „Кога ли Майк ще загуби търпение от редките ни срещи през уикендите и далечните разстояния?“ От друга страна, не можеше да си представи как казва на Албърт Морисън, че не желае да приеме работата, защото това означаваше да се откаже от всичко, за което така упорито бе работила.

Няколко часа по-късно влезе във фойето на високата сграда на „Уест коуст нетуърк“, но все още не беше взела никакво решение. Албърт Морисън я посрещна с широка усмивка и ѝ протегна ръка. Керълайн веднага се почувства по-добре.

— Мис Травърс, много ми е приятно да се срещна с вас — каза той и ѝ посочи един фотьойл, пред който имаше малка масичка със сребърен сервиз за кафе.

Албърт Морисън, въпреки че вече минаваше петдесетте, не изглеждаше на повече от четиридесет. Костюмът му бе последен моден дизайн, сребристата му коса бе грижливо подстригана, а дълбоките му сини очи блестяха от жизненост. Той беше от този тип мъже, след които всички жени неволно обръщаха глави.

— Едва ли толкова, колкото аз се радвам да ви видя — усмихна се и Керълайн. — Честно казано, не очаквах това да стане толкова скоро.

— Съжалявам, че научих за вашия талант съвсем неотдавна. Желаете ли чаша кафе?

Тя не можеше да се довери на треперещите си ръце и побърза да откаже.

Албърт Морисън седна срещу нея и отпи от изпускащата си пара чаша.

— Обикновено интервюто се състои от предварителен половинчасов разговор на теми от ежедневието, през който се опитвам да науча колкото се може повече за събеседника си. Но аз вече съм гледал няколко ваши материала и може да се каже, че ви познавам.

Освен това, трябва да пътувам извънредно до Европа и се опитвам да съкратя посещението си тук от четири на три дни, така че ще премина направо към същността на нещата. Предполагам, че това ще е по-добре и за вас, изглеждате ми изморена.

— Да. Идвам направо от летището. Отразявах излитането на совалката от Кейп Канаверал.

— Старият Полсън ще съжалява, ако започнете работа за нас — засмя се Морисън и остави чашата си на масата. — Сега ме слушайте внимателно, мис Травърс. След няколко седмици ще има вакантно място за репортерка във Вашингтон в една от големите телевизионни компании. Доколкото разбрах, не сте работила в областта на политиката, но вярвам, че бързо ще свикнете с това и ще се справите, ако се появят някакви трудности. Тази работа може да ви послужи и като трамплин към по-престижна длъжност.

Керълайн нямаше думи, с които да изрази това, което чувстваше. Най-съкровените ѝ мечти се сбъдваха като с магическа пръчка.

— Трябва да помисля над предложението ви, мистър Морисън...

В погледа на телевизионния магнат проблесна изненада.

— Какъв срок имате предвид, мис Травърс?

— Не знам — поклати глава Керълайн. — Ако се бяхме срещнали миналата седмица, щях да ви кажа „да“, още преди да сте започнал да говорите, но сега... Сега не знам.

— Вземането на решение свързано ли е с някакъв проблем, който бихте желала да обсъдим?

Тя започваше да губи почва под краката си. „Край. Ще си остана някаква незначителна провинциална журналистка.“

— Само преди няколко часа получих предложение за женитба, мистър Морисън — изрече на един дъх. — За съжаление, съпругът ми ще работи твърде далеч от мен... Все още не сме правили никакви планове кой къде ще живее, кога ще се срещаме, как ще се отразят разстоянията на връзката ни...

— Разбирам...

Керълайн прехапа устни. Никога нямаше да си прости, ако пропуснеше тази възможност.

— Може ли да обсъдим евентуален компромис... Например вместо стандартния тригодишен договор, да получа назначение за една година. Заплатата, която ще ми предложите за този период, не ме

интересува. По този начин след края на контракта, ако сте недоволен от мен, можете да ме освободите или да подновите договора ми, ако ме одобрите.

— От думите ви разбирам, че желаете тази работа?

— Само едно нещо съм желала повече в живота си.

Албърт Морисън се усмихна.

— Няма да ви питам какво е то, защото се досещам.

— Е, какво мислите за предложението ми? — попита по-уверено Керълайн.

— Мис Травърс, уверен съм, че ще работим заедно, и вие ще бъдете от голяма полза за нашето студио във Вашингтон. Надявам се да постигнете съгласие относно това и с вашия бъдещ съпруг. Мога ли да науча името на този щастливец?

— Майкъл Уебстър, говорителят на НАСА.

В очите на Албърт Морисън за момент се появиха игриви пламъчета.

— Да... срещал съм се с него няколко пъти.

Той стисна ръката на Керълайн и я съпроводи до вратата.

— Секретарката ми ще ви изпрати всички необходими документи за подписването на договора. А тъй като искам да ви видя колкото се може по-скоро във Вашингтон, адвокатите на моята компания ще се свържат с КМТВ, за да бъдете освободена преди края на контракта ви.

— Извинете ме за любопитството, мистър Морисън, но откъде научихте за мен?

— Получих касета с вашите репортажи от наш общ приятел. Прегледах ги и останах много доволен.

Керълайн се обърка. „Аз съм имала общ приятел с Албърт Морисън и не съм знаела това?!“

— Не мога да си спомня за човек...

Морисън отметна глава и се разсмя.

— Казва се Майкъл Уебстър, говорителят на НАСА.

Устните на Керълайн се разтегнаха в усмивка.

— О, да... срещали сме се няколко пъти. Впрочем, сега се връщам при него в Хюстън. Бихте ли желал да му предам нещо?

— Моля, кажете му, че е бил прав. Дължа му една услуга.

Майк крачеше напред-назад из огромната контролната зала и движенията му ставаха с всяка крачка все по-бавни и по-мъчителни. Очите му следяха данните, които излизаха на различните компютърни монитори, ушите му бяха наострени и улавяха всяка дума, която си разменяха Лиза Малорей и астронавтите, които сега бяха в открития космос и се опитваха да отстранят повредата в механичната „ръка“. Тереза Баркър все още беше във вътрешността на кораба и за последен път поиска разрешение да прибере „ръката“ по нормалния начин чрез управление от командното табло, а едва след това да се пристъпи към дългата и трудна процедура по демонтирането на обемистото съоръжение.

Изминаха няколко тягостни минути, през които никой от астронавтите не каза нищо, а всички в контролния център бяха вперили очи в монитора, за да видят какво ще се получи. Изведнъж тишината в космическия кораб се разкъса от дружен смях и Тереза Баркър се обърна към камерата, за да обясни какво се е случило.

— Нашият изобретателен командир Кори Питърс, който е най-нетърпелив да се върне долу, току-що предложи Елрой да ритне контролното табло.

Майк видя как Робърт Дел си размени учудени погледи с главния инженер на програмата. След като поговори с него, Дел каза нещо на Лиза Малорей и на лицето ѝ се появи широка усмивка.

— Имате разрешението на наземния контрол за предложената маневра.

Майк срещна погледа на Робърт Дел и ръководителят на полета сви рамене, което очевидно означаваше: „Всичко трябва да се опита“.

— Резултатът е негативен, Хюстън — обяви Тереза Баркър. — Очакваме нови предложения.

— Опитайте отново, но този път нека Елрой изпробва най-силния си удар — отговори бързо Лиза Малорей, без да изчака мнението на своя началник. — Баща ми казваше, че щом нещо не работи, трябва да го накараш с един по-голям чук.

В залата настъпи такава тишина, че се чуваше жуженето на компютрите. После от високоговорителите над големия централен монитор се разнесе възклицание:

— Дяволите да ме вземат...

Изведнъж механичната „ръка“ започна да се движи. Избухнаха ръкопляскания. Майк беше толкова уморен, че не нямаше сили да се радва. Седна на някакъв стол и затвори очи.

След като духовете се успокоиха, той тръгна към един от последните етажи на сградата, където се осъществяваше неофициална информационна връзка с космическия кораб. Ерика Шондел със слушалки на ушите в момента говореше за състоянието на Кори с астронавта Марк Томпсън. Майк я изчака да свърши и попита:

— Е, как е той?

— Добре, макар че все още има болки — отвърна тя и потри слепоочията си. — Ще му дам болкоуспокояващи лекарства, едва когато започнат да се спускат към Земята. Ако реакцията му към антибиотиците си остане същата, смятам, че няма причини за тревога.

Това бяха и първите оптимистични думи, които Майк чуваше от нея. Поддавайки се на еуфорията, която го бе обхванала, той я прегърна и я целуна по бузата.

— Хей, почакайте малко! Питърс все още не се е прибрал...

Ерика Шондел прокара ръка през късата си кестенява коса и се разсмя.

— Само след това да не забравите кой е помогнал най-много на приятеля ви!

— По дяволите, ако не мислех да се женя...

— Е, за първи път чувам такова оригинално измъкване.

— Настина смятам да го направя.

— Тогава трябва да кажа „моите поздравления“.

Доктор Шондел надяна слушалките, обърна се към екрана и поклати глава.

— Защо мъжете, които ме привличат, винаги бързат да се женят?!

След като Керълайн излезе от сградата на „Уест коуст нетуърк“, се спря при първата телефонна кабина и се опита да се свърже с Майк. Не успя да го открие нито в апартамента, нито в офиса му. Прибра се вкъщи, позвъни отново, но резултатът беше същият. Най-накрая се отказа и набра номера на Ан. Отговори ѝ непознатата жена.

— Мисис Питърс я няма.

Керълайн се изненада, защото Ан рядко излизаше от дома си, особено когато Кори отсъстваше.

— Можете ли да ми кажете кога ще се върне?

— Не съм сигурна. Ако желаете, ще ѝ предам нещо.

— Не... предпочитам да ѝ се обадя по-късно.

— По-добре е да ми оставите вашия телефонен номер. Казах ви, че не съм сигурна кога ще се върне.

Керълайн започна да нервничи, подозирайки, че нещо се е случило с Кори Питърс.

— Това означава ли, че тя няма да се прибере и довечера?

— Вероятно не...

— Добре, ще ѝ се обадя след няколко дни. Дочуване.

Керълайн затвори апарата. „Какво става в Хюстън?! Първо изчезва Майк, а сега и Ан!“ Вдигна отново слушалката и набра първите цифри на служебния си телефон, с намерение да попита какви са новините за космическата совалка. Веднага се отказа, осъзнавайки, че има още четири дни отпуск, а ако Сид разбереше, че е в града, несъмнено щеше да я върне на работа.

Майк бързаше към контролния център, за да наблюдава подготовката на совалката за завръщане. Влезе накуцвайки в изпълнената с напрежение командна зала. Лиза Малорей се приближи до него и се опита да повиши настроението му.

— Хей, стига си се мръщил като буреносен облак! Вече се връщаме у дома, трябва да се усмихваш.

Майк стреснато вдигна глава.

— Какво?!

— Очаквах от теб най-широката усмивка, а ти така си увесил нос, сякаш са ти задигнали поршето.

Той въздъхна тежко и прокара пръсти през косата си.

— Има ли някакви новини от „Едуардс“? Ан Питърс трябва вече да е пристигнала.

— Да, вече е там от два часа.

От високоговорителите се разнесе глас: „Включени контролни реактивни двигатели.“ Това беше началото. Совалката навлизаше в атмосферата. Майк мълчаливо наблюдаваше мониторите и

компютърните конзоли. Корабът се спусна под осемдесет километра, връзката се възстанови и отвсякъде се чуха облекчени въздишки. Совалката вече приличаше на огромен товарен самолет, който се подготвя за кацане. Тя слезе на около три километра, направи един кръг във въздуха за последна проверка на колесниците си, а после меко кацна на пистата на военната база „Едуардс“ в калифорнийската пустиня Мохабе.

Възгласите и ръкоплясканията в контролната зала постепенно затихнаха, когато към нея се приближи линейка, за да откара в болницата астронавта Кори Питърс. Настъпи тягостна тишина и всички очакваха да чуят новини за състоянието му.

Най-после високоговорителите оживяха: „Хюстън, тук е военновъздушната база Едуардс“.

— Чувам ви добре, „Едуардс“ — отговори Дел. „Имам съобщение за Майкъл Уебстър от командир Кори Питърс.“

— Моля, предайте съобщението.

„Разбрано, Хюстън. Предавам съобщението: Майк, не мога да кажа, че мина гладко, но все пак това беше изключителен полет. Повече от всичко бих искал ти да беше до мен.“

Майк преглътна мъчително и очите му се изпълниха с влага. „Благодаря ти, Господи!“ Накуцвайки, излезе от залата. Нямаше сили да се включи в партито, което се развихри там след края на мисията.

Навън го обляха лъчите на яркото южно слънце и той сложи тъмните си очила, за да предпази уморените си очи. Под тяхното прикритие вече можеше да остави сълзите си свободно да текат. Чувстваше се така, сякаш сам бе летял на тази совалка. „Керълайн — молеше се мислено, — недей проваля това, което едва сега започва. Бъди с мен, за да споделим това щастие!“

Още в мига, в който прекрачи прага на апартамента си, разбра, че нея я няма. Пусна якето си на пода и влезе в дневната. Керълайн бе изчезнала и сякаш предишната вечер бе била само хубав сън. Майк отиде в кухнята и сърцето му подскочи, когато видя лист хартия, прикрепен към хладилника.

„Мой мили, скъпи, великолепни Майк,

Ще ти обясня защо трябва спешно да замина за Лос Анжелис, когато се чуем тази вечер по телефона. Междувременно мисли си за мен. Аз също ще мисля за теб. Обичам те и те целувам силно!

Керълайн

П. П. Знаеш ли как можеш да накараш един слон да лети?!“

Той внимателно сгъна бележката и се усмихна. Вече можеше да е сигурен, че снощи не е сънувал.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Керълайн излезе от сградата на летището в Хюстън и махна на първото такси. Каза на шофьора адреса на Майк и се настани на широката седалка, подготвяйки се за дългото пътуване. В самолета беше спала, но смяташе да го направи отново, защото чувстваше, че скоро ще припадне. А трябваше да бъде бодра за последните дни от краткия си отпуск с Майк. Искаше да се събужда до него, да го докосва, той да гали гърдите ѝ. На устните ѝ се появи лека усмивка. „Майк едва ли ще има нещо против, ако още от вратата го помоля да се мушнем в леглото...“ Поруменя при тази мисъл и сърцето ѝ се сви от желание да бъде колкото се може по-бързо при него. Барьерите, които ѝ пречеха да сподели любовта си, и които сама бе изграждала, вече бяха свалени. Тялото ѝ жадуваше за ласките му. Имаше толкова неща, които искаше да сподели с Майк, да навакса изгубеното време. Всяка секунда сега ѝ се виждаше безценна. Наведе се напред и докосна шофьора по рамото.

— Не бихте ли могъл да карате по-бързо?

— Бих опитал, госпожице, но виждате какъв е трафикът.

Керълайн с въздишка се облегна отново назад и се загледа през прозореца. Искаше да подари нещо на Майк. Нещо дребно, което да му говори примерно: *Обичам те, постоянно мисля за теб!* Бе разгледала магазините на летището, но в тях имаше само сувенири. Изведнъж я осени идея. „Цветя! Точно това ще му подаря! Но няма да ги купя от магазина, защото това е прекалено лесно.“

Обърна се отново към шофьора на таксито.

— Извинете, да знаете къде има някой добре поддържан парк с цъфтящи в момента цветя?

Той я погледна учудено, но забелязал сериозното ѝ изражение, се замисли.

— Струва ми се, че единственото място, където цветята са цъфнали през февруари, ще бъде ботаническата градина на „Хърман парк“.

— Добре, закарайте ме там.

— Шегувате ли се, госпожице!? Това е в съвсем друга посока и дотам са петдесет километра. Давате ли си сметка колко ще ви струва това?

— Няма значение.

Шофьорът поклати глава и намести шапката си.

— Добре, това са си ваши пари — измърмори той и направи обратен завой. — Странни туристи!

Когато стигнаха в парка и Керълайн понечи да излезе от таксито, мъжът я хвана за ръката.

— Извинете ме, мис, но предпочитам да ми платите, преди да слезете. Дължите ми сто двадесет и три долара.

— Но аз веднага се връщам.

— Може и така да е, но напоследък ми се случват странни неща и загубих вяра в хората. Настоявам да получа парите си сега.

Керълайн въздъхна отегчено, отвори портфейла си и му подаде една банкнота от сто и втора от петдесет долара.

— Сега доволен ли сте? Изчакайте ме тук, няма да се бавя повече от пет минути.

— Разбира се, мис. Ще чакам, колкото е необходимо.

Керълайн навлезе по широката централна алея на добре поддържания парк и вниманието ѝ веднага беше привлечено от разцъфналите храсти на камелията. Тя игнорира вътрешния си глас, който се противопоставяше на неразумното ѝ поведение, и избра най-красивите и най-големи цветове. Вече оформяше прекрасен букет, когато плътен и строг мъжки глас я накара да подскочи.

— Мога ли да попитам, какво си мислите, че правите, млада госпожице?!

Керълайн бавно се обърна, отчаяно търсейки обяснение за постъпката си. Не успя да открие такова. Окачи най-широката си журналистическа усмивка и се приготви да срещне суровия поглед на възрастен униформен мъж. Нервно облиза пресъхналите си устни.

— Не смятам да ви лъжа, така че вие ми кажете има ли някакъв начин, по който да изляза с достойнство от тази ситуация.

— Дълбоко се съмнявам в това, мис. Вече десет години работя тук, но не съм чул нито едно задоволително обяснение за унищожаване на обществена собственост.

— Унищожаване на обществена собственост?! Но това е чудовищно обвинение! Не мога да се съглася, че само защото съм откъснала няколко цветя, трябва да бъда обвинена в подобно тежко престъпление.

— Госпожице, колко време мислите, че ще просъществува този парк, ако всички хора имат вашето отношение?!

Керълайн реши, че е дошло време да промени тактиката.

— Ще помогне ли нещо, ако ви се извиня и обещаю, че никога повече няма да правя така?

— В никакъв случай!

Очите ѝ се разшириха. Разбра, че е попаднала в по-сериозна беда, отколкото бе предполагала.

— Слушайте... Защо не ви заплатя цветята и да забравим, че всичко това се е случило.

— Не се опитвайте да ме подкупвате. Така само влошавате положението си!

— Да ви подкупвам?! — изохка Керълайн. — Нямам такова намерение, само се опитвам да намеря решение на възникналия проблем.

Огледа подозрително униформения мъж.

— След като не се интересувате от моите предложения, трябва да имате нещо предвид?

Той скръсти ръце на гърдите си.

— Според правилника на този парк, при заловен нарушител съм длъжен да уведомя полицията. Полицаяте ще бъдат тук всеки момент и ще решат какво да правят с вас.

— Полицията?!

— Да, точно това казах.

— Не говорите сериозно!

Изражението му стана по-сурово.

— Госпожице, работата ми е да защитавам парка от вандали като вас. Гледам на работата си много сериозно и няма защо да се учудвате.

С крайчеца на окото си Керълайн забеляза, че зад нейното такси спира полицейска кола. Шофьорът погледна първо към излизащите полицаи, след това към Керълайн, оправи фуражката си и включи двигателя. Преди тя да направи нещо, за да го спре, жълтият автомобил вече се беше отдалечил на стотина метра.

— Хей, чакайте! Къде тръгнахте? — извика Керълайн и помахаша с ръка, но колата увеличи скоростта си и изчезна.

Тя се почувства измамена и изоставена. Когато двамата млади полицаи застанаха пред нея и ѝ поискаха документите, изпита паника. Дамската ѝ чанта с всички документи, пари и кредитна карта бяха останали в таксито.

По пътя към участъка полицаите трябваше да положат доста усилия, за да я успокоят. Увериха я, че ѝ съчувствали искрено, но тъй като била нарушител, трябвало да бъде проверена нейната самоличност за евентуални други престъпления. Веднага щом някой потвърдял, че тя действително е Керълайн Травърс, ще можела да си тръгне.

Керълайн се чувстваше ужасно. Нещо повече — беше дълбоко унижена. За първи път се опитваше да „стъпи накриво“ и вече я водеха към ареста. Притисна лице в стъклото, за да се предпази от любопитните погледи на полицаите. Струваше ѝ се глупаво да започне да им обяснява, че някога е работила в местната телевизия. Дори и да я освободяха, нямаше монета, за да позвъни на Майк.

Единият от тях се обърна към нея.

— Следващия път, когато пристигнете в Хюстън и поискате да подарите цветя на някого, вървете в цветарски магазин. Знам, че розите сега са скъпи, но за няколко долара ще си купите чудесен букет от маргаритки.

Керълайн посрещна насмешливия му поглед с каменно лице.

— Ще взема препоръката ви под внимание. В противен случай мога да се превърна в най-некадърния крадец на цветя в Америка.

— Ако зависеше от мен, щях да ви освободя веднага. Все пак не сте от този щат, не знаете законите, идвате за първи път и така нататък. Но онзи стар козел е подал официално оплакване и се боя, че когато пристигнем в участъка, трябва да дадете показания.

Тя въздъхна тежко и се сви виновно на седалката, като дете, което майка му го е хванала, че е изяло шоколадовите бонбони.

— Няма нужда ми обяснявате. Напълно ви разбирам.

В полицейското управление написа показанията си и след това всички сякаш забравиха за нея. За щастие, в офиса, в който я оставиха, имаше телефон. Подбра възможно най-точните с думи, с които да обясни на Майк, че е арестувана, и вдигна слушалката. Не успя обаче

да съобщи на бъдещия си съпруг, че възнамерява да се ожени за крадла. Майк не си беше вкъщи. Нямаше го и в кабинета му.

От къщата на Ан се обади същата жена, с която бе говорила рано сутринта, и Керълайн предпочете да затвори апарата, вместо да обсъжда положението си с нея.

След половин час пак позвъни в апартамента на Майк. След още половин час — отново.

Пиеше кафе след кафе. Полицайте, с които вече се познаваше по физиономия, си тръгнаха и на тяхно място дойдоха тези от нощната смяна. Навън падна мрак, вечерта изтече, а след нея дойде нощта. Нямаше и следа от Майк. Нетърпението и раздразнението на Керълайн бързо се смениха с паника и яд. Хрумна ѝ, че Майк може да е тръгнал за Пасадена, за да я изненада, и стомахът ѝ се сви на топка. Ако не искаше да припадне от умора и безсъние, трябваше да помоли да я преместят в килия с нар. Хвърли поглед към големия стенен часовник. Наближаваше десет. Реши да изчака до десет и половина. Ако и дотогава не можеше да открие Майк, трябваше да преглътне гордостта си и да позвъни на нощния менажер в KMTV, за да го помоли да изпрати копие от документите ѝ и някакви пари. От тази мисъл се почувства още по-зле. В телевизионната станция не само щяха да обсъждат поведението ѝ, но за нея щяха да се разказват анекдоти поне няколко месеца, след като е напуснала Пасадена.

С трепереща ръка вдигна слушалката. Набра номера на Майк и зачака — едно, две, три, четири извънявания. Вече се готвеше да затвори, когато едно сънено „ало“ я накара да затаи дъх.

— Майк! О, слава Богу!

— Керълайн?! Къде си?

Тя се поколеба.

— В полицейския участък...

— Къде?!

Керълайн му съобщи адреса.

— Недей задава излишни въпроси. Само ела и ме вземи. От шест часа съм тук.

— Тръгвам веднага.

Тя въздъхна облекчено и остави слушалката. Обърна се назад и констатира, че поне пет полицаи са спрели работата си и я наблюдават

с интерес. Отвърна на мълчаливия им въпрос с вдигнат нагоре палец. Помещението гръмна от дружния им смях и ръкоплясканията.

— Къде беше досега? — попита нетърпеливо Керълайн, след като Майк я освободи от полицията. — Търсих и Ан, но някаква непозната жена ми се обади и...

— Не знаеш ли какво стана с Кори и совалката?!

— Не, откъде да знам.

— Хайде ела — той хвана ръката ѝ. — Ще ти разказвам по пътя за вкъщи.

— Още не си ми обяснил къде беше вчера и днес?! — настоя Керълайн, опитвайки се да не изостава.

— През целия ден, следобед и вечерта си бях в къщи... и спях.

— Но аз звъних поне двадесет пъти!

— Не бях мигвал няколко дена, забрави ли?! Когато спя дълбоко, нищо не може да ме събуди.

— Това означава, че има още доста неща, които не зная за теб.

Майк ѝ отвърна с широка усмивка.

— Едва ли са толкова много, колкото аз трябва да науча за теб. Няма ли най-сетне да узная как беше арестувана и защо замина като по тревога за Лос Анжелис?

Керълайн въздъхна и му се закани с пръст.

— Всичко това стана заради теб. Преди да те познавам, дори не бях интервюирала полицаи, а сега без малко щях да прекарам нощта в килия.

Той се разсмя отново, спря по средата на тротоара и я взе в прегръдката си. Целувката, която ѝ дари, беше изпълнена с радост, щастие и любов. Пръстите му погалиха брадичката ѝ и я повдигнаха нагоре, за да се срещнат погледите им.

— Сега ми кажи какво стана? Нямам търпение да разбера с какво съм те тласнал към извършване на престъпление.

Керълайн сведе глава и се престори, че оправя едно от копчетата на ризата му.

— Веднъж ми каза, че животът не бил интересен, ако винаги се играе по правилата. Че понякога трябвало да прескочиш борда, да

направиш някаква лудория. Като например, да откъснеш цветя от някоя чужда градина...

— Добре, може и да съм казал подобно нещо. Но каква връзка има това с полицията?

— Как каква?! Последвах съвета ти, Уебстър. Виждаш ли докъде ме доведе?

Тя зарови лице на гърдите му.

— Изглежда, че ще трябва да ме приемеш такава, каквата съм, или да ми идваш на свиждане в затвора.

Майк прокара ръка по гърба ѝ, изпращайки тръпки на удоволствие по цялото ѝ тяло.

— Може би трябва да намериш някакви по-безопасни начини, по които да изразяваш чувствата си.

— Например? — попита подозрително тя.

— Ако точно тук ти покажа, смятам, че този път и двамата ще бъдем арестувани. Това, което имам предвид, е за предпочитане да бъде демонстрирано на по-уединено място.

— Звучи интригуващо.

— Керълайн, престани веднага! Не искам да ми говориш така, защото ще те атакувам още в колата си.

— Ммм, чувам много приятни неща...

Керълайн обгърна врата му с ръце и го целуна с такава жажда, че накара дъха му да спре.

— Да се махаме по-бързо оттук... — измърмори Майк.

Бяха вече на магистралата, когато тя се пресегна и взе ръката му в своята.

— Разбрах, че заслугата е твоя, за да получа работата, за която мечтая още от студентка.

Майк я погледна учудено.

— Не разбирам. За каква работа говориш?

— Албърт Морисън. Касетата, която си му изпратил. Да добавям ли още нещо?

— Ааа... Албърт ти се е обадил, така ли?

— Вече се запознах с него и той ми предложи работа във Вашингтон.

— А ти какво му отговори?

— Нямахте какво да направя. Съгласих се, но на едногодишен договор вместо на стандартния тригодишен. Отговорих му, че искам да видя как ще успявам да се справя с политиката и семейния живот.

Майк стисна по-силно ръката ѝ.

— Все още продължаваш да се плашиш от това, че ни разделя голямо разстояние, нали?

Керълайн кимна мълчаливо и се извърна.

— Ще ти стане ли по-добре ако ти кажа, че получих повишение и заминавам за Вашингтон.

— Майк, сериозно ли говориш?! Но това е чудесно!

— Истина е, Керълайн. И аз се колебаех дали да приема тази работа. Знаех, че три хиляди километра са достатъчно голямо разстояние за теб и не исках да го увеличавам двойно без съгласието ти.

— О, Майк, трудно ми е да повярвам, че това се случва точно на мен. Най-после ще бъдем заедно. Ще бъде прекрасно... Усещам го с цялото си същество. Вече разбирам защо те обичам — защото ти си по-различен от всички други мъже, които познавам!

Майк бръкна под седалката и ѝ поднесе изящна разцъфнала камелия.

— Мисля, че е подходящото време да ти подаря това.

Керълайн гледаше втренчено цветето.

— Господи, откъде го взе!?

Макар че се опитваше да запази спокойствие, малко ѝ оставаше да изпищи.

— По пътя за полицейския участък минах покрай един парк и си казах, че сигурно ще имаш нужда от нещо, което да подобри настроението ти.

— Не беше ли това така наречената „ботаническа градина“?!

Той я погледна учудено.

— Да, мисля, че така беше. Попитах пазача дали...

— Не беше ли той възрастен мъж — около петдесетте и с униформа?!

— Да, същият. Каза, че бил прекарал голяма част от живота си в грижи за този парк. Защо питаш?! Познаваш ли го?

— И той ти позволи да си откъснеш цветя?! — попита на свой ред Керълайн, игнорирайки въпроса му.

— Ами да. Дори малките деца ме познават Хюстън.

— Не мога да повярвам!

Майк започна да разбира какво се е случило, засмя се и сложи цветето в скута ѝ. Ръката му обгърна раменете ѝ.

— Всичко е до чара, скъпа. Някои го имат в изобилие, а други страдат от недостиг.

Той спря пред жилището си, наведе се и я целуна по челото.

— Не мисли, че съм приключила с теб, Уебстър! — заяви упорито Керълайн. — Успя ли да разбереш как можеш да накараш слон да лети?

— Не... Какво означава това?

Тя триумфираше.

— Това е един от номерата, които научих от курса „Как да флиртуваме по-добре“.

— Курс по флиртуване?! Не подозирах, че си такава жена.

— Явно не ме познаваш добре, Майкъл. Е, ще ми отговориш ли или се предаваш?

— Добре, предавам се. Как ще полети един слон?

Керълайн се приближи към него.

— Първо... сваляме този голялям цип. След това...

Отначало Майк я гледаше изумено, но после в гърдите му заклокочи тихо ръмжене, което прерасна в гръмогласен щастлив смях.

— Очакват ни прекрасни дни, моя любов. Сигурен съм в това!

Издание:

Джорджия Боковън. Стъпка по стъпка
Издателство „Слово“, Велико Търново, 1997

Редактор: Йордан Дачев

ISBN: 954-439-475-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.